

Cô gái yêu tiền

TRIÊM Y

DIENDANLEQUYDON.COM

EDITOR: LILY58

CÔ GÁI YÊU TIỀN

Tác giả: **Triêm Y**

Độ dài: **11 chương**

Convert: **ngocquynh520**

Edit: **lily58**

Beta: **Vũ_Mưa_mùa_hạ**

Ebook: **Smiley Su**

Truyện được đăng tải miễn phí và chính thức tại
diendanlequydon.com

Giới thiệu

Từ trước đến nay cô không quan tâm nhiều đến những chuyện khác, chỉ mong kiếm được thật nhiều tiền.

Tiền, tiền, tiền!

Tiền chính là đồ trang sức J.S, là tranh của Dali, là đĩa CD của Carpenter...

Cô muốn tiền, mục tiêu cả đời của cô chính là tiền! Cô chưa bao giờ che giấu việc – cô rất yêu tiền!

PS: “Không giống các câu chuyện tình yêu xưa nay - người phụ nữ dành tình cảm cho một người quyền quý, lại chỉ có thể kìm nén cảm xúc, chịu đựng dần vật... Câu chuyện này dùng ngôn từ vui tươi, tình cảm âm thầm xuyên suốt. Tôi cảm thấy nhẹ nhàng sau khi đọc xong” - bình luận của người đọc.

Mục lục

[Mở đầu](#) [Chương 1](#) [Chương 2](#)

[Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#)

[Phần ngoài lề: Mẹ tôi](#)

Mở đầu

Tại sảnh nhà hát BJ, buổi biểu diễn độc tấu piano của Shaw vừa mới kết thúc, Tân Tiêu Đồng mang theo cảm giác thần thờ rời khỏi ghế ngồi.

Bắc Kinh vừa mới trải qua đại dịch SARS, chọn thời điểm này để tổ chức buổi biểu diễn của nghệ sỹ bậc thầy như Shaw cũng có chút phục hồi tâm ý người dân. Tuy vậy, có rất ít người đến xem, nếu so sánh với lúc trước, quả thật rất vắng vẻ. Vì vậy mới có thể dễ dàng kiếm được vé với giá rẻ như thế. Tân Tiêu Đồng lén lút giơ tay chữ V, cảm giác rất mãn nguyện.

Người có tiền đều sợ chết, cô không biết điều này có đúng không. Nhưng rõ ràng hôm nay, không có đám nhà giàu không hiểu gì nhưng vẫn học đòi đến nghe, vé đã dễ dàng mua hơn trước. Lúc này cô đã tìm ra một điểm tốt của SARS.

Tâm trạng vui vẻ, quên nhìn lối đi, cô sơ ý đụng phải một người. Tiêu Đồng vội vàng xin lỗi.

“Không sao.” Ôn Hải Đông mỉm cười nhìn cô gái trước mắt, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng.

Tiêu Đồng từ từ ngẩng đầu lên, Ôn Hải Đông đối diện ánh mắt của cô, ánh mắt linh hoạt, trông rất

lạnh lợi. Trong lòng anh khẽ quan sát cô.

Tiêu Đồng mặc một chiếc váy màu xanh lam, cùng với một chiếc khăn choàng màu vàng nhạt, trông dịu dàng mà thanh thoát. Trên người cô cũng không đeo quá nhiều đồ trang sức, cũng không phải là đồ đắt tiền, nhưng trông lại vô cùng hợp với cô, làm tăng thêm vẻ trang nhã, đứng đắn. Cô không tính là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng trên mặt trang điểm tự nhiên thanh lịch, nhẹ nhàng làm cho người đối diện phải động lòng.

Cô gái trước mắt, từ cách ăn mặc tới bộ dáng chắc hẳn dưới 25 tuổi. Phụ nữ trên 25 tuổi, cho dù có chăm sóc như thế nào, cũng sẽ có chút dấu vết của thời gian. Ôn Hải Đông đã gặp qua vô số người, chắc chắn sẽ không phán đoán sai.

Chỉ là... Cô gái này nhìn có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đấy?

“Xin lỗi, hình như trước đây chúng ta đã từng gặp nhau?” Ôn Hải Đông hỏi xong mới phát hiện câu hỏi có chút khiếm nhã, vội giải thích, “Tôi không có ý gì khác, chỉ là trông cô rất quen mắt...”

Tiêu Đồng nháy nháy mắt, trước mặt là một người đàn ông có tướng mạo anh tuấn, nhưng lại là kiểu người phương Đông nho nhã, không phải đối tượng yêu thích của cô, nhớ lại cũng có chút khó khăn. Chỉ

là gương mặt này thật sự rất quen mắt, dường như rất hay gặp...

“A, đúng rồi, tôi thường thấy anh ở các cuộc đấu giá”. Cô nhớ kỹ anh ta bởi vì anh là người đã mua bức danh họa mà cô mơ ước có được, để cho cô ở một bên vừa ghen tỵ lại ao ước – cô là không có tiền, lần đó đi vào cũng là để nhìn tận mắt bức danh họa mà thôi.

“Đúng vậy, cô nhắc làm tôi mới nhớ ra. Năm ngoái, buổi triển lãm của Đạt Lợi ở tầng một đại sảnh SJT, cô cũng tới đúng không?” Nói về tranh vẽ, anh lại nhớ đến một lần chạm mặt khác, lúc ấy anh đang chọn tranh phục chế, còn cô thì đang nhìn chăm chăm vào quầy trưng bày tranh.

“Đúng! Đúng! Còn có, hình như ở cửa hàng ngọc SYS, tôi có gặp qua anh!” Tiêu Đồng đưa tay lên vòng ngọc trên cổ, lúc ấy cô muốn mua là một chiếc vòng khác, nhưng là...tiền. Chiếc vòng kia có giá trên một vạn, thật là làm cô tức giận muốn chết.

Hai người lần lượt nhớ lại n lần “vô tình gặp gỡ”, cười thầm, thì ra là đều là người có cùng sở thích!

“Xem ra chúng ta rất có duyên! Tôi tên là Ôn Hải Đông. Tôi có thể biết tên cô được không?” Ôn Hải đông lịch sự đưa tay ra.

“Tân Tiêu đồng.” Tiêu Đồng cười tươi, bắt tay anh ta.

Tiêu Đồng và Ôn Hải Đông trò chuyện vui vẻ, hai người từ tầng hai trò chuyện tới đại sảnh tầng một, lại từ đại sảnh trò chuyện tới cửa. Ôn Hải Đông đứng một bên xe, anh muốn đưa Tiêu Đồng về nhà. Tiêu Đồng nhìn quanh: “Thật ngại, lát nữa tôi còn có chút việc, tôi tự mình bắt xe, không làm phiền anh nữa.” Nói xong liền muốn từ biệt.

Ôn Hải Đông vẫn một mực kiên trì, nhưng Tiêu Đồng nhất quyết từ chối, cuối cùng hai người trao đổi phương thức liên lạc, rồi mới nói lời tạm biệt. Anh nhìn theo bóng Tiêu Đồng càng lúc càng xa.

Trái tim, mà không hai con người như rơi vào dòng nước, khó thoát ra được.

“Ồ, đây không phải là Ôn tiên sinh sao? Thế nào, hôm nay lại có thời gian rảnh rồi tới nghe đại sư diễn tấu vậy?” Giọng nói trong trẻo từ sau lưng vang lên, quen thuộc giống như nghe cả vạn lần...

“Tề Vĩ, cậu lại tới giả bộ phong nhã sao?” Ôn Hải Đông cau mày. Người đàn ông trước mắt vẫn điệu bộ cà lơ phất phơ, làm hỏng vẻ đẹp trai của anh ta.

“Vậy cậu tới đây làm gì? Tìm người đẹp?” Tề Vĩ không đứng đắn mà cười cười, ánh mắt vô tình hay cố

ý nhìn về hướng Ôn Hải Đông vừa mới lưu luyến.

Ôn Hải Đông trong lòng kích động: “Đừng nói xằng bậy, cô ấy không phải là người phụ nữ cậu cướp đi từ chỗ tôi”. Ôn Hải Đông và Tề Vĩ đều là công ty lớn ở Phương Đông, nhưng mà không thuận mắt nhau, thường ngày tranh đấu gay gắt, nhiều nhất đương nhiên là tranh giành phụ nữ. Tề Vĩ diện mạo còn hơn anh, hơn nữa lại là con trai độc nhất của gia đình giàu có, phụ nữ ở bên Ôn Hải Đông luôn không chịu được cám dỗ của cậu ta. Nhưng bàn về năng lực kinh doanh thì Tề Vĩ không bì kịp anh. Anh âm thầm cản trở, cũng phá hỏng một vài vụ làm ăn của Tề Vĩ - chỉ là những vụ buôn bán đơn giản, những vụ buôn bán lớn nhà họ Tề cũng không dám giao cho vị thiếu gia này, sợ cậu ta làm mất hết tài sản của công- vì vậy hai người cũng coi như hoà nhau.

Giờ phút này trong mắt anh Tề Vĩ không quen thuộc nữa, Tân Tiêu Đồng không phải loại phụ nữ cậu ta thường qua lại, cô không tham gia trò chơi này. Tim đập mạnh, mặc dù biết không có tác dụng, anh vẫn lên tiếng khuyên Tề Vĩ, hi vọng cậu ta từ bỏ ý định: “Tôi cùng cô gái kia không có gì, chỉ là vô tình gặp được...”

“Xem cậu khẩn trương thành cái bộ dáng này, còn nói không có cái gì.” Tề Vĩ quen biết Ôn Hải Đông đã rất lâu rồi, giành phụ nữ của hắn, hắn cũng không để tâm, ngược lại làm Tề Vĩ tức điên hơn. Lần này không

khó để nhận ra hấn khẩn trương như vậy, tại sao lại có thể bỏ qua cơ hội?

“Cậu không cần phải suy nghĩ lung tung, cô ấy không phải loại phụ nữ kia...” Ôn Hải Đông vội vàng chỉ rõ, Tề Vĩ theo trong tay hấn rút ra danh thiếp.

“Thì ra chỉ là hướng dẫn du lịch nhỏ, người như vậy cậu cũng để ý?” Tề Vĩ đối với buôn bán gần như một chữ cũng không biết, nhưng lại có trí nhớ cực tốt, lập tức nhớ thông tin trên danh thiếp. Ôn Hải Đông đưa tay đoạt lại nhưng cũng đã muộn.

“Tân Du Đồng... Tên thật khó nghe”

“Cái gì Du? Là Tiêu! Người có biết chữ hay không vậy?” Cùng người này làm đối thủ, thật là thắng không cần dùng võ. Ôn Hải Đông bất đắc dĩ thở dài, đem danh thiếp cẩn thận cất kỹ.

Mặc kệ cô ta tên gì, quan trọng cô ta là người Ôn Hải Đông xem trọng. Tề Vĩ mừng thầm trong bụng, lần này nắm được điểm yếu Ôn Hải Đông rồi, hấn cũng không tin hấn còn có thể thua!

Tề Vĩ cũng không rảnh nói nhiều lời cùng Ôn Hải Đông, rất nhanh liền rời đi, vội vàng tính toán thế nào đem người phụ nữ kia về tay mình.

Ha ha, lần này, hấn nhất định phải thắng!

Chương 1

“Làm tình nhân của tôi! Tôi cho cô tiền.”

Tân Tiêu Đồng trừng hai mắt, nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông này vô cùng kì lạ, đầu tiên là cho người “mời” cô đến nhà hàng này, sau đó lại không hỏi ý của cô đã tự mình gọi món. Cuối cùng, lại đột nhiên nói một câu như vậy.

“Tôi tên là Tề Vĩ, cô đã nghe nói qua rồi chứ.” Người đàn ông tỏ vẻ ngạo mạn, thật may là khoảng thời gian Tiêu Đồng làm hướng dẫn viên du lịch cũng không ngắn, dạng khách khó chiều thế nào cũng đã gặp qua, nụ cười chuyên nghiệp không thay đổi.

“R&Q, nhà họ Tề?” Cho dù không có người bạn tốt Tân Thanh xuất thân từ gia đình giàu có ở phương Tây, thì cô bình thường vẫn hay lui tới những “nơi cao cấp”, chỉ cần nghe lời đồn thổi thôi cũng đủ để cô nhớ kĩ cái tên này. Huống hồ sự nghiệp kinh doanh của công ty R& Q có quy mô toàn cầu, phân nửa số tiền cô tiêu hàng năm đều là vào túi của họ. Mà Tề Vĩ chính là người thừa kế duy nhất của R&Q, tiếng tăm của anh ta thực sự rất lẫy lừng.

Ấn tượng ban đầu của Tiêu Đồng về anh ta chỉ là một tên phá gia chi tử. Bây giờ gặp trực tiếp, ấn tượng đó cũng không thay đổi, chỉ là có phát hiện mới.

Đó chính là —— người này rất tuần tú!

Nhìn kĩ thì thấy dáng vẻ của anh ta có chút giống người phương Tây. Nghe nói mẹ anh ta là người ngoại quốc, quả nhiên con lai thường có vẻ ngoài rất đẹp trai. Bề ngoài của anh ta làm cô có chút liên tưởng đến một bức danh họa. Con người đen láy khác biệt với đôi mắt màu nâu của người phương Đông, nó giống như cặp mắt tròn vo của chú chim nhỏ, trông khả ái vô cùng. Sống mũi cao, làn môi mỏng, nhìn thế nào cũng thấy thật hợp ý cô.

Nếu như hỏi anh ta có “bán” hay không, như vậy liệu có quá thất lễ không? Tiêu Đồng len lén nghĩ. Anh ta là người có rất nhiều tiền, có lẽ sẽ không đồng ý.

Thật đáng tiếc, rất khó để gặp được người có diện mạo hợp ý cô như vậy. Với con mắt nhìn người của cô, nếu bỏ lỡ anh ta, thì không biết đến bao giờ mới gặp được người như vậy nữa. Đến lúc đó, cô chỉ có thể làm gái trinh già...

—— Đợi một chút, anh ta vừa mới nói cái gì?

“Làm phiền anh có thể nhắc lại câu vừa rồi một lần nữa được không?”

Ngu ngốc! Chỉ là một câu nói thôi mà nghe cũng không hiểu! Tề Vĩ âm thầm khinh bỉ.

“Tôi nói cô làm tình nhân của tôi, tôi sẽ chu cấp tiền cho cô.”

Tề Vĩ có chút khấn trương nhìn Tiêu Đồng, chỉ sợ cô sẽ cự tuyệt. Việc này có liên quan đến vấn đề thắng thua trong cuộc chiến của anh và Ôn Hải Đông, anh một chút cũng không muốn mất thể diện.

“Bao nhiêu?” Tiêu Đồng không chút bất ngờ.

“Bốn tháng, năm trăm vạn.”

Tiêu Đồng lén tặc lưỡi, thật dễ dàng nha! Nếu anh ta cứ tiêu xài phung phí chỉ bằng một lời nói như vậy, R&Q không phá sản sớm mới là lạ.

“Anh có bệnh gì sao? Về mặt tình dục ấy.” Không thể nào có chuyện kiếm tiền dễ dàng như vậy được.

“Dĩ nhiên không có.” Tề Vĩ lên tiếng bảo vệ thanh danh của mình.

“Vậy anh có thói quen gì không tốt sao? Ví dụ như SM...?” Cô rất sợ đau, cũng tuyệt đối không bao giờ

làm hành động như là: cầm một cây nến lên và nói
“Gọi ta là nữ vương đi”

“Cô cho tôi là cái gì? Biến thái sao?” Tề Vĩ không
nhịn được nữa: “Rốt cuộc cô có đồng ý hay không,
không cần hỏi nhiều vấn đề vậy...”

“Được!”

“Hả?”

“Tôi nói được.” Tiêu Đồng không tính là xinh đẹp,
nhưng nụ cười của cô lại cực kỳ sáng lạn “Bây giờ
chúng ta nên bàn cụ thể đi!”

“Hôm nay tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô 250
vạn, bốn tháng sau sẽ chuyển tiếp số tiền còn lại ——
dĩ nhiên, nếu trước lúc đó tôi cảm thấy chán, tôi sẽ
trực tiếp chuyển số còn lại cho cô luôn. Tối mai,
chuyển đồ của cô đến địa chỉ này, đây là chìa khoá.”
Tề Vĩ đưa cho Tiêu Đồng một cái chìa khóa cùng một
tờ giấy, Tiêu Đồng cười cười nhận lấy.

Xem ra về phương diện này, anh ta có vẻ có kinh
nghiệm phong phú.

“Có thể chuyển trước 300 vạn không?” Tiêu Đồng
cất chìa khóa cùng tờ giấy.

“Có thể. Thế nào, chê ít sao?” Đúng là lòng tham của phụ nữ.

“Không phải, chỉ là con số 250 nghe không được tốt lắm, nếu anh thấy phiền phức có thể chuyển trước 200 vạn cũng được.” Tiêu Đồng nhún nhún vai, anh ta muốn làm đồ ngốc, cô cũng không có hứng thú cần.

“Thật là lảm chuyện.” Tề Vĩ nói thầm một câu.

“Như vậy, hiện tại không còn chuyện gì nữa chứ?” Tiêu Đồng giả bộ như không nghe thấy.

“Cô có thể đi.” Tề Vĩ lạnh nhạt nói.

Tiêu Đồng xách túi lên, đi mấy bước lại quay lại.

“Đúng rồi, tôi còn có chuyện muốn nói.”

“Nói đi.”

“Đầu tiên, “tình nhân”, cái từ này đặc biệt chỉ dùng với những người đàn ông đã có vợ, anh chưa có vợ, tôi cùng lắm chỉ là bạn gái của anh, tuyệt đối không tính là nhân tình.” Cô cười nói tự nhiên. “Hơn nữa, lần sau nếu anh mời người khác ăn cơm, thì nên để đối phương tự chọn món. Mặc dù bít tết được rất nhiều người thích, nhưng sẽ có một số người không thích!”

Tề Vĩ ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô gái trước mặt, cô ta có biết là đang nói chuyện cùng với ai hay không?

“Dĩ nhiên, người chi tiền luôn là người có quyền lớn nhất, nếu anh nhất định không quan tâm đến lời nói của tôi, tôi đành phải chấp nhận vậy.” Tiêu Đồng nhẹ nhàng khom mình, “Hẹn gặp lại, kẻ ngoại tình tuyệt vời của tôi.”

Ngoại tình?

Tề Vĩ nhìn theo bóng lưng của cô, chợt cảm thấy nhức đầu.

Thật không thể hiểu nổi sở thích của Ôn Hải Đông, làm sao có thể coi trọng loại phụ nữ ham hư vinh, không có đầu óc lại không thể giải thích nổi này chứ?

...

Nguồn: diendanlequydon.com

“Tiêu Đồng, cậu điên rồi sao?” Tần Thanh hét lên ở trong điện thoại, Tiêu Đồng nhú nhú mày, đưa ống nghe ra xa.

“Có thể nói nhỏ một chút không, lỗ tai mình sắp thủng rồi!” Tiêu Đồng kháng nghị.

“Nếu cậu không có tiền thì có thể tìm mình! Tại sao lại ngu ngốc tìm đến Tề Vĩ, cậu có biết hay không, anh ta là cái loại mà cho dù có vút vào thùng rác cũng không ai thèm nhặt lên” Giọng điệu vẫn lớn như cũ.

“Mình không phải là không có tiền...”

“Vậy cậu làm sao lại bán mình! Cứ cho là cậu yêu tiền như mạng sống, cũng đâu cần phải như vậy!” Tần Thanh gần như tức giận đến không nói nên lời.

“Hiện tại, ở công ty du lịch không có việc làm... Miệng ăn núi lở, ở không như vậy cũng không tốt.”

“Bà cô của tôi ơi...” Tần Thanh than thở, “Dù vậy cậu cũng không cần phải tìm đến loại này để kiếm sống chứ! Chỉ là năm trăm vạn thôi mà, mình cũng có thể cho cậu.”

“Không cần. Được đàn ông chu cấp tiền, điều này chẳng phải rất hợp lý sao.”

“Này, cậu nói “hợp lý” ở chỗ nào! Cậu đây chính là bán mình, bán mình có hiểu không?”

“Bán mình thì thế nào? Tính thế nào cũng thấy là mình được lợi??”

“Được lợi sao?” Tần Thanh kinh ngạc.

“Đúng vậy, bộ dáng của Tề Vĩ vừa hay đúng với loại tớ thích, dù sao cả đời này mình cũng không muốn kết hôn, nếu như anh ta làm việc ở các nhà hàng vào thứ Sáu, mình nhất định sẽ “bao” anh ta! Bây giờ, mình không cần phải chi tiền, lại còn có thể kiếm được tiền, như vậy không phải được lợi hay sao?”

“Đợi chút, cậu nói cả đời cũng không muốn kết hôn?”

“Đúng vậy, lấy chồng để làm gì? Chẳng những không vui vẻ gì, lại còn mất tự do.” Tiêu Đồng đem ống nghe điện thoại đổi sang tai khác, đuổi người một cái, “Mình đây cả đời không cần lấy chồng, không cần con cái, chỉ cần kiếm tiền!”

“Còn nữa cậu nói cậu muốn “bao” Tề Vĩ?” Giọng hét toáng lên.

“Cái này cũng là lẽ tự nhiên mà, chẳng phải quan hệ nam nữ luôn là một phần tuyệt vời của cuộc sống sao, tại sao lại có thể bỏ qua được chứ?” Cô trả lời, “Thật ra thì mình cũng muốn thử một chút, nhưng là không tìm được người nào phù hợp! Chẳng phải cậu nói anh ta rất đào hoa sao, như vậy cũng không tệ lắm!”

“...” Tần Thanh thật là hết nói nổi, người bạn tốt này của cô thật là bướng bỉnh. #dd.#

“Vậy nên, A Thanh, cậu cũng không cần bận tâm quá nhiều, cậu chỉ cần nói cho mình biết, Tề Vĩ kia có vấn đề gì không tốt hay không. Nếu như là có bệnh hoặc có khuynh hướng bạo lực, hiện tại đối ý vẫn còn kịp.” Tiêu Đồng hỏi, đây là mục đích chính cô gọi cho người bạn tốt này. Gia đình Tần Thanh rất quyền thế, cô ấy thường giao thiệp với giới này, đối với loại tin tức kia chắc hẳn nắm rõ.

“Bạn gái gần đây của anh ta nói mọi thứ đều bình thường, tình trạng sức khỏe rất tốt, sức sống của tuổi hai mươi tám.” Tần Thanh căm ghét sự thành thật của mình, “Tiêu Đồng, tên kia thực sự ngu ngốc như heo, đi theo anh ta cậu coi như xong.”

“Vậy thì có quan trọng gì? Mình có tiền là tốt rồi!” Khuôn mặt kiêu ngạo, cứ coi như phụng dưỡng cha mẹ già, lấy thái độ đó ứng phó là được thôi.

“Tiêu Đồng, cậu nên tìm một người yêu cậu, kết hôn với anh ta, sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ...” Tần Thanh kiên trì khuyên giải.

“Ha ha, vui vẻ hạnh phúc...”

Nói chuyện điện thoại cả ngày trời, tắt máy, Tiêu Đồng nhẹ nhàng mỉm cười. Đến bây giờ Tần Thanh

vẫn ngây thơ như vậy, thật hồn nhiên, đáng yêu. Cô ấy sống trong gia đình giàu có, mọi thứ đều không thiếu, mục tiêu trong cuộc sống cũng không nhiều, cho nên mới khát khao có được tình yêu như vậy.

Tình yêu, nghe mới hay làm sao, hay đến nỗi bản thân cô cũng không có điểm phúc để thưởng thức. Cô thích tất cả những thứ xinh đẹp trên thế giới này, nhưng tình yêu, nó thực sự quá xa xỉ. Cảm giác được yêu thương? Cảm giác lưu luyến không rời suốt đời suốt kiếp?

Ai dza... tại sao lại tin tưởng vào thứ cảm giác hư vô như vậy?

Chẳng qua chỉ là đi tìm một lý do, một lý do để cùng một người đàn ông dây dưa, một lý do để gắn kết hai con người cô đơn lại với nhau.

Tiêu Đồng đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn, bật một chiếc đĩa CD vừa mới mua cách đây vài ngày, tiếng nhạc du dương vang lên. Cô không muốn quan tâm đến việc này. Cô có quá nhiều việc phải làm, không có thời gian rảnh rỗi để vương vấn một người đàn ông ở trong lòng. Tiếng Violin cùng tiếng piano nhẹ nhàng vang lên trong không khí. Quả nhiên là đồ tốt, tất cả âm thanh phát ra đều rất trong trẻo, đúng là không gì sánh được.

Cô không cần tình yêu, cô chỉ muốn tiền. Cô muốn có thật nhiều tiền, dùng số tiền đó để mua những thứ

cô thích, đi những nơi cô muốn. Cuộc đời của cô sẽ thật vui vẻ, vui vẻ đến mức không cần sự tồn tại của một người khác. Ích kỷ, hư vinh, tham tiền, tất cả những lời bình luận khó nghe, cô đều bỏ ngoài tai.

Nếu như tất cả mọi người trên thế giới đều khao khát có được tình yêu, chẳng phải cũng nên tồn tại một người hào phóng không suy nghĩ như vậy sao.

Bạn tốt nói cô là bán mình, như thế còn là khách khí. Nói khó nghe một chút, cô làm vậy chẳng khác gái điếm là bao.

—— Cô có thể làm gì đây?

Vì tình yêu bán mình, hay vì tiền bạc bán mình, có gì khác nhau sao?

Vì tiền bán mình, ít nhất còn có thể đổi lấy cái gì đó chân thực; còn vì tình yêu mà bán mình, liệu có thể đổi được cái gì?

Tiêu Đồng khẽ cười nhạt.

Người ta thường đặt ra các quy tắc về tình yêu, để thể hiện sự thăng hoa trong cảm xúc. Đáng tiếc, trong thế giới hiện đại, những quy tắc này dần trở thành một cái cớ nực cười.

Cô không cần cái cơ đó, cô không cần bao biện cho cuộc đời của mình. Cô chính là muốn bán mình, không được sao?

...

Toà nhà cao như vậy, thật phù hợp để bao nuôi tình nhân.

Tiêu Đồng đứng trước cửa, lấy chìa khoá ra, nhưng không mở cửa ngay

—— Sẽ không sao chứ? Cô thực sự sợ đau nha.

Thật ra ấn tượng của cô về anh ta không phải là kẻ ngu ngốc, cũng không quá bá đạo, chỉ là có chút hơi trẻ con, rất thuần khiết. Bởi vì tính cách trẻ con cộng thêm một chút bá đạo cùng ngạo mạn của anh ta, làm cô không còn cảm thấy đáng sợ nữa. Về cơ bản, anh ta cũng không phải là người xấu, chỉ là có chút ngu ngốc mà thôi. Tần Thanh cũng nói như vậy.

Đi vào thôi! Chắc là không chết được đâu.

Cô mở cửa.

Tốt... Một căn nhà ngu ngốc...

Cách bài trí phô trương, những bức tường ánh lên sắc vàng chói loá, sàn nhà được trải bằng một tấm

thảm dài màu đỏ thẫm (*tha thứ cho sự thiếu hiểu biết của cô, cô thực sự không biết nó được làm từ chất liệu gì*). Đồ nội thất bằng gỗ được thiết kế theo phong cách phương Tây, bàn trà được ngay chính giữa phòng, tủ đứng trưng bày những món đồ thủ công mỹ nghệ cùng với đồ cổ. Trên tường treo các tác phẩm khắp Đông - Tây, tạo nên sự tương phản mạnh mẽ giữa trừu tượng và hiện thực.

Trên ghế salon màu đen, một người đàn ông quần áo thoải mái, đầu tóc bóng loáng, dáng vẻ vô cùng phù hợp với căn phòng. Tiêu Đồng không nhìn được nổi nữa, thả hành lý trong tay xuống, cười đến đau cả thắt lưng.

“Ngu ngốc, cô cười cái gì?” Tề Vĩ không giải thích được, quát lên.

“Gian phu đại nhân, đây chính là nơi ngài nuôi dưỡng tình nhân sao?”

“Không được gọi tôi là gian phu!” Lần này là thẹn quá hoá giận.

“Tôi có thể thay đổi bài trí trong nhà chứ?” Nếu như sống ở một nơi như thế này trong bốn tháng, cô sợ rằng sẽ không cứu nổi thị giác của mình mà phát điên.

“Tại sao cô lại phiền phức vậy?” Tề Vĩ không bình tĩnh nổi, “Thôi, cô muốn làm sao thì làm!”

“Cám ơn gian... Tề tiên sinh.” Tiêu Đồng tươi cười rạng rỡ.

Tề tiên sinh? Tề Vĩ nhìn về phía Tiêu Đồng, vừa đúng lúc tầm mắt của Tiêu Đồng cũng nhìn anh, anh nhìn vào một đôi mắt sáng ngời đó. Cô gái này thật rất kỳ quái, theo điều tra của anh, cô là một người rất thích những người giàu có. Một hướng dẫn viên du lịch nhỏ bé lại thường xuyên ra vào những nơi cao cấp, không phải chính là để quyến rũ đại gia sao. Vì vậy anh vừa gặp cô liền ra giá ngay, mà cô cũng không giả bộ thuần khiết, trực tiếp nhận lời.

Tất cả đều rất bình thường, duy chỉ có thái độ của cô. Loại phụ nữ như cô ta, đối với kim chủ không phải đều rất cung kính, xu nịnh lấy lòng sao? Thế sao cho dù cô luôn tươi cười, nhưng lại giống như là đang chế nhạo anh.

Ảo giác! Nhất định là là ảo giác!

“Gọi tôi là Vĩ được rồi.” Tề tiên sinh... Ba chữ này làm anh nghĩ rằng mình đang ở công ty, cùng một đám người nói chuyện công việc.

“Vĩ...” Tiêu Đồng thấp giọng, có chút buồn nôn.

Tề Vĩ thoả mãn gật gật đầu: “Tôi bình thường sẽ không ở đây, ban ngày cô có thể đi ra ngoài, nhưng buổi tối nhất định phải ở nhà. Nếu như ban ngày tôi có việc tìm cô thì sẽ gọi điện thoại, phải đảm bảo rằng cô sẽ có mặt ngay.”

“Nếu như tôi đang bò ở Vạn Lý Trường Thành, cũng phải lập tức có mặt sao?” Tiêu Đồng hỏi.

“Sao cô lại lảm lời như vậy?”

“Tuy là gần đây cơ quan du lịch không có việc làm, nhưng nói không chừng ngày nào đó có người muốn đến suối nước nóng Thang Sơn thì sao, đến lúc đó tôi sẽ phải đi làm!”

“Thời điểm này còn có người dám đi suối nước nóng sao?” Tề Vĩ mệt mỏi, “Hơn nữa tại sao cô còn phải làm hướng dẫn viên du lịch? Không phải tôi đã cho cô tiền rồi sao?”

“Tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt.” Tiêu Đồng nhún vai, “Chỉ là nếu anh không đồng ý cho tôi làm cả hai việc thì thôi vậy, dù sao anh cũng là ông chủ.”

“Không sao, nhưng cô nhất định phải theo tôi tham gia các buổi tiệc xã giao, hơn nữa không được làm tôi mất mặt!” Đây mới là mục đích chủ yếu của

anh, cũng chính là tác dụng quan trọng nhất của người phụ nữ này.

Tiêu Đồng nhìn sự hưng phấn trong mắt anh ta, có chút ngạc nhiên: “Không phải đây là nguyên nhân này mà anh “bao” tôi đấy chứ? Chẳng lẽ anh không tìm được bạn đồng hành.”

Tề Vĩ có chút đỏ mặt: “Cô hỏi nhiều như vậy để làm gì? Nhớ kỹ chức vụ của cô chỉ là tình nhân mà thôi!”

“Là bạn gái không phải tình nhân.” Tiêu Đồng lại một lần nữa nhắc anh ta.

“Cô...!”

“Những thứ này để ở đâu thì được? Tôi có thể bắt đầu dọn dẹp chưa?” Lúc anh ta tức giận, trông rất giống một đứa trẻ thiếu kiên nhẫn.

Tiếc là anh ta lại tỏ ra quá hời hợt, nhưng mà như vậy cũng rất đáng yêu nha!

...

Ra khỏi phòng tắm, Tiêu Đồng mặc áo ngủ đi tới bên giường, trong lòng có chút khẩn trương.

“Xin chỉ giáo thêm.” Cô cúi người xuống, “Tại hạ tài hèn học ít, xin lượng thứ cho.”

“Cô đang nói cái gì vậy?” Tề Vĩ nhìn cô, nhịp tim chợt tăng lên.

Tiêu Đồng không trang điểm, mái tóc dài đen nhánh, làn da trắng nõn ửng đỏ. Vẻ mặt không thấy ngượng ngùng cũng không thấy yếu mị, chính là mang vẻ tự nhiên. Mặc dù không phải tuyệt thế mỹ nữ... nhưng lại cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác...

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn lên đôi môi màu hồng phớt của cô.

Cô nhắm mắt lại, chuyên tâm học hỏi.

Mùi vị quả không tệ? —— Nếu nói cho anh ta biết, liệu anh ta có nổi giận hay không?

Chương 2

“Tại sao không nói với tôi, cô vẫn là xử nữ?” Tề Vĩ khá kiên nhẫn, chờ cô tắm rửa xong quay lại giường mới hỏi. Tuy nhiên tính cách anh thực không tốt, âm thanh có chút lớn.

“Nói nhỏ thôi! Màng nhĩ của người ta thực rất yếu!” Tiêu Đồng ôm ngang người anh, che miệng anh ta lại.

Tề Vĩ cảm nhận được mềm mại ở trên người, ánh mắt lập tức trở nên u ám, anh hôn nhẹ bàn tay đang ở trên miệng mình, một tay bắt đầu không an phận, dọc theo mái tóc dài của cô trượt xuống, lưu luyến ở trên làn da mịn màng của cô.

Không thể nào, anh ta thực nhiều năng lượng quá nha...

Tiêu Đồng vội vàng rút tay về, cũng nhanh chóng rời khỏi người anh, nhìn chăm chăm vào bàn tay không an phận kia.

Tề Vĩ biết rằng nếu còn tiếp tục như vậy, tiếp theo sẽ lại là một hồi hoan ái, Tiêu Đồng là lần đầu tiên, không thích hợp để quá mức tận tình. Anh đưa tay ra khỏi người cô, không dám thách thức ý chí của mình.

“Trả lời tôi, nếu không...” Tay để trước ngực cô, tư thế uy hiếp.

“Oh, có gì tốt đẹp để nói, hơn nữa tôi cũng chưa nói là sẽ không trả lời” Trong xã hội mà quyền lực và tiền bạc quyết định mọi thứ, một người nghèo như cô có thể đi được quãng đường nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không có cảm giác tội lỗi.

“Việc này... Anh cần một bạn giường, tôi lại cần tiền, chúng ta hai bên đều có lợi, một giao dịch công bằng như vậy chuyện kia cần bản cũng không quan trọng.” Tiêu Đồng dễ dàng nói, “Lúc trước khi chúng ta bàn bạc cũng không có nói nếu tôi là trinh nữ sẽ được thêm tiền, vậy tôi nói với anh làm gì?”

“Cô thật ngu ngốc! Nếu cô nói với tôi trước, tôi sẽ không chạm vào cô!” Anh cảm thấy bị cô gái này đánh bại. Thông thường, không phải xử nữ đều rất coi trọng sự trinh trắng sao? Hơn nữa, cô đã 23 tuổi vẫn còn là xử nữ, không phải là ôm mộng đẹp chờ Bạch Mã hoàng tử tới sao, tại sao lại tùy tiện cho anh như vậy?

—— Trừ khi, cô đã thăm mến anh, chỉ là không dám nói ra?

Mặc dù nguyên tắc của anh là không động vào xử nữ, nhưng bây giờ cũng đã làm, hơn nữa cảm giác lại không tệ, những ngày này để cô ở bên cạnh, đối với cô dịu dàng một chút là được.

Anh mãi nghĩ, không biết khoé miệng mình đã cong lên, đôi mắt thất thần, tạo thành khuôn mặt cười ngây ngốc.

Tiêu Đồng nhìn không nổi anh ta đang tự chà đạp lên khuôn mặt mà cô yêu thích, liền gọi anh ta từ trong tưởng tượng trở về: “Tại sao sẽ không động vào? Tôi chỉ là không tìm được một người thích hợp để trao lần đầu thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt.”

“Người thích hợp? Không có ý nghĩa đặc biệt?” Tại sao lời này nghe có vẻ không được tự nhiên lắm.

“Đúng vậy, tôi rất kén chọn, anh chính là người đầu tiên làm tôi cảm thấy thực sự rất đẹp trai” Cô vẽ lên mặt anh, nhìn thế nào cũng rất thuận mắt.

“Bởi vì diện mạo của tôi?” Cô lưu lại độ ấm trên mặt anh, làm anh thực không biết đó là tức giận hay là dục vọng.

“Còn có tiền của anh.” Cô miễn cưỡng trả lời.

“Là vì diện mạo và tiền của tôi?” Anh xoay người áp chế cô, theo dõi sự kinh hoàng trong mắt cô.

“Vậy còn có thể là vì cái gì? Anh có sở trường gì nữa sao?” Tiêu Đồng đưa tay muốn đẩy anh ra, thế

nhưng anh không để ý, môi tàn sát bừa bãi trên cổ cô, nhắc nhở cô anh còn có một “sở trường” khác.

“Này này, đừng như vậy! Anh mạnh như vậy, tôi thật sự vừa đau vừa mệt rồi!” Ai đã nói chuyện này rất tốt đẹp vậy? Thật là đáng chết! Mặc dù kỹ thuật của anh ta khá tốt (*ít nhất trông rất nhuần nhuyễn*), nhưng lần đầu tiên cô căn bản không lãnh hội cái gọi là cao trào, chỉ cảm thấy đau đớn không thôi.

“Còn không phải là do cô... là... là cái gì tự chịu... ai bảo trước đó cô không nói ra.” Tề Vĩ đưa ra lý do.

“Do tôi?”

“À!”

“Gieo gió gặt bão, đến cả thành ngữ cũng nói không xong, anh không phải người Trung Quốc sao?” Cô liếc mắt một cái, “Tôi nghe nói đàn ông các anh đối với xử nữ rất cố chấp, tôi là sợ anh làm cái gì đó biến thái, nên mới không nói, đến lúc đó anh sẽ khắc biết thôi”

Tề Vĩ cảm thấy trên người càng lúc càng nóng, không dám đùa tiếp, dời người đi. Tiêu Đồng cảm thấy sức nặng trên người biến mất, liền dùng chân che mình, chỉ để lại một đôi mắt thật to và cái miệng nho nhỏ.

“Tôi không phải biến thái!” Tề Vĩ kêu lên.

“Không phải thì không phải, anh làm gì mà kêu lớn tiếng như vậy? Không biết thế nào là giấu đầu hở đuôi sao?” Tiêu Đồng chớp mắt, vô tội nhìn anh.

“Không biết!” Đây là lời nói thật.

“Không biết thì thôi vậy, tóm lại, coi như đây là một tình huống ngoài ý muốn, anh không cần phải bận tâm đến.” Tiêu Đồng chợt dạ liếc vết hồng ở trên ga trải giường, đáng tiếc, một cái ga trải giường tốt, thật đẹp. “Thật ra thì tôi cũng rất tò mò, tôi suốt ngày chạy khắp nơi, tôi còn tưởng rằng nó đã sớm biến mất trong một lần mạo hiểm nào đó rồi, ai ngờ đến nó vẫn ở đây, thật là kỳ tích.”

“Tôi làm sao có thể không bận tâm...” Giọng Tề Vĩ giống như là từ dưới nền đất truyền tới.

“Aidza, vậy thì anh có thể nghĩ là một ngày nào đó tôi đã chạy đến bệnh viện, sửa lại một chút, thật ra thân thể tôi đã trải qua rất nhiều lần tu luyện, như vậy không tốt hơn sao?” Người này không phải là kết giao cùng xử nữ một lần sẽ toàn phần chịu trách nhiệm chứ.

Sẽ không như vậy đâu... Đầu năm nay mọi thứ đều thật giả lẫn lộn, nếu anh ta như vậy thì đã sớm bị người ta gạt cười rồi.

“Quan trọng là cô không phải như vậy!” Tề Vĩ vẫn dầy dụa không ngừng, “Tôi phát hiện ra biểu hiện của cô không lưu loát...”

“Này, anh thân là đàn ông lại nhải cái gì vậy? Tôi đây đau đến chết đi còn không có ý kiến, anh oán trách cái gì?”

“Nếu cô nói sớm cho tôi biết, ít nhất tôi đã dịu dàng hơn một chút!” Anh thậm chí có chút đỏ mặt, “Hoặc ít nhất sẽ thêm một chút dạo đầu...”

Tiêu Đồng nhìn hắn, khóe miệng càng lúc càng sâu.

“Cô cười cái gì?” Giọng điệu bực mình

“Không ngờ anh lại là đứa trẻ ngoan như vậy!” Tiêu Đồng vỗ vai anh.

“Cô nói bậy bạ gì vậy!” Anh quay lưng đi.

“Đứa bé ngoan, ngủ ngon.” Tiêu Đồng cũng không quản anh, tự nhiên ngủ.

Cô rất mệt! Nhất định phải ngủ nhiều một chút.

“Này! Cô!” Tề Vĩ quay lại, lắc lắc đầu của cô.

“Tiêu Đồng...” Tiêu Đồng từ khóe miệng nặn ra hai chữ, rồi ngủ tiếp.

“Rõ ràng mắt lớn như vậy, còn nói tiểu Đồng sao!” Hấn oán trách.

Không tệ lắm, ít nhất vẫn biết đồng là nói đến mắt. Tiêu Đồng vừa mơ màng ngủ, vừa mơ hồ suy nghĩ. Nàng có dự cảm, ở cùng vị “gian phu” này sẽ rất vui vẻ.

Mong đợi ~

*

“Trong thoả thuận không nói rằng tôi phải nấu bữa sáng, tôi còn muốn ngủ thêm một lát nữa, muốn ăn thì anh tự mình nấu đi!” Tiêu Đồng cho rằng hành động náo loạn của Tề Vĩ là để cô thức dậy nấu điểm tâm sáng, lại càng quẩn chặt chẽ.

“Tôi không phải là muốn cô nấu cơm.” Tề Vĩ vén chăn lên, thì thầm bên tai cô, “Hiện tại, tôi cũng không muốn ăn cơm, mà chỉ muốn ăn cô.”

Hơi thở nóng rực ở bên tai Tiêu Đồng, tạo thành một loại hấp dẫn mơ hồ. Tiêu Đồng biết là anh ta cố ý trêu đùa, nhưng trong lòng không kìm hãm được cảm giác khác thường dâng lên.

“Này, đã tám giờ rồi, anh không cần phải đi làm sao?”

“Mới tám giờ, vẫn còn sớm.” Giọng nói trầm thấp của anh trượt từ bên tai đến khóe miệng cô.

“Nữ viết Kê minh.” Tiêu Đồng bật ra bốn chữ.

“Cái gì?”

“Nữ viết Kê minh, Sĩ viết Muội đán.” Cô giải thích một chút: “Cô gái thì nói rằng gà gáy rồi, trời đã sáng, anh nên xuống giường đi; chàng trai lại nói con gà này thật ngu ngốc, trời còn chưa sáng, chết cũng không chịu rời khỏi giường”

“Đúng là vẫn còn rất sớm, tôi chỉ cần trước giờ tan sở buổi chiều có mặt ở công ty một lát là được.” Giọng điệu hả hê.

“À, nói cũng phải, đó là tập đoàn của gia đình anh, đương nhiên anh sẽ là một người nhàn rỗi.”

“Tôi không phải một người nhàn rỗi, tôi là Tổng giám đốc!” Anh tự hào nói.

“Tổng giám đốc...” Tiêu Đồng chợt nắm lấy bả vai anh.

“Làm ơn, tuy rằng thời gian qua có tin đồn trang sức của công ty anh có lẫn một ít tạp chất, nhưng mà tôi rất thích trang phục của R&Q... Đồ nội thất mới ra mắt vài ngày trước cũng rất được...”

~ ~ ~

“Cô đang khen công ty của tôi sao?” Tề Vĩ tự động bỏ qua những lời phàn nàn.

“Tôi á?” Tiêu Đồng bày ra bộ dạng cầu nguyện, “Nhìn xem trên mặt tôi có chỗ nào là đang khen công ty của anh không, xin anh tốt nhất là bớt tham gia vào các công việc ở công ty đi.”

“Tại sao? Tôi là Tổng giám đốc nha!” Hần không hiểu.

“Bởi vì tôi không hy vọng là nó sẽ đóng cửa trong vòng một năm... Có thể sẽ ảnh hưởng đến nền kinh tế toàn cầu đấy... Thật đáng thương...”

Tề Vĩ hơi sửng sốt, sau đó hiểu ra: “Ý cô là nếu tôi nhúng tay vào công việc của công ty sẽ khiến cho nó phải đóng cửa sao?”

“Bằng không bốn tháng sau anh hẳn tham gia vào công việc ở công ty, đến lúc đó tiền tôi cũng đã nhận đủ, sẽ không phải chịu cảnh chết đói đầu đường

xó chợ” Tiêu Đồng gật đầu khẳng định câu hỏi của anh.

“Này, cô nói như vậy không phải hơi quá đáng sao. Tôi đây rất thông minh, R&Q dưới sự dẫn dắt của tôi nhất định sẽ đi lên như điều gặp gió.”

Tiêu Đồng liếc mắt, làm vẻ không tin.

“Cô dám xem thường tôi sao... Tôi là Tề Vĩ!” Anh thao thao bất tuyệt.

“Anh không thấy phiền phức sao?” Tiêu Đồng xoay người không để ý tới anh nữa.

“Là Tề Vĩ, là vĩ đại đấy...” Anh đuổi theo cô, ở một bên cầu nhàu.

Tiêu Đồng bất đắc dĩ, quay lại hôn lên cái miệng đang liên tục cầu nhàu, nuốt trọn lời nói của anh.

Anh ngẩn ra, sau đó rất phối hợp, đáp lại nụ hôn của cô.

Khi một đứa bé khóc hãy dỗ dành nó bằng một cái kẹo, khi bạn gái tức giận hãy tặng cô ấy một bó hoa, còn khi bà xã liên tục cầu nhàu hãy chủ động giúp cô ấy làm việc nhà. Mặc dù cô từ trước đến nay đều tự nhận thấy mình chưa đủ đáng yêu, nhưng làm một

chút hành động ngọt ngào thì cũng không đến nỗi tệ lắm.

Kết quả anh ta thật sự lể mề đến tận chiều, như vậy cũng tốt, cô có thể xem như mình đã xả thân cứu vớt đại nghiệp của R&Q. Vị đại thiếu gia nhà họ Tề này thực phù hợp với những công việc không theo quy củ, cũng không hẳn là do ngu ngốc, mà có thể là do suy nghĩ quá đơn giản. Nếu để cho anh ta tiếp quản R&Q, chắc trong vòng một tháng sản nghiệp ba đời của nhà họ Tề sẽ tiêu tan. Hoặc nhẹ hơn thì cũng đưa ra các quyết định sai lầm, đối với tập đoàn bọn họ cũng không phải điều gì tốt đẹp.

Nói đến đây, cô lại càng cảm thấy công lao to lớn của mình thật đáng khen ngợi. Nhìn khắp phòng một lượt, cô quyết định, chiều nay sẽ tu sửa lại nó.

Cuộn thăm lại, phân loại đồ nội thất trong nhà, cô nhìn chăm chăm vào bức tường sơn màu vàng chói. Sơn lại tường? Như vậy quá phiền phức, hơn nữa sẽ rất lâu để mùi sơn bay đi. Dùng giấy dán tường? Vậy phải đi tìm công nhân cũng rất phiền phức... Nhìn lên trần nhà thạch cao, cô sẽ treo một tấm lụa theo phong cách Trung Quốc lên đó.

Cầm túi xách lên, đem theo bản đồ, lên đường thôi!

Xe buýt đi dọc các con phố, Tiêu Đồng nhìn khung cảnh náo nhiệt ngoài cửa sổ, có chút suy tư.

Đã rất lâu không đến nơi này, khó có dịp đến đây, nhất định sẽ phải đi dạo vài nơi, dù sao cũng chỉ đến Mộc Tế Viên để mua vải.

Xuống xe ở Châu thị, cô rẽ vào một con hẻm, bước vào một tiệm bán đồ dùng trong Hí kịch.

Cô không hiểu biết nhiều về các loại hình nghệ thuật cổ xưa, nhưng cô rất thích ngắm các bộ trang phục cùng đồ trang sức dùng trong các vở kịch đó. Cho nên, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi cô sẽ tới đây, mua một số món đồ có vẻ kỳ lạ nhưng lại mang đậm chất Trung Quốc. Hết cách rồi, thấy vật gì xinh đẹp lập tức muốn mua ngay, đó là một trong những tật xấu của cô, cũng là nguyên nhân duy nhất có thể khiến cô khóc lóc hai, ba ngày liền.

Đi tới một cửa tiệm lớn, trên tay cô đã xách một đồng túi lớn nhỏ, dây lụa, đồ trang trí, chuỗi hạt... Mặc dù không nhiều, nhưng là rất đắt. Dù sao cũng không phải tiền của mình, cứ vậy xài thôi.

“Oh? Cô Tân.” Đặt túi đồ trên quầy thanh toán, người đàn ông trông rất quen mắt. Anh ta nhìn thấy Tiêu Đồng vẻ mặt tỏ ra rất vui mừng, kêu lên một tiếng.

... Nhớ tới, ở buổi diễn tấu lần trước! Người đàn ông này gọi là...

“Anh Ôn đúng không, thật là trùng hợp, lại gặp anh.” Bởi vì vẻ ngoài của anh ta không thuộc phạm vi chú ý của cô, nhớ lại có hơi mất thời gian.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Ôn Hải Đông cười, nhìn thấy túi đồ trong tay Tiêu Đồng, “Cô Tân thích kinh kịch sao?”

“Chỉ hiểu biết chút ít.” Tiêu Đồng tự giễu, “Anh Ôn thì sao?”

“Tôi cũng vậy, không biết nhiều lắm, chỉ là có mấy người bạn của tôi rất thích cái này, tôi là giúp bọn họ tới xem một chút.” Ôn Hải Đông cố gắng không tỏ ra quá vui mừng, anh vốn định mấy hôm nữa sẽ hẹn Tiêu Đồng gặp mặt, không nghĩ sẽ vô tình gặp ở chỗ này. Bọn họ thật là có duyên, cô... Chắc cô cũng sẽ nghĩ như vậy...

“Anh Ôn thật sự có rất nhiều bạn nha!” Tiêu Đồng cố gắng ghi nhớ gương mặt này, tin rằng sau này nhất định sẽ có lúc cần tới.

“Đâu có, đâu có.” Ôn Hải Đông tiếp tục, “Cô Tân còn muốn đi xem đồ gì sao? Nơi này tôi khá quen thuộc...”

“A, tôi đã đi dạo xong rồi, bây giờ phải ghé qua Mộc Tế Viên mua một ít vải nữa.” Tiêu Đồng nhìn ánh mắt ân cần của anh ta, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Quả nhiên, Ôn Hải Đông nắm lấy cơ hội: “Xe của tôi đang đậu ở bên ngoài, vừa hay tôi cũng muốn đến đó xem một chút, chúng ta cùng nhau đi đi.”

“Được!” Cười nói tự nhiên, để anh ta xách túi lớn, túi nhỏ giúp cô, Tiêu Đồng ngồi vào xe anh.

Bắc Kinh rất lớn, cô bình thường sẽ không gọi taxi, nhưng là được quá giang thật là vui. Dù sao có người đẹp đi cùng, anh ta cũng không phải là chịu thiệt thòi, đúng không?

“Loại vải này rất đẹp, lần trước tôi đã mua một ít về may quần áo.” Tiêu Đồng chỉ chỉ, nơi này cô rất quen thuộc, dĩ nhiên sẽ trở thành người dẫn đường.

“À? Vậy cô không thích mua quần áo may sẵn?” Ôn Hải Đông hỏi.

“Tất nhiên là có, nó có điểm khác biệt nha.” Tiêu Đồng cười, hôm nay cô mặc quần áo mùa hè của SAG, tay áo lỡ cùng quần gấp ống, trẻ trung mang nét quyến rũ, “Nhưng có lúc không mua được quần áo hợp ý, dĩ nhiên là có thể ra ngoài đặt may.”

“Vậy cô định dùng loại vải này để làm gì? “ Ôn Hải Đông cầm lên một tấm vải lụa mềm mại.

“Để may sườn xám, sẽ rất đẹp, mặc dù người mặc nó không xinh đẹp được như vậy.” Tiêu Đồng le lưỡi,

“Là tôi tự thiết kế đấy.”

“Oh? Vậy lúc hoàn thành, tôi muốn xem qua một chút.” Ôn Hải Đông biểu cảm không thay đổi nói.

“Nhưng cái áo đó... phải có dịp thích hợp mới mặc được... “ Tiêu Đồng rất muốn thử ngay, nhưng cũng không thể mặc sườn xám như vậy đi ở trên đường lớn.

“Thứ bảy này, nhà họ Hồ sẽ tổ chức một buổi tiệc, tôi có thể mời cô làm bạn đồng hành được không?” Đúng với ý của anh, Ôn Hải Đông đưa ra lời đề nghị.

“Được... A, không được rồi...” Tiêu Đồng chợt nhớ tới Tề Vĩ, anh ta từng nói điều kiện khi trở thành “người tình” của anh ta chính là phải tham gia các buổi tiệc xã giao cùng anh ta. Tuy rằng việc kia không có ràng buộc về pháp lý, nhưng khi cô đã nhận tiền của ai đó để làm việc gì, cô luôn tận tâm hoàn thành.

“Bữa tiệc kia tôi nhất định sẽ đi, nhưng là tôi đã có hẹn với người khác rồi.” Vẻ mặt của cô rất tiếc, “Trừ phi người kia không tới được, tôi mới có thể đi cùng anh.”

Mấy hôm nay, Ôn Hải Đông có hỏi thăm về Tiêu Đồng, anh biết cô và Tần Thanh là bạn tốt, còn tưởng rằng cô đang nói về Tần Thanh, cười nói: “Không sao,

đây là số điện thoại di động của tôi, nếu như bạn cô không đi, có thể gọi cho tôi. “

“OK.” Tiêu Đồng lấy điện thoại di động ra, lưu lại số điện thoại của anh, hai người tiếp tục đi dạo, cô mua rất nhiều vải vóc. Ôn Hải Đông đưa cô về đến dưới toà nhà.

“Kim ốc” dĩ nhiên là không thể tiếp khách, cô nói với anh là phòng đang sửa sang lại (*cũng xem như là nói thật*), xin lỗi không thể mời anh lên nhà.

Ôn Hải Đông ghi nhớ địa chỉ sau đó lái xe đi.

Chương 3

Tề Vĩ đứng ở trước cửa, không hiểu tại sao, trong lòng lại cảm thấy vừa rối ren vừa chờ mong. Rối ren vì những lời nói của cô đều làm anh tức giận đến không thốt nên lời, nhưng lại có chút chờ mong đôi mắt sáng ngời của cô lúc nhìn anh, thật giống những ngôi sao trên bầu trời. Lắc đầu một cái, anh đang nghĩ cái gì vậy! Chỉ là một cô gái hư vinh bình thường, đây đơn giản chỉ là giao dịch tiền bạc đơn thuần, anh chỉ dùng cô để chọc tức Ôn Hải đông mà thôi, thuận tiện giải quyết nhu cầu của mình.

Có khả năng tranh đoạt phụ nữ, cũng không có gì đặc biệt cả —— anh tự nói với bản thân.

Tự mình nhắc nhở một lần nữa, anh đẩy cửa bước vào.

Đây, đây... Đây là nhà anh sao?

Tề Vĩ mở to hai mắt, anh nghĩ rằng mình nhất định đã vào nhầm cửa.

Tấm thảm lông màu đỏ đã biến mất, sàn nhà bằng gỗ lộ ra, trông căn nhà thật rộng rãi, sáng sủa. Đồ dùng trong nhà không mấy thay đổi nhưng đã được sắp xếp lại rất hài hoà. Một tấm lụa trắng mỏng được treo lên tường làm lộ ra màu vàng kim nhàn

nhật mơ hồ, ánh sáng phản chiếu lên, ẩn hiện một vẻ xinh đẹp. Những bức tranh đan xen với những tấm lụa mỏng tạo thành một khung cảnh vô cùng đẹp.

Tiêu Đồng ôm một cái gối lớn nằm trên ghế sofa đen, trong tay cầm một quyển sách, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, thấy Tề Vĩ, miễn cưỡng cười một tiếng: “Hoan nghênh anh trở về.”

“Chuyện này... Tôi không phải là vào nhầm nhà chứ?” Anh ngơ ngác đứng ở cửa.

“Chẳng lẽ tôi còn có thể sang nhà hàng xóm uống trà sao? Đương nhiên chính là ngôi nhà anh dùng để nuôi “tình nhân” đấy.” Tiêu Đồng ôm lấy gối ôm, “Dọn lại nhà thật là mệt mỏi, sớm biết như thế này đã tìm người làm thêm giờ rồi.”

—— Chẳng lẽ cô không biết tìm người sao? Tề Vĩ nói thầm ở trong miệng.

Phụ nữ yêu tiền anh gặp qua không ít, nhưng chủ động tiết kiệm tiền giống như cô cũng không phải nhiều. Phần lớn phụ nữ bây giờ đều rất nũng nịu, đến cả cái kim cũng cầm không nổi, bắt họ khiêng đồ chính là muốn lấy nửa cái mạng của họ.

“Này, dù gì cũng nên tán thưởng một câu đi chứ! Mặc dù bên trong còn rất tệ, nhưng tôi đã bỏ rất nhiều thời gian cùng công sức đấy!” Dù sao cũng chỉ

bốn tháng, có thể nhìn qua là được, cũng không cần phải gọi thợ đến sửa sang lại!

“Rất đẹp.” Tề Vĩ đi vào nhà, đóng cửa lại, “Không ngờ con mắt của cô cũng tốt như vậy!”

“Dĩ nhiên, tôi là ai chứ!” Tiêu Đồng ngẩng đầu lên, rất đắc ý.

“Tân Tiêu Đồng.” Tề Vĩ thuận miệng trả lời, cầm cuốn sách cô đang xem lên, “Traditional Chinese Paintings?”

“Ồ? Anh nói được tiếng Anh sao?” Hơn nữa giọng rất chuẩn.

“Dĩ nhiên, tôi học đại học ở Mỹ!”

“A, ngưỡng mộ, ngưỡng mộ” Chắc là một trường đại học tư nào đó chuyên để cấp bằng.

“Cô xem sách này làm gì?” Lật vài trang, đều là tranh truyền thống của Trung Quốc.

“Đọc những gì tác giả viết, có thể thấy sự sáng tạo trong đó.” Mặc dù chỉ là sách mua ở ven đường, khá là rẻ, nhưng cô không thích việc anh lật tới lật lui quyển sách một cách thô bạo như vậy, “Trả lại cho tôi!”

“Cái này thì có gì đẹp mắt, cô thật khó hiểu.” Anh đem cuốn sách ném trả lại cho cô, cô cẩn thận cất đi.

“Đúng rồi, thứ bảy này nhà họ Hồ có tổ chức tiệc, cô nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, đừng làm cho tôi mất mặt.”

Quả nhiên, thật may là không nhận lời Ôn Hải Đông: “Được rồi, anh yên tâm.”

“Nhất định không được thấy đồ ăn liền nhào tới nghe chưa!”

“Tôi biết.”

“Đến lúc đó, những người ở đó đều là người có tiền, cô không cần tỏ vẻ giống người nghèo khổ.”

Tiêu Đồng liếc mắt: “Được rồi, anh thật dài dòng...”

Tiếp tục ăn kẹo.

— — — — —

Thật ra thì cuộc sống như thế này cũng không tệ.

Ban ngày Tề Vĩ sẽ ngủ nướng đến trưa, sau đó sẽ cùng cô tùy tiện ăn chút gì đó hoặc ra ngoài ăn. Buổi chiều, anh đi làm, còn cô sẽ đi dạo.

Trong túi có tiền, có thể mua sắm thoải mái, sẽ không phải đứng trước quầy thanh toán chần chừ suy nghĩ nữa.

Mọi người thường nói tiền không phải vạn năng, nó không mua được tất cả. Nhưng đối với cô mà nói, những vật cô muốn mua, chỉ cần có tiền là có thể có được.

Quần áo, trang sức, tranh vẽ, tác phẩm nghệ thuật, đĩa CD, vé nghe hoà nhạc,... Tất cả đều có thể dùng tiền mua được, vì vậy, cô rất muốn có thật nhiều tiền.

Hư vinh, cứ cho là vậy. Cô cũng không muốn một cái danh hiệu, chỉ là cô thích những món đồ đó, cũng muốn mua chúng.

Chủ nghĩa hưởng lạc? Cũng không hoàn toàn là như vậy... Cuồng mua sắm? Tuyệt đối không phải vậy...Nhà sưu tầm thì lại càng không đúng, cô chỉ là mua những món đồ cô thích mà thôi. Có người sẽ nói cuộc sống của cô không có ý nghĩa, nhưng cuộc sống như thế nào mới là có ý nghĩa đây? Theo đuổi mơ ước, cô chính là đang theo đuổi nó... Chẳng lẽ mục tiêu như vậy không được coi là mục tiêu sao?

Con sâu gạo của xã hội... Nực cười, cô có việc làm, có chi tiêu, là một người rất bình thường. Cô

không nêu cao tinh thần tình nguyện nhưng cô cũng có tạo ra giá trị nha. Cô thích cuộc sống của mình, nó không tầm thường, mặc cho người khác nghĩ gì. Hàng ngày đi dạo phố, ngắm nhìn những món đồ xinh đẹp, đối với cô nó thật tuyệt vời. Những người khác cho rằng đó là chỉ là giết thời gian bởi họ không thể hiểu được ý nghĩa của việc đó.

So với việc mỗi ngày đều lặp đi lặp lại những công việc nhàm chán, so với những người suốt ngày làm việc chỉ để lấp đầy bụng, thì ít nhất cô vẫn có cuộc sống như thế này. Mỗi ngày của cô đều trôi qua rất vui vẻ, hạnh phúc, cuộc sống của cô rất vẹn toàn, tốt đến nỗi cô không có thời gian để quan tâm đến những điều người khác nói.

Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cô không sống cuộc sống của ai khác, cũng không phê bình cuộc sống của ai.

Mọi người đều đem mọi thứ ra so sánh với tiêu chuẩn mà họ đặt ra, không được vượt quá tiêu chuẩn đó. Như vậy thật kỳ quặc. Từ xưa đến nay, cô đâu quan tâm người khác nghĩ gì.

Cô mỉm cười, đi lại trong nhà, mở một chiếc đĩa CD lên nghe. Suy nghĩ cả một buổi chiều, thật lãng phí thời gian. Cuộc sống, là để hưởng thụ, thứ cho cô không lo cho nỗi lo thiên hạ. Cô chỉ nghĩ tới cuộc sống của mình, không hơn.

Sáng thứ bảy, sau khi cô hét ầm ĩ lên Tề Vĩ mới chịu tỉnh dậy.

“Gian phu đại nhân, nếu anh còn tiếp tục như vậy, về sau sẽ rất dễ “bất lực” nha!” Tiêu Đồng nhắc nhở anh. Người trẻ tuổi luôn sống rất phóng túng, lúc lớn tuổi mới biết tầm quan trọng của sức khỏe. Đến lúc đó hối hận thì đã muộn.

“Này, không phải tôi đã nói cô không được gọi tôi như thế rồi sao?” Tề Vĩ kháng nghị, “ Hơn nữa, cô cũng không nên nói như vậy, có muốn thử một chút xem là tôi “bất lực” hay không?”

“Tôi đang nói thật đấy! Chàng trai trẻ, lời nói thật thường rất khó nghe, không nên vì chứng minh “năng lực” của mình mà bỏ lỡ phần đời còn lại.” Về sau nếu bất lực sẽ là một chuyện vô cùng thê thảm, chỉ cần nhìn những tấm quảng cáo trên tường các con hẻm nhỏ sẽ biết ngay điều đó.

“Nhưng nếu anh vẫn nghĩ rằng “Dù sao cũng đã trả tiền rồi, muốn làm gì thì cũng làm cho đến chán”, thì tôi đây cũng rất sẵn lòng phục vụ, dù sao đàn ông bên ngoài vẫn còn rất nhiều.” Cô nhún nhún vai, làm ra vẻ không có vấn đề gì.

Tề Vĩ nhất thời không biết nên làm gì, nằm ở trên giường nhìn biểu hiện của cô, cảm thấy vô cùng thất

bại.

“Chẳng lẽ cô không có chút khoái cảm nào sao?”

“Tất nhiên, tôi cảm thấy rất tốt.” Dù sao cũng là người có kinh nghiệm phong phú, có rất nhiều kỹ năng để học hỏi, “Anh rất lợi hại nha, nếu như R&Q có phá sản, anh cũng có thể hành nghề này.”

“Tôi không cần.”

“Có sao đâu, dù sao việc anh làm bây giờ cũng không khác là mấy, chỉ khác đó là anh được chọn đối tượng và tiền là do anh trả. Như vậy không phải thiệt hơn sao...”

“...” Tề Vĩ thật hết chỗ nói rồi, không thể làm gì hơn là chặn miệng cô lại.

Chiều này thật có tác dụng —— cô dùng nó để ngăn anh càu nhàu, còn anh lại dùng nó để ngăn cản cô nói năng lung tung. Mấy ngày sống cùng nhau, anh không thể không thừa nhận, cô gái này có suy nghĩ rất khác người, không thể nào hiểu nổi cách nghĩ của cô. Mấy hôm nay, bị những câu nói kỳ quái của cô đả kích, thời gian động não của anh so với cả năm trước còn nhiều hơn rất nhiều.

Cô gái này, thật sự rất phức tạp... À không, phải là cực kỳ phức tạp.

Kết quả, lúc hai người rời khỏi giường đã là buổi trưa.

Cô đã nói trước với anh rồi, tự anh không nghe lời cô, sau này không thể trách cô được nha.

“Ah, cô mặc sườn xám sao?”

Tiêu Đồng không mang nhiều quần áo tối, bộ sườn xám này cũng là cô về nhà lấy tối.

“Đúng vậy, như thế nào, rất đẹp phải không?”

Tề Vĩ nhìn cô mặc sườn xám, hai mắt sáng ngời.

Vải lụa màu đen mềm mại dính sát cơ thể, trên ngực có thêu một đoá hoa đỏ sẫm, cổ áo dính hạt, làm tôn lên làn da trắng nõn của cô. Bộ sườn xám mặc sát người, cắt may đơn giản, nhưng lại có thể làm nổi bật thân hình của cô. Một bên tà xẻ đến đầu gối, khoe bắp chân thon thả.

Anh chợt có một suy nghĩ, muốn đem cô bọc lại thật kỹ, không để cho người khác nhìn thấy vẻ quyến rũ này của cô.

“Vải vóc ở Mộc Tề Viên phần lớn đều được dệt bằng tay, trông rất đẹp, rất thích hợp để may sườn xám.” Cô búi tóc lên, cài một chiếc trâm đính đá. Cô

rất thích trâm cài và bông tai có những sợi tua dài, lúc di chuyển sẽ lắc lư theo cử động, tạo nên cảm giác rất uyển chuyển, rất thích hợp với trang phục phụ nữ cổ xưa.

“Cô tự mua vải may sao?”

“Đúng vậy, là do tôi tự thiết kế! Tiền công cũng không đắt lắm, nhưng nhìn rất sang trọng.” Cô rất đắc ý.

“Nhưng nếu cô mặc sườn xám, vậy tôi mặc cái gì thì thích hợp?” Vẻ mặt Tề Vĩ đau khổ, trên người mặc một bộ tây trang màu trắng, thật không phù hợp với bộ đồ của cô.

“Trường bào, anh không có sao?” Cũng không thể mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn được!

“Cô cho rằng tôi ngớ ngẩn, không có việc gì cũng mặc trường bào đi dạo sao?” Tề Vĩ oán trách, lấy điện thoại di động ra, “Alo, cửa hàng HAG phải không? Tôi là Tề Vĩ... Ở đó có trường bào chứ? Mỗi loại đem đến một bộ cho tôi... Đúng, size của tôi... Địa chỉ...”

Tiêu Đồng giành lấy điện thoại di động của anh: “Thật xin lỗi, không cần phải loại nào cũng đưa tới, cửa hàng các cô có một bộ màu xanh lam đậm phải không?... Đúng, chính là bộ có giá 5800, cái bộ đắt

chết người ấy... Làm phiền các cô đưa bộ đó đến đây là được... Ừ... Đợi chút...”

Cô đưa di động trong tay trả lại Tề Vĩ: “Anh đọc địa chỉ cho họ đi.”

Tề Vĩ đọc địa chỉ xong, cúp điện thoại. - -

“Cô chắc chắn là bộ đồ kia được chứ?”

“Yên tâm đi, tôi để ý bộ đồ đó đã lâu rồi, nhưng vì nó dành cho nam giới, tôi có mua về cũng không dùng được, nên chỉ ngắm một chút thôi.” Hiện tại có người mẫu mặc nó, cô lại không cần bỏ tiền mua, như vậy thật tốt.

“Cô chú ý đến quần áo nam giới làm gì?” Tề Vĩ lầm bầm.

“Chỉ cần nó đẹp, thì của nam hay nữ có quan trọng sao?” Khác biệt duy nhất chính là cô sẽ mua ngay những bộ đồ nữ giới đẹp mắt, nhưng chỉ có thể ngắm những bộ đẹp mắt dành cho nam.

“Có thể...” Cô mang theo vẻ mặt nịnh nọt lại gần anh, “Trong thời gian tới cho tôi theo anh đi mua sắm quần áo được không?”

Anh ta chỉ tiền mua những bộ đồ mà cô thích, sau đó lại mặc nó để cho cô ngắm, thật là viễn cảnh tốt

đẹp...

Cô là đang thừa dịp đi mua sắm để bắt bí anh thêm sao? Quả nhiên là loại phụ nữ thường dùng mưu đồ. Anh cau mày, khó chịu đứng lên.

“Tùy cô.”

Tiêu Đồng nháy cảm nhận ra sự khó chịu của anh ta, không biết vừa rồi nói gì làm anh ta phật ý, cũng không để ý anh nữa.

Đứa trẻ này tính khí rất thất thường, không cần hoảng sợ.

Hồ gia là một toà nhà xây dựng theo kiến trúc Châu Âu, nằm trên một miếng đất đắt đỏ ở ngoại ô Bắc Kinh từ đó có thể thấy được sự giàu có của họ.

Lái xe vào bên trong, Tiêu Đồng nghĩ là mình đang ở một buổi triển lãm xe Bắc Kinh.

Tại bữa tiệc hai người tạo ra một chấn động nhỏ, Tiêu Đồng toàn thân mặc bộ sườn xám với giá 500 tệ hoàn toàn nổi bật giữa đám khách mời mặc lễ phục đắt giá, mái tóc búi lên cùng trang sức bằng ngọc, phong thái nhàn nhã, mang một vẻ quyến rũ cổ điển. Tề Vĩ mặc một bộ trường bào màu xanh lam, làm cho anh thêm vẻ thành thực, không còn vẻ cuồng ngạo vốn có.

Họ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, chưa kịp phản ứng đã bị đám đông vây kín.

Tề Vĩ đối với những cô gái vây quanh không chút để ý, đi tới chỗ vài người bạn nói chuyện phiếm, đem Tiêu Đồng để qua một bên.

Tiêu Đồng cũng không phải là lần đầu tới những nơi như thế này, nên cũng dễ dàng ứng phó. Cô cùng vài vị “phu nhân” bàn về quần áo, đồ trang sức, nói xong liên tiếp gật đầu, mà cô cũng mượn cơ hội để thưởng thức vài bộ quần áo hàng hiệu trong mùa hè năm nay ở khoảng cách gần. Có người từng nói “Xã hội thượng lưu” xã giao tràn đầy sự dối trá, hoàn toàn không có ý nghĩa. Nhưng với cô mà nói, ít nhất có thể xem nó là cơ hội để có thể thưởng thức thời trang, trang sức, tiện thể ngắm mỹ nữ, nhưng lại rất ít trai đẹp.

Phụ nữ dùng nhan sắc để tiến vào xã hội thượng lưu, đàn ông lại chỉ có thể dùng tiền và quyền, cho nên không nên đòi hỏi quá cao về vẻ bề ngoài của họ. Đây chủ yếu là nhận được gen di truyền tốt từ mẹ, nhưng lại không biết được khó khăn gian khổ ngoài xã hội, giống như Tề Vĩ lớn lên trong nhung gấm lụa là.

Nhưng mà anh ta thực sự rất đẹp trai! Lại rất đúng với sở thích của cô.

Thẩm mỹ của cô rất kỳ lạ, không đúng khẩu vị của cô, thì dù là tuyệt thế mỹ nhân hay tuyệt thế nam nhân cũng không thể hấp dẫn ánh nhìn của cô. Giống như hiện tại, người đàn ông phía trước, dáng vẻ trông rất đẹp trai, nhưng cô không thích kiểu lịch sự nho nhã của anh ta.

Lịch sự nho nhã... Cái này hình như gần đây dùng rất nhiều, là dùng chỉ Ôn Hải Đông...

A! Vừa nhớ đến, liền gặp một gương mặt trông rất quen mắt, không phải là Ôn Hải Đông sao.

Rốt cuộc cũng nhớ được diện mạo của anh ta, thật đáng mừng.

“Anh Ôn.” Tiêu Đồng kêu một tiếng, xưng hô giống như lần trước đi nhờ xe.

“Tiêu Đồng.” Ôn Hải Đông nhìn cô một lượt, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, “Cô thực sự mặc sườn xám tới, rất đẹp, rất hợp với cô.”

“Cám ơn.” Đây chính là phép lịch sự, được người khác khen ngợi liền phải hạ mình nói lời cảm tạ.

“Tôi không thấy cô Tần ở đâu cả?” Ôn Hải Đông thấy lạ, không có ai đi bên cạnh Tiêu Đồng, có chút bất ngờ.

“Anh hiểu lầm rồi..., tôi nói có hẹn với người khác, không phải Tần Thanh, mà là một tên ngu ngốc để lại bạn gái đứng một mình.” Tiêu Đồng chỉ chỉ sau lưng Ôn Hải Đông, “Đấy, anh ta đang đi tới.”

Ôn Hải Đông quay đầu lại nhìn người ở phía sau, là Tề Vĩ.

“Anh rốt cuộc cũng nhớ ra mình có mang theo bạn gái hả? Tôi còn tưởng anh đổi tính, quay qua thích đàn ông rồi chứ! “ Thật không hiểu anh ta kêu cô ăn mặc đẹp tới đây để làm gì, dù chỉ làm bình hoa cũng không nên vút cô sang một bên tự mình đi chơi chứ!

“Tề Vĩ, Tiêu Đồng, hai người...” Ôn Hải Đông bắt đầu lo lắng, một tia hi vọng còn sót lại, lên tiếng hỏi.

“Cô ấy là tình nhân của tôi.” Tề Vĩ nghe anh ta gọi tên Tiêu Đồng, chân mày nhíu lại.

“A, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, là bạn gái không phải tình nhân, gian phu đại nhân kia.” Tiêu Đồng theo bản năng cãi lại anh, không có chú ý tới Ôn Hải Đông đang ngây người như phỗng.

Cô không chú ý nhưng Tề Vĩ lại quan sát rất rõ ràng. Từ vẻ mặt kinh ngạc của Ôn Hải Đông, không dám tin cho đến từ bỏ cùng đau lòng, sự biến đổi này khiến cho tâm tình của Tề Vĩ trở nên rất tốt.

Ha ha, Ôn Hải Đông, lần này anh thua chắc!

Chương 4

“Chẳng lẽ cô thích người như thế sao?” Sau khi nhảy xong một bài, Tề Vĩ lại đi theo đám bạn tốt chơi đùa, hoàn toàn quên mất mục đích khi tới đây —— chộc tức Hải Đông. Ôn Hải Đông đương nhiên nắm lấy cơ hội, kéo Tiêu Đồng vào một góc nói chuyện.

“Thích anh ta sao? Không thể nào?” Tiêu Đồng cười.

“Vậy tại sao cô lại...”

“Chính là vì tiền, ngoài ra còn có thể vì lý do gì khác sao?” Cô cũng không mượn cớ vòng vo, nói thẳng lý do.

“Cô...rất thiếu tiền sao?”

Tiêu Đồng nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của anh ta, biết rằng anh ta chắc chắn sẽ tưởng tượng ra cô là một cô gái đáng thương, bán mình nuôi gia đình, cười nói: “Tôi không có khó khăn như vậy..., chỉ là điều kiện anh ta đưa ra rất tốt, không có lý do gì để từ chối cả!”

“Nhưng, trông cô không giống loại người như vậy...” Ôn Hải Đông ngờ vực.

“Tôi đúng là loại người như vậy đấy!” Anh ta cho rằng mình hiểu cô lắm sao?” Anh Ôn, anh là người có tiền, đương nhiên sẽ không biết được cảm giác món đồ mình thích bị người khác dành mất, không biết tới cảm giác đó khó chịu đến nhường nào. Tôi luôn yêu tiền hơn mạng sống, không tin thì anh có thể đến công ty du lịch của tôi hỏi một chút, tôi là Tân Tiêu Đồng, từ trước đến nay đều có thể vì tiền mà quỳ gối khom lưng.”

“Nhưng vì tiền, vậy không đúng lắm...” Ôn Hải Đông không nói nên lời, chỉ có thể miễn cưỡng nói.

“Như thế nào mới được coi là đúng? Vì yêu sao?” Tiêu Đồng lắc đầu cười, “Con người là một loài động vật bậc cao, cũng có dục vọng. Nhưng con người luôn tự xưng mình là bá chủ mọi vật, khinh thường việc tìm bạn tình của động vật. Vì vậy, động vật có thể tự do chọn bạn để giao phối, sinh sôi nảy nở, nhưng con người lại phải có “tình cảm” mới có thể làm như vậy.”

“Trong thế giới này, có bao nhiêu tình cảm là thật?” Tiêu Đồng không phải nhà diễn giả, cũng không quan tâm người khác có hiểu ý mình không, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Giải phóng tình dục, tình một đêm, ngoại tình, lang chạ... Cái thế giới này đã sớm vẫn đục như vậy, liệu theo đuổi tình cảm có thể chân thực hơn so với theo đuổi tiền bạc hay không?”

“Tôi biết là anh xem thường những cô gái có thể vì tiền mà bán mình, nhưng cũng chưa chắc chúng tôi

đã để ý các anh. Chúng tôi vì tiền bán mình, các anh vì dục vọng của bản thân mà chi tiền. Tôi nghĩ, việc mua bán này, anh chắc hẳn cũng đã làm qua” Tiêu Đồng thấy Ôn Hải Đông lúng túng gật đầu, nói tiếp, “Người mua và người bán, ai cao thượng hơn ai không quan trọng, chẳng qua cũng chỉ là cá mè một lứa mà thôi.”

Ôn Hải Đông bị cô nói cho một phen, cả người sững sờ, một lúc sau mới thốt nên lời: “Chẳng lẽ mục tiêu của cô không phải là tình yêu và hôn nhân sao?”

“Tôi luôn dành tình yêu cho những món đồ xinh đẹp, hơn nữa tôi còn chưa tìm thấy người tôi muốn.” Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ phát hiện ra vẻ đẹp của tình yêu mà những người nghệ thuật kia vẫn thường ca ngợi, nhưng bây giờ, nó vẫn đang nằm ngoài cuộc sống của cô.

“Vậy nếu cô đồng ý, tôi sẽ ra giá cao hơn?”

“Xin lỗi.” Cô bật cười, lắc đầu một cái.

“Tại sao?”

“Bởi vì vẻ ngoài của anh không phải là kiểu mà tôi thích, tôi sẽ không tự ép bản thân mình.” Lời nói này có chút tổn thương lòng tự trọng của anh ta, cô cảm thấy hơi áy náy, “Bởi vì mục đích của anh không đơn thuần, tôi lại không muốn tự tìm đến phiền toái.”

Hai bên đều không đặt tâm tư vào đó, tự nhiên cuộc giao dịch sẽ thành công. Nhưng nếu một bên đã nặng tâm, thì sự việc chắc hẳn sẽ ngày càng rắc rối. Cô không hiểu nhiều về chuyện tình cảm, nhưng lại rất hiểu lòng người. Trong các vở hí kịch cũng thường có những cảnh này, kết quả đều là bi kịch kéo dài, như vậy thà không bắt đầu thì hơn.

“Tôi với anh cùng nhau đi nghe diễn xướng, cùng nhau đi dạo phố như những người bạn tốt, như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?” Tiêu Đồng đứng dậy, vươn tay ra.

Ôn Hải Đông chân chừ một chút, rồi bắt lấy tay cô: “Vậy lần sau tôi có thể mời cô cùng tham dự triển lãm tranh chứ?”

“Dĩ nhiên là được, nhưng mà bây giờ, chúng ta có thể nhảy một điệu được không? Ngồi như vậy rất nhàm chán!”

“Câu này nên để tôi nói mới đúng.” Ôn Hải Đông cúi người xuống, “Tiêu Đồng, tôi có thể vinh hạnh mời cô nhảy một bản chứ...”

“Được, chúng ta nhảy bài kế tiếp.” Cô dẫn anh vào sân.

“Thì ra là ở đây, Tề Vĩ là người khiêu vũ kém nhất, chẳng trách anh ta vừa tới nơi liền chạy đi trò chuyện

cùng bạn.” Tiêu Đồng bước theo nhịp, bản nhạc du dương, giai điệu này cô đã rất quen thuộc.

“Thật ra anh ta chỉ có vẻ ngoài đẹp trai, ngoài ra... gia đình anh ta rất giàu có.” Ôn Hải Đông nhìn về phía Tề Vĩ cùng đám người kia, “Vật hợp theo loài, anh ta đi theo đám người kia cũng học không học được cái gì tốt đẹp cả, suốt ngày chỉ biết vào dựa vào quyền thế. Tôi cũng không biết đã đắc tội gì với anh ta, anh ta luôn xem tôi như kẻ thù... Tìm đến cô, có lẽ cũng là vì tôi...”

“Vì anh?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh ta đã nhìn thấy. Tôi đã nghĩ anh ta có thể sẽ làm phiền cô... Kết quả...”

“À, tôi còn đang tự hỏi giữa tôi và anh ta không có chút quan hệ nào, tôi lại không phải là một đại mỹ nữ gì, tại sao anh ta lại chủ động tìm tôi, thì ra nguyên nhân là vì anh.” Tiêu Đồng hiểu ra, “Thì ra tôi chỉ là một món đồ chơi để tranh giành... Thật đáng thương...”

“Là anh ta muốn đấu với tôi, tôi cũng cảm thấy rất nhức đầu!” Ôn Hải Đông vừa khiêu vũ cùng cô vừa tìm ra rất nhiều manh mối, “Anh ta cũng có không ít kẻ thù... Thật may là mặc dù R&Q có quy mô rất lớn, nhưng chủ tịch Tề vẫn chưa giao nhiều quyền lực vào tay anh ta...”

“Anh ta rất để ý anh nha.”

Ôn Hải Đông trợn tròn mắt: “Tiêu Đồng... Xin cô đừng nói những câu nghe kỳ cục như vậy được không?”

“Vốn là như vậy mà, tôi nghĩ rằng cho dù là yêu hay là hận, ở mức độ này anh ta chính là rất để ý anh.” Tiêu Đồng nhìn vẻ mặt sợ hãi của anh ta, cười lớn: “Tôi cũng không nói các anh là BL..., anh khẩn trương như vậy làm gì?”

“BL?”

“Boy’s love... Anh không biết sao? Homo? Gay? Đã hiểu chưa?”

Ôn Hải Đông phục cô không kiêng kỵ điều gì: “Tôi biết. Nhưng chúng tôi chỉ là không vừa mắt nhau thôi... Anh ta luôn cướp bạn gái của tôi.” Anh đỏ mặt lên, nhớ tới điều Tiêu Đồng vừa nói, “Mà tôi lại luôn gây cản trở việc buôn bán của anh ta.”

“Các anh thật là vô vị.” Tiêu Đồng kết luận.

“Trông hai người trò chuyện rất vui vẻ!” Tề Vĩ phóng ánh mắt khó chịu về phía Ôn Hải Đông, bọn họ lại trò chuyện vui vẻ khi không có anh ở đây.

“Bị bạn trai bỏ rơi, không còn cách nào khác đành tìm người giúp đỡ!” Tiêu Đồng không cảm thấy chột dạ, nhìn lại một cách thoải mái.

“Vậy trả bạn gái lại cho anh, trông nom kỹ một chút.” Ôn Hải Đông cảm thấy buồn cười. Tiêu Đồng rất khôn khéo, bản thân lại cặp với một người trì độn như vậy.

Nhưng mà anh sẽ không bỏ qua cơ hội chọc tức Tề Vĩ này, cúi xuống thì thầm bên tai Tiêu Đồng: “Nhớ chuyện cô vừa đồng ý với tôi, còn nữa, cảm ơn cô hôm nay đã đặc biệt mặc bộ đồ này vì tôi, rất đẹp, rất hợp với cô.” Sau đó rời đi.

Chọn lầm bạn rồi... Tiêu Đồng mỉm cười, rồi lắc đầu, chuẩn bị chống đỡ núi lửa Tề Vĩ sắp phun trào.

“Gian phu đại nhân, anh không tiếp tục trò chuyện cùng bạn bè nữa sao?”

“Tiếp tục trò chuyện? Nói thêm lát nữa chắc bạn gái tôi bỏ trốn theo người khác mất!” Sắc mặt anh cực kỳ không tốt.

“Làm sao có thể chứ? Tôi rất có đạo đức nghề nghiệp nha.” Cô dũng cảm bồi thêm một câu, “Huống hồ, anh Ôn chỉ là bạn của tôi.”

“Anh... Ôn?”

Tiêu Đồng gật đầu một cái: “Đúng, anh ấy rất tốt, tại sao anh luôn thù hằn với anh ấy vậy”

“Cô thích anh ta sao?” Tề Vĩ hét lên, cô dám chắc cả đại sảnh đều nghe thấy.

“Ha ha, không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hiểu lầm thôi, mọi người cứ tiếp tục khiêu vũ đi.” Tiêu Đồng mang theo bộ mặt cười cười, kéo Tề Vĩ ra khỏi đại sảnh, chạy ra sân sau của Hồ gia.

Thường thì trong sân sẽ có rất nhiều ghế đá, các cặp tình nhân sẽ ngồi ở đó trò chuyện. Hai người tìm một nơi vắng vẻ để tránh làm phiền các cặp đôi tâm tình.

“Này, gian phu đại nhân, cho dù anh không ngại mất mặt, nhưng tôi cũng rất hay đến những chỗ này...” Cô thường xuyên đến những chỗ như thế này để xem triển lãm, nếu cứ như vậy cô còn mặt mũi nào đến đây nữa, “Anh có thể giữ cho tôi chút thể diện được không?”

“Sao cô có thể cười nói với Ôn Hải Đông như vậy, cô không nhớ thân phận của mình sao?”

“Tôi chỉ là bạn gái của anh, tại sao không thể nói chuyện với người khác? Anh nghĩ mình là ai, chúng ta đã kết hôn sao?” Đừng nói là bọn họ còn chưa kết

hôn, kể cả cô có là vợ của anh ta, cô cũng có quyền tự do của mình.

“Kết hôn?”

“Không được trò chuyện với người khác phái, anh nghĩ đang ở trong phim truyền hình sao? Nam chính có vẻ ngoài lịch lãm, nhưng vì vợ của mình trò chuyện cùng người khác mà đánh đập cô ấy.” Hoặc giống như trong tiểu thuyết, nam chính sẽ có cách làm khác nhưng kết quả cũng không khác là bao, đáng tiếc cô không có khuynh hướng thích tự ngược, “Anh làm như vậy thật quá vô vị, như vậy chính là xúc phạm tôi. Anh không biết, nếu quá tham lam giữ lấy, lại càng làm người khác muốn chạy trốn sao?”

Tề Vĩ nhìn cô chăm chăm, ở trong mắt cô, anh không nhìn thấy một tia chột dạ nào.

“Rốt cuộc cô và Ôn Hải Đông có quan hệ gì?”

Tiêu Đồng nhìn anh thở dài: “Chỉ là bạn bè! Anh ta có rất nhiều sở thích giống tôi, có thể cùng nhau bàn luận.”

“Sở thích giống nhau?” Giọng điệu có chút vị chua.

“Đúng vậy, âm nhạc, hội họa, trang sức, hí kịch... mà... Anh không thể hiểu được đâu.” Tiêu Đồng

không giải thích nhiều.

“Sao cô biết là tôi không hiểu?” Nghiến răng nghiến lợi.

“Gian phu đại nhân, thực tế một chút đi, về mặt này anh thực rất tệ nha, cùng lắm chỉ là học đòi người ta ra vẻ am hiểu thôi, đúng là làm trò cười.” Cô nói thẳng vào vấn đề, không chú ý tới sắc mặt của anh ngày càng xanh mét, “Làm người phải tự biết lấy mình, anh ngoài ưu điểm là có rất nhiều tiền ra, những thứ khác không thể nào đem ra so sánh với người khác được!”

Anh ta chỉ thiếu nước treo một cái biển lớn có khắc chữ: “Cái gì cũng không biết” lên trên người thôi — mà nếu muốn khắc, nhớ dùng thêm kim cương, đá quý khảm lên, mới thể hiện hết được bản chất cao quý của anh ta.

“Cô cô cô...” Tề Vĩ giận dữ.

“Không cần nổi nóng, tôi chỉ là tùy tiện nói như vậy thôi.” Mặc dù rất thẳng tính nhưng biết nhìn tình hình là kỹ năng của cô (*trong hướng dẫn du lịch*), cô luôn biết thuận theo chiều gió, “Thật ra thì anh cũng có rất nhiều điểm tốt, ví dụ như... thể lực của anh không phải rất tốt sao...”

Suy nghĩ mãi không ra điểm tốt thứ hai, tính tình trẻ con hình như cũng là ưu điểm, nhưng... nếu nói ra, cô sợ rằng anh sẽ trực tiếp đánh cô.

Cái mạng vẫn quan trọng hơn, cô quyết định thuận theo anh ta một chút. Tuy là, một đứa trẻ nổi giận cũng không có gì đáng sợ..., rất nhanh sẽ quên mất là vì sao lại tức giận, nhưng cũng không cần đổ thêm dầu vào lửa.

Tề Vĩ lúc này chỉ cảm thấy thất bại đến cực điểm, anh là con trai duy nhất (*tạm thời coi như là cháu đích tôn*) trong gia đình, luôn được mọi người cung phụng hết mức. Hơn nữa, ông nội và mẹ anh luôn cưng chiều anh, chưa bao giờ tham gia vào chuyện của anh. Người ngoài thì luôn nhìn vào tiền và địa vị kinh tế của R&Q để ra sức lấy lòng anh, chưa bao giờ có người dám nói thẳng trước mặt anh như vậy. Mà người đó lại còn là người được anh bao nuôi.

Nhưng... những điều cô nói hình như cũng có chút đúng...

Hàng ngày, Anh luôn đi làm theo kiểu đi sớm về muộn, nhưng hình như cô so với anh còn bận rộn hơn nhiều — cả ngày bận rộn đọc sách, nghe nhạc, đi dạo phố; loay hoay cùng cái máy chụp hình NK, bận rộn viết cái này vẽ cái kia, sửa sang lại đồng hồ biểu diễn cổ quái của cô.

Mặc dù cô luôn nói mình cái gì cũng biết một chút, không am hiểu kĩ về một thứ nhất định, nhưng cô thực sự biết rất nhiều thứ. Chỉ là, cô không dùng cái đó để kiếm sống, mà là chỉ là sở thích của bản thân—— rất nhiều sở thích, khó trách cô lại đáp ứng điều kiện của anh, bởi vì thứ cô muốn, chỉ có tiền.

Cô sống trong thế giới của riêng cô, nhàn nhã tự đắc. Thậm chí cô có là tình nhân của anh đi nữa, anh cũng không có cách nào tác động đến cô.

Vì vậy, anh càng cảm thấy tức giận, cô coi anh như là một đứa trẻ dễ dỗ dành, nhưng lại cùng người đàn ông kia vừa nói vừa cười.

Chẳng lẽ chỉ bởi vì bọn họ có cùng sở thích? Hay cô cũng giống như những người khác, cho rằng Ôn Hải Đông thông minh lanh lợi, là người trẻ tuổi thành công, đem hai người bọn họ ra so sánh?

Hừ! Tại sao tất cả mọi người đều cho rằng anh thua kém Ôn Hải Đông? Anh không thể nào vượt qua anh ta! Đây không chỉ là vấn đề mặt mũi nữa, mà nó còn liên quan đến cuộc sống của anh sau này. Không thể để người phụ nữ này xem thường được, anh nhất định phải cho cô thấy anh vĩ đại như thế nào.

Anh là ai chứ, anh chính là Tề Vĩ!

Gần đây hình như “gian phu đại nhân” có chút không bình thường, một tuần sau, Tiêu Đồng mới chậm chạp phát hiện ra điều này.

Thời gian đi làm đã chuyển từ giữa trưa thành mười giờ sáng, hình như sớm lên không ít —— mặc dù vẫn là đi trễ; mà mỗi ngày về nhà cũng muộn hơn, thỉnh thoảng còn thấy anh đem công việc về nhà làm.

Phản ứng đầu tiên của cô là lập tức nói cho Ôn Hải Đông, nếu anh ta có mua cổ phiếu của R& Q, nhất định phải sớm bán đi —— dĩ nhiên, nếu muốn, anh ta có thể lên kế hoạch mua lại R&Q.

“Trước mắt thì R& Q vẫn còn rất ổn, cô yên tâm đi!” Ôn Hải Đông nói cho cô biết, “Nếu như nó có dấu hiệu suy sụp, tôi sẽ thông báo trước cho cô, để cô nhanh chóng đòi số tiền còn lại.”

Anh âm thầm lắc đầu một cái, ở một đầu điện thoại Tiêu Đồng không thể thấy được.

Tên tiểu tử kia xem ra lần này đã đấu trực diện, thật tiếc là “người trong cuộc” kia lại không biết gì cả.

Lần trước Tề Vĩ cướp danh thiếp của Tiêu Đồng từ trong tay anh, chỉ liếc mắt qua đã nhớ tên và địa chỉ của cô, khiến anh chậm hơn một bước —— dĩ nhiên, anh đến chết cũng không muốn thừa nhận là do diện mạo của mình không hợp mắt Tiêu Đồng, như vậy

thật quá mất mặt. Tiểu tử kia, tuy có hơi cà lơ phất phơ, nhưng là thật ra thì rất thông minh! —— Ít nhất, trí nhớ cũng rất tốt.

Không biết với tính cách trẻ con của mình thì anh ta có thể tiến xa bao nhiêu trên thương trường, nhưng với khí phách của anh ta, anh ta hành động rất mau lẹ (*biểu hiện lúc giành bạn gái của anh*), hình như rất thích hợp với thương trường.

Anh nghĩ cần phải ra tay trước một chút, để tránh đến khi anh ta đã lớn mạnh, sẽ phải đấu với một đối thủ lớn.

“Anh Ôn, anh cũng không nên giậu đổ bìm leo nha.” Tiêu Đồng hình như biết anh đang nghĩ cái gì.

“Làm sao có thể chứ? Chủ tịch Tề đâu phải là nhân vật dễ trêu chọc, tiềm lực R&Q rất lớn, Tề Vĩ cũng không phải là nắm quá nhiều quyền lực, tôi dù có ý định phá rồi, cũng chỉ có thể tác động rất nhỏ.” Đây là lời nói thật, “Thế nào, đau lòng sao?”

“Bắt nạt một đứa trẻ không phải là hành vi tốt, muốn ức hiếp cũng nên đợi anh ta lớn lên rồi hẵng chơi!” Nghĩ đến cảnh khuôn mặt đẹp trai của anh ta tràn đầy nước mắt, cũng có chút không nỡ.

“Tiêu Đồng, cô rất thông minh.” Có thể biết được ý định của anh, nhưng cũng không thể biết được

hướng đi tiếp theo, “Buổi chiều tối rạp chiếu phim đi, có buổi chiếu mở màn của MHY.”

“Không gian kín sao!” Phản ứng sau dịch Sars.

“Cô không đi sao?”

“Dĩ nhiên —— có!” Tiêu Đồng cười.

Vì vậy lúc Tề Vĩ tan việc trở về nhà, nhìn thấy trong nhà không có bóng người, chỉ có một tờ giấy để lại trên bàn.

“Gian phu đại nhân, tôi đi xem phim, bữa tối anh tự mình giải quyết, có lẽ tôi sẽ về trễ.”

Tề Vĩ nhìn chằm chằm tờ giấy, không biết vị “Gian phu” này ở vị trí nào trong lòng cô. Cầm lên một cái đĩa CD của cô, bỏ vào máy. Trên CD có vài chữ to: 100 ca khúc nổi tiếng thế giới (vol 1). Anh ngồi nghe loại nhạc nhức đầu này cả buổi tối, thậm chí có vài bài nghe đến thuộc. Jazz, Valse, còn có cả khúc quân hành.

Buồn ngủ quá...

Chương 5

“Này! Này! Anh sao có thể lãng phí tài nguyên như thế này chứ, không có ý thức bảo vệ môi trường sao?” Tiêu Đồng về đến nhà, thấy Tề Vĩ nằm trên ghế sa lon, bật hết tất cả đèn, đầu đĩa cũng đang hoạt động, mà anh ta thì lại đang ngủ rất say.

“À? Tôi đang nghe nhạc, sao lại coi là lãng phí tài nguyên hả?” Tề Vĩ cọ quậy một hồi, lấy lại được tỉnh táo, lên tiếng biện minh.

Tiêu Đồng đi tới đầu CD, lấy CD trong đầu ra.

“Anh vừa nghe khúc hành quân của Schubert vừa ngủ sao? Thật lợi hại!” Tiêu Đồng nhìn bìa đĩa CD, vô cùng bất lực.

“Tôi...” Tề Vĩ thừa nhận rằng mình không yêu thích thể loại nhạc này, cũng không nghe hiểu tài năng ở trong đó, nhưng vẫn mạnh miệng, “Tôi coi đó là một bài hát ru, cô cần được tôi sao!”

“Dù sao đầu đĩa CD cũng của anh, đĩa CD của tôi có nghe thêm vài lần cũng không hỏng được, tùy anh thôi.” Tiêu Đồng nhún vai, đặt túi đồ trên tay xuống.

“Cô đi xem phim ở đâu vậy, làm sao lại mua nhiều đồ thế này? Cô đi một mình sao?” Câu cuối cùng mới

là trọng điểm.

“Xem phim xong sau đó đi dạo phố, dù sao thời gian vẫn còn sớm!” Cô lấy đồ trong túi ra, cất đi.

“Một mình cô đi xem phim rồi dạo phố sao?”

“Không, tôi đi cùng anh Ôn!” Tiêu Đồng không cảm thấy có cái gì sai, thoải mái nói.

“Cô cùng anh ta?” Tề Vĩ nhú mày, “Cô đừng quên, cô là tình nhân của tôi!”

“No... Gian phu đại nhân, là bạn gái...” Cô không nhịn được sửa lại lần nữa, “Lúc bàn về hiệp ước, anh cũng không nói là tôi không thể cùng người khác đi dạo phố.”

Mặc dù chỉ là một tờ không có giá trị về mặt luật pháp, nhưng cô luôn tuân thủ tốt, những thứ không quy định trong đó, thứ lỗi cho cô không thể tuân theo.

“Vì cô là bạn gái của tôi đấy... làm sao có thể cùng người khác câu kết làm bậy?”

Mặt của anh đỏ bừng, ai da, đứa trẻ thật sự nổi giận rồi...

Tại sao lại vậy chứ? Là do cô đi cùng Ôn Hải Đông sao? Tính chiếm hữu của anh ta cũng lớn nha.

Chỉ là Ôn Hải Đông có nói qua, một trong những mục tiêu của Tề Vĩ là đối địch với anh ta, bao cô cũng chính bởi vì nhìn thấy cô cùng anh ta trò chuyện rất vui vẻ, cho rằng bọn họ có quan hệ gì đó. Dùng tiền để mua phụ nữ rồi tỏ vẻ thắng lợi, thật là không có tiềm năng (*thật đáng xấu hổ*)...

Vì vậy, anh ta bây giờ nổi giận cũng là có lý do.

Dùng ý xấu để suy đoán, anh ta bị ám ảnh bởi Ôn Hải Đông, sẽ không phải giống như tâm lý thiếu nữ khi yêu đấy chứ? Sẽ không suy nghĩ theo hướng “Yêu anh sẽ phải giết chết anh” đúng không? Nghĩ đến đó, cô liền nhìn lại ánh mắt của anh ta, thật sự có một chút dấu hiệu của ghen tuông. Không được, không được, phải nói rõ nha, cô không bị một chàng trai coi là tình địch.

“Không có, không có, tôi với anh Ôn chỉ là tình cảm bạn bè bình thường!” Những lời này là tốt nhất nên giải thích nhiều hơn, “Nếu không phải là anh không thích đi xem phim, đi dạo, thì làm sao tôi lại bỏ qua cơ hội ra ngoài cùng trai đẹp mà lại đi cùng anh Ôn chứ? Anh biết đấy, để một cô gái yếu đuối như tôi xách nhiều đồ như vậy, người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ trở thành trò cười...”

“Vậy lần sau tôi sẽ đi cùng cô!”

“À?” Gian phu đại nhân, anh có phải là đang hiểu nhầm ý của cô không, cô chỉ là đang giải thích không phải oán trách nha.

“Mặc kệ là cô đi xem phim, nghe nhạc, xem triển lãm, hay đi dạo phố, cứ gọi cho tôi, tôi sẽ đi cùng cô.” Anh không tin, Ôn Hải Đông suốt ngày bận rộn công việc, làm sao có thể rảnh rỗi bằng anh.

“Nhưng mà, gian... A, Vĩ, anh không phải phải đi làm sao?” Nhìn xem, mới “nghiêm túc” được mấy ngày, đã trở về thói quen cũ. Nhưng mà đối với R&Q, đây có thể xem là tin tốt!

Lời của cô làm cho anh rơi vào tình huống khó khăn, nên lựa chọn sự nghiệp, để cho cô đối với anh trở nên tôn trọng hơn, hay là nên ở một bên canh giữ cô, tránh cho Ôn Hải Đông thừa cơ làm việc bất chính đây? Đáng ghét, anh không thích phải chọn lựa. Tiêu Đồng nhìn Tề Vĩ, nhìn sự do dự kỳ lạ của anh.

“Như vậy đi, dù sao anh Ôn cũng là người bạn tôi mới quen, anh đến trước, vậy từ nay về sau tôi sẽ đi với anh.” Cô muốn có một người bạn cùng am hiểu lĩnh vực mình thích, Ôn Hải Đông rất phù hợp, đi cùng nhau sẽ cảm thấy vui vẻ. Còn vị này, nghe nhạc có thể ngủ quên, thật không biết nên nói thế nào.

“Không được tìm đến Ôn Hải Đông.” Anh nói.

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi.” Cô vẫy vẫy tay, bất đắc dĩ trả lời.

Dù sao chỉ còn lại ba tháng, không sao cả.

“Vẫn là trang sức J. S tốt nhất, hơn nửa năm nay có ra mấy mẫu hoa mới, rất đẹp.” Tiêu Đồng đứng trước quầy, đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô nói mấy chiếc nhẫn này đều dùng thủy tinh để làm ra, rất đẹp, nhưng Tề Vĩ lại cảm thấy rất tồi tàn.

“Nhẫn đương nhiên phải là kim cương, giá của thủy tinh rất rẻ...”

“Đây là bậc thầy, chữ viết tay của bậc thầy nha!” Tiêu Đồng nhìn anh chăm chăm, “Anh có biết cái gì gọi là nghệ thuật không? Cái đó được làm bằng tay toàn bộ đấy, mang một vẻ rất thoát tục. Anh nhìn này, cánh hoa màu tím, hoa tâm màu vàng... nói về cả màu sắc lẫn hình dáng đều vô cùng hoàn mỹ, còn có gân lá bạch kim, quả thật rất đẹp... Còn cái này nữa...”

Nhân viên bán hàng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, nghe cô bàn luận, cũng không nhin được cùng cô thảo luận. Hai người bọn họ đem Tề Vĩ để qua một bên, nói chuyện vui vẻ. Cô liền nói nhân viên đưa chiếc nhẫn ra, cầm lên xem.

Tề Vĩ đứng một bên nhìn cảnh này, cô như cá gặp nước, mà anh thì lại giống một con rùa.

Bỗng nhiên có cảm giác không mấy dễ chịu, thế giới của cô, anh rất tò mò, nhưng lại không quen thuộc.

“Có muốn mua chiếc nhẫn này không? Tôi sẽ mua cho cô.” Ưu điểm duy nhất của anh chính là có rất nhiều tiền.

Tiêu Đồng lắc đầu một cái.

“Tại sao? Không phải cô rất thích nó sao?”

“Chiếc nhẫn không thể mua linh tinh được, tôi nghĩ, bọn họ sẽ mong muốn chiếc nhẫn được treo cho người phù hợp.” Cô cười cười, “J.S chỉ thiết kế nhẫn cưới, tôi sẽ không bao giờ cần đến nó.”

Anh ngăn người: “Cô không muốn kết hôn sao?” Thông thường mà nói, phụ nữ cho dù ở lứa tuổi nào, đều sẽ hi vọng tìm được một người đàn ông ngu ngốc chấp nhận chiều chuộng họ.

“Không.” Cô trả lời chắc chắn không chút chần chừ.

“Tại sao? Tìm một chén cơm vàng, không tốt sao?”

“Tôi không tin vào tình yêu, từ trước đến giờ cũng không tin tưởng vào hôn nhân.” Tiêu Đồng nhìn quây bên cạnh, những cặp nhẵn đôi, giờ phút này thì hạnh phúc chân thực đến như vậy, nhưng tương lai sẽ như thế nào?

Kim cương rất cứng rắn, nhưng trái tim con người, không thể nào cứng rắn như nó được.

Nguồn: diendanlequydon.com

Tiêu Đồng chọn cho Tề Vĩ mấy bộ trang phục, tiền tất nhiên là do anh ta trả. Con mắt của cô luôn rất đặc biệt, hơn nữa khuôn mặt anh chính là sở thích của cô.

“Thật ra thì gương mặt của anh rất giống búp bê —— đương nhiên là búp bê nam. Lúc còn nhỏ, tôi thích nhất là làm quần áo cho búp bê, không ngờ bây giờ lại có một con búp bê lớn như vậy để cho tôi chơi.” Cô đem một chiếc áo T-shirt lên đo trên người anh, hiện tại anh không mặc âu phục mà là một bộ đồ rất thoải mái, rất khác biệt.

“Búp bê sao?” Tề Vĩ dở khóc dở cười.

Tiêu Đồng gật đầu: “Đúng vậy, rất đáng yêu.”

Tính khí Tề Vĩ cũng không phải là dễ chịu, nhưng không hiểu tại sao, anh không có cách nào nổi giận với cô. Miệng cô toàn nói những lời cay độc, nhưng bộ dạng lúc nào cũng giả ngây giả ngô, đến lúc anh phát hiện ra thì cơn tức giận trong bụng cũng đã tiêu tan hết. Anh giống như một đứa trẻ bị cô điều khiển cảm xúc, không thể kháng cự lại được. Có lúc, mặc dù biết rằng cô chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành, nhưng anh vẫn ngớ ngẩn nghe lời cô.

Anh muốn làm việc gì đó để cô thay đổi cái nhìn về anh —— Tuyệt, anh sẽ trở nên thành công!

“Anh đứng ở đó làm gì? Tôi chọn xong rồi, Vĩ, ra thanh toán đi.” Cô đưa cho anh mấy bộ đồ.

Anh nhìn trong mắt cô, thực sự không có gì khác ngoài Ƴ sao?

“Jun là thương hiệu tôi thích nhất!” Tiêu Đồng đứng trước cửa hàng độc quyền của Jun.

“Cô làm ơn có chút hiểu biết được không, Jun sao có thể sánh được với R&Q, nó chỉ là một công ty nhỏ. Những thứ khác không bàn đến, về phương diện thời trang thì Jun không thể sánh bằng danh tiếng của công ty chúng tôi...”

“Thương hiệu của các anh rất phô trương, trang phục xa hoa, đính đầy đá quý, chỉ thích hợp cho

những kẻ thích khoe khoang.” Tiêu Đồng nhìn hoa tiết in trên váy, “Phụ nhân mới cưới của tổng giám đốc Jun là một họa sĩ, gần đây họa tiết trên trang phục của họ chính là tranh do cô ấy vẽ. Hôm triển lãm tranh tôi có tới xem, cô ấy chọn màu chủ đạo là xanh dương, cả bầu trời màu xanh dương, đó chính là bầu trời đẹp nhất mà tôi từng thấy. Mà chính giữa bầu trời là mười màu sắc bất đồng, có một câu chuyện về nó...”

“Tôi đã gặp rất nhiều nghệ sỹ, đa số họ đều rất khoa trương, nhưng cô ấy lại có một nụ cười rất đơn thuần... Một người trong sáng như cô ấy mới có thể vẽ ra bầu trời trong vắt như vậy... Hôm đó, chồng cô ấy đứng một bên, mặc dù tôi không tin vào tình yêu, nhưng nhìn họ thật cảm động...” Cô không hẳn là nói cho Tế Vĩ nghe, mà chỉ thì thầm trong miệng, “Mỗi một lần nhìn các cặp vợ chồng hoặc các cặp tình nhân, tôi đều nghĩ, tình cảm của họ đều rất sâu sắc, nhưng liệu tình cảm đó có thể kéo dài đến bao lâu? Nhưng nhìn nụ cười trên môi họ, lại làm tôi cảm thấy rằng nhất định họ sẽ cùng nhau đi hết cuộc đời...”

“Chỉ là đến lúc họ gây gổ với nhau, tôi đã không còn tin tưởng vào tình yêu nữa...” Cô mỉm cười, tự giấu cợt trong lòng.

Tôi không tin vào tình yêu nồng nhiệt, cũng không tin vào tình yêu kinh thiên động địa, thế gian này không phải là mọi người dần vật lẫn nhau, mà thực ra chính là mình tự giày vò chính mình, bản thân tự dao

động, không liên quan đến tình yêu. Một người có thể quan tâm đến người khác, yêu người khác hơn cả bản thân mình sao? Cô không làm được, cũng không tin có người làm được như vậy.

Lời hẹn ước sinh tử đó, mười năm sau cả hai sẽ cảm thấy chán ghét. Sinh tử không phải là thử thách của tình yêu, mọi người đều không thể lường trước được chuyện sẽ xảy ra. Thử thách chân chính nhất chính là thời gian.

Thời gian có thể giết chết tất cả, thứ còn lại sau đó chỉ là sự nhạt nhẽo, hình thành như một thói quen. Tình yêu, thật ra chỉ như một lý do, nó cột chặt hai người lại một chỗ, sau đó chờ đợi họ tiến tới hôn nhân — hôn nhân thường nảy sinh nhiều vấn đề, nhưng dù cho bạn đang chung sống cùng một người mà bạn không thích, một thời gian sau, sẽ rất khó để bạn rời xa họ!

Cô không cần người khác giúp đỡ, cũng không mong một ngày sẽ bị vỡ mộng, tự mình điểm tô cho cuộc sống của mình.

Vĩ không hiểu lời cô nói..., sững sờ nhìn cô. Tiêu Đồng lấy lại tinh thần, cầm cái váy kia lên, đi đến phòng thay đồ mặc thử.

Làm thế nào lại nói những lời này với anh ta? Đúng là đàn gảy tai trâu, câu này thật đúng với anh ta.

Có thể là do anh ta không tồn tại cảm giác đó! Cô cũng không cảm nhận thấy sự hiện diện của anh ta, buông lỏng tay, miệng lầm bầm.

Dù sao, anh ta nghe cũng không hiểu.

Thứ bảy, trung tâm thương mại chật kín người, đi dạo mua sắm không phải là sở thích của riêng mình cô. Window-shopping (*chỉ nhìn không mua*) cũng không ít, không mất một xu nào lại có thể vừa ngắm đồ vừa giết thời gian. Đồ uống cũng rất hấp dẫn.

Hạn chế duy nhất ở đây chính là giá cả đồ ăn, vì vậy thức ăn nhanh trở thành lựa chọn tốt nhất — ở K và M đều có giá cả giống nhau, không như mì sợi và cơm rang, tùy vào địa điểm mà giá cả có chút thay đổi.

Tiêu Đồng không có tiệm cơm yêu thích, nên đi vào một cửa hàng KFC. Cửa hàng rất đông, cô tình mắt phát hiện ra một bàn trống, lôi Thẻ Vĩ về phía đó. Đại thiếu gia giàu có như anh ta, chắc chưa từng ăn thức ăn nhanh như thế này.

“Đương nhiên là tôi đã ăn, cô đừng quên tôi học ở Mỹ bốn năm!” Anh nói.

Loại thức ăn này ở Trung Quốc có thể ăn thay cho một bữa ăn chính, ở Mỹ, nó chỉ là thực phẩm tiện lợi,

tương tự mì ăn liền, chỉ có tác dụng tạm bợ qua cơn đói. Ngồi trong tiệm, vừa ăn thứ này vừa từ từ nói chuyện phiếm, trông thật khôi hài—— văn hoá ẩm thực Trung Quốc, quả thật rất khác biệt.

Anh chàng này ít ra còn rất lịch thiệp, để cô ngồi chờ, tự mình đi đi xếp hàng.

“Này! Anh đừng phải tôi, tại sao lại không xin lỗi!” Người đàn ông mà cô nói có thái độ lịch thiệp đang hét lên.

“Rõ ràng là cậu đừng phải tôi mà?” Một người đàn ông khác, mặc dù hơi thấp một chút, nhưng cũng không chịu thua, làm ầm lên.

“Anh...” Tề Vĩ lười nói lý lẽ, nắm tay lại thành quả đấm.

“Vĩ, dừng, chỗ ngồi của chúng ta ở kia, đến đó ăn thôi.” Tiêu Đồng đi tới, vỗ vai Tề Vĩ, giống như dỗ dành trẻ nhỏ đừng gây náo loạn. Sau đó, quay qua nói với người kia: “Lúc này, anh ấy bê đồ ăn, lúc xoay người lại, đúng lúc anh đi tới, chỉ là vô tình, không ai cố ý cả, việc này coi như xong đi.”

Người kia còn muốn nói điều gì, Tiêu Đồng mỉm cười: “Anh chàng này rất dễ nổi giận, nếu như anh thực sự muốn cùng anh ấy khiêu chiến, có thể chờ chúng tôi ăn xong được không?”

“Ừ... Tôi cũng có chỗ không đúng, coi như mọi chuyện dừng ở đây!” Người kia sắp xếp lại đồ vừa mua, Tiêu Đồng kéo Tề Vĩ trở lại bàn.

“Tại sao không để tôi đánh cho tên kia một trận!” Tề Vĩ tức giận.

Tiêu Đồng uống một ngụm cola: “Bởi vì tôi muốn ăn cơm.”

“Tôi nuốt không trôi khẩu khí của anh ta, rõ ràng là anh ta đụng phải tôi, lại còn...”

“Anh biết không?” Tiêu Đồng ngắt lời anh, “Đó chỉ là một cái xoay người triết học.”

“Xoay người... Triết học?”

“Đúng vậy, lúc anh xoay người, anh cho rằng phía sau không có ai; người phía sau đi về trước, anh ta lại nghĩ rằng anh sẽ không xoay người lại. Vì vậy các anh đụng phải nhau, lỗi không do ai hết.”

“Cái này gọi là cái gì triết học?” Không cần phải giải thích khó hiểu như vậy được chứ.

“Từ góc độ của anh, anh không sai; từ góc độ của anh ta, anh ta cũng không sai. Trên thực tế, có rất nhiều chuyện không nhất thiết sẽ phải phân định rõ

ai đúng, ai sai, chỉ cần đứng trên vị trí của người khác, sẽ có một cái nhìn khác.”

“...” Nghe không hiểu.

“Chính vì vậy, không nên so đo quá nhiều! Mỗi người đều có đạo lý riêng, miễn là anh không gây ảnh hưởng đến người khác, thì không cần bận tâm.”

“Nhưng là anh ta đụng phải tôi...”

“Anh nói đủ chưa? Muốn đánh nhau thì đi ra ngoài đánh, không cần phải nói cho tôi biết!” Tiêu Đồng trừng mắt nhìn anh.

“Tôi biết rồi...” Anh không dám nhiều lời, cúi đầu ăn Hamburger.

Cô nhìn gương mặt uất ức của anh, nhin không được mà bật cười. Ai nói anh xấu tính? Cô thấy tính khí của anh rất tốt. Một cộng một bằng hai, như vậy là bằng thẩn, không phải là nóng nảy.

—— Đại khái không phải như vậy!

Chương 6

Cô là một người rất kỳ lạ.

Cô tự nhận mình là một người ham hư vinh. Cô yêu tiền, thích những món đồ xinh đẹp, lúc tiêu tiền sẽ không suy tính nhiều. Cô ăn mặc rất hợp thời, định kỳ có đi chăm sóc sắc đẹp, luôn trang điểm rất tinh tế. Cô không ôm chí lớn, cũng không muốn quan tâm đến nó, lúc đầu cô chọn làm hướng dẫn viên du lịch bởi vì nghề đó rất dễ kiếm tiền —— cô có thể nhận được nhiều tiền boa —— mặt khác có thể thăm quan cảnh đẹp. Gần đây những cảnh đẹp trong nước cô đều đã tham quan qua, cô còn định đầu năm sau sẽ xin vào đội dẫn đoàn đi du lịch nước ngoài, cô muốn nhìn xem ánh trăng ngoại quốc có gì khác biệt.

Khí phách của cô không lớn, đối với mọi chuyện luôn: “địch yếu ta cường, địch mạnh ta yếu”, cô nói đó là nguyên lý lò xo —— không biết cô đọc ở đâu những nguyên tắc lộn xộn đó. Mọi việc chỉ cần cô thấy thích cô sẽ không suy tính nhiều, vì vậy cô mới đồng ý làm bạn gái của anh —— cô nói, cô được lợi từ nó. Cô cũng sẽ không trực tiếp đối đầu với anh, lúc anh nổi giận sẽ vỗ về anh, giống như dỗ dành một đứa bé. Bởi vì cô không quan tâm.

Cô chỉ để ý đến thế giới của riêng mình, cô chính là một cá thể độc lập. Cô có dành thời gian một ngày chỉ để uống trà nghe nhạc. Cô nói cô không phải là

một chuyên gia, cô chỉ là người theo chủ nghĩa hưởng thụ. Cô sống tự do, thứ duy nhất không tự do chính là tiền... Cô không có nhiều tiền, cô không thể tự do mua thứ mình thích, không cách nào hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

Cô chỉ cần một mình, thế là đủ rồi —— Cô nói cô cũng có ham muốn, nhưng cô không cần một người sống chung cả đời, vì cô không cần. Thế giới của cô chỉ đủ rộng lớn để chứa đựng cô và những món đồ của cô mà thôi.

“Nếu vậy, tôi là cái gì?” Anh rất muốn nổi giận, nhưng cô luôn mỉm cười khiến anh không có cơ hội để nổi nóng.

“Anh chính là một kẻ gian phu!” Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh nhìn trong mắt cô, thật sự không có gì khác ngoài tiền sao? Cô chưa từng đặt anh ở trong lòng, vì vậy cho dù anh có biểu hiện như thế nào, cô cũng không để tâm mà mỉm cười. Trong mắt cô, mọi thứ đều là vì tiền, vì những món đồ xinh đẹp, thể hiện giống những người yêu nhau không phải là vì anh —— nếu như vì anh, thì cũng chỉ là do diện mạo của anh —— đó chính là kiểu cô thích.

Đáng buồn... Anh luôn là đối tượng được mọi người lấy lòng, cung phụng, nhưng giá trị của anh ta lại chỉ nằm ở trên tiền của anh.

“Chẳng lẽ tôi không có một thân phận nào khác sao?”

“À... thiếu gia R&Q, một tay chơi.” Cô nói xong, đổi tư thế, không tự chủ hiện ra nét quyến rũ.

“Một tay chơi?” Anh nhìn chăm chăm cô.

“Đây là khen ngợi nha!” Cô luôn giả bộ vô tội sau khi chọc giận anh, “Nghĩ mà xem, không phải ai cũng có thể làm một playboy! Gian phu đại nhân, anh vừa giàu có, vừa đẹp trai, lại không có khuynh hướng xấu, anh chính là một tay chơi hoàn hảo nhất!”

Cô là đang khen ngợi anh sao? Sao anh nghe có chút không đúng?

“Ai da, không cần suy nghĩ nhiều như vậy..., nghĩ phức tạp quá sẽ nổ đầu đấy!” Cô xoa đầu anh, “Tóm lại, gian phu đại nhân, anh chỉ cần nghĩ mình là một người vĩ đại, như vậy là được.”

“Tôi có cảm giác cô đang chế giễu tôi?”

A! Gian phu đại nhân cũng có lúc thông minh nha.

“Không có, người ta là đang nói thật lòng mà!” Cô hôn anh, bàn tay di chuyển, giọng nói mập mờ, “nhìn xem, rất ‘vĩ đại!’”

Mỹ nhân kế! Ý thức cuối cùng hiện lên trước lúc lộn xộn.

Đừng đánh giá thấp anh, gần đây anh học từ trợ lý của mình không ít binh pháp.

Làm thế nào để đối phó đây?

Thân thể ngày càng nóng, quên đi, ngày mai tới hỏi lại trợ lý là được.

Trước mắt, cứ tương kế tựu kế...

“Mỹ nhân kế? Rất tốt nha!” Trợ lý thứ nhất, Trương Sơn nghe anh hỏi, vội vàng trả lời.

“ Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, nếu cô ấy dùng mỹ nhân kế, quản lý, anh dùng Mỹ Nam Kế là được rồi.” Trợ lý thứ hai, Lý Thực tiếp lời. Hai người bọn họ là do cha Tề Vĩ đặc biệt cử đến, phụ trách lọc tài liệu cho Tề Vĩ, những công việc quan trọng sẽ để hai người giải quyết, những việc nhỏ sẽ giao cho Tề Vĩ luyện tập —— nhưng đến nay vẫn chưa thấy dấu hiệu quen việc.

“Mỹ nhân kế là một kế sách rất dễ phá vỡ, bởi vì phụ nữ đều mong đợi vào tình yêu, chung sống một thời gian dài, họ sẽ vô giác rơi vào tình yêu với đối

phương. Cho dù từ trước tới nay, phần lớn người sử dụng Mỹ nhân kế đều thất bại.” Trương Sơn phân tích.

“Cho nên, thay vì đề phòng đối phương sử dụng mỹ nhân kế, không bằng phản công lại, gây ông đập lưng ông—— A, thật xin lỗi, Tiểu Thuyết Võ Hiệp thường viết vậy —— lật ngược thế cờ, làm cô ấy si mê anh, như vậy chính là đại thành công. Đến lúc đó sẽ là một chuyện tình lãng mạn, cô ấy sẽ không để ý người khác nói gì, chỉ nghe lời của anh thôi!” Lý Thực yêu thích văn học đại chúng, khi nói chuyện luôn mang hơi hướng tiểu thuyết.

Tề Vĩ làm việc cùng hai vị trợ lý này đã lâu, hiểu những điều họ đang nói: “Như vậy tôi nên đi quyến rũ cô ấy sao? Nhưng phải làm như thế nào?”

Nếu như có thể mê hoặc được cô, đó sẽ là một điều tuyệt vời. Tề Vĩ nghĩ tới cảnh Tiêu Đồng sẽ nhìn anh với ánh mắt kỳ quái, trong lòng cảm thấy hưng phấn. Làm cho cô nhìn thấy anh liên sáng mắt, làm cho trong mắt cô chỉ có một mình anh... Sẽ như thế nào? Cô sẽ xem anh là trung tâm, sẽ vì anh làm nhiều chuyện, sẽ tôn thờ anh, thậm chí... sẽ khẩn cầu anh yêu cô... Nếu tâm tình tốt, anh sẽ cho cô thêm một chút! Cô sẽ vì điều này mà cảm thấy biết ơn...

Sau đó thì sao? Tiếp tục như vậy? Sẽ không còn thời hạn 4 tháng nữa?

Aiza, chuyện của hai người sẽ tiến xa, ai có thể ngờ được! Đến lúc đó rồi hãy nói!

Quan trọng bây giờ là, anh muốn cô chỉ nhìn về phía anh.

*

“Ồ? Gian phu... A, Vĩ, sao anh lại mua hoa? Có giảm giá sao? — không đúng, loại chuyện đó chỉ có tôi mới làm, anh giàu như thế, sẽ không vì một chút lợi nhỏ vậy mà làm giảm phong độ.” Tiêu Đồng nhìn chằm chằm bó hoa hồng trong tay Tề Vĩ, có chút ngạc nhiên.

Cô nói một hồi, Tề Vĩ kiêu ngạo không nổi giận, chỉ sững sốt một lát, đưa hoa cho Tiêu Đồng: “Tặng cô!”

“Tặng tôi? Tại sao vậy?”

Tề Vĩ nhớ lại những gì trợ lý đã dặn trước đó, “một trăm câu hỏi tại sao của phụ nữ”: “Tôi tặng hoa cho người phụ nữ của mình, còn cần có lý do sao?”

“Không cần!” Tiêu Đồng đi tìm bình hoa khắp nhà nhưng lại không thấy, “Gian phu đại nhân, anh muốn đùa tôi sao?”

Bình hoa đương nhiên là có, nhưng là do cô mua ở chợ đồ cũ mấy hôm trước. Cô biết đó không phải là đồ cổ, nhưng những bông hoa màu xanh dương trong suốt, tao nhã ở trên thân bình, làm cho cô không cách nào buông tay. Cãi nhau với người bán cả buổi, cuối cùng mới mua được chiếc bình với giá khá tốt.

Lọ hoa thanh lịch như vậy, kết hợp với hoa hồng đỏ, không thích hợp một chút nào...

Trầm ngâm một lúc, cô không khỏi tự cười bản thân.

Hoa chính là hoa, bình hoa chính là bình hoa, bình hoa không dùng để cắm hoa, thì dùng để làm gì?

Cái thế giới này vốn dĩ đều vô tri vô giác, có thêm ý nghĩ của loài người, hoa mới có ý nghĩa của riêng nó.

Mà hoa hồng, xui xẻo lại liên quan đến “Tình yêu” – một danh hiệu vô cùng vĩ đại, từ đó trở đi luôn được gắn cái mác “Lãng mạn” mà “Dung tục”.

Có người cho rằng nó rất lãng mạn, hàng năm vào những ngày đặc biệt đều mua hoa hồng, nhân tiện chứng minh cho quy luật giá trị —— ngày thường giá một bông thường là 1\$, trong tình huống cung không đủ cầu có thể tăng gấp 5 lần, thậm chí hơn, đến lúc cung lớn hơn cầu, giá có thể hạ xuống còn năm tệ,

còn thấp hơn giá mua vào. Có người lại cảm thấy nó rất thô tục, giống như xã hội đang lạm dụng chữ “yêu”, không thật lòng, chỉ nhìn thấy sự mù quáng.

Nhưng hoa chính là rất rực rỡ! Những thứ thuộc về thiên nhiên đều rất đẹp, bởi vì nó tự nhiên. Cho dù loài người có áp đặt cho nó một ý nghĩa, thì bản thân nó vốn dĩ đã rất xinh đẹp.

Ừ, bình hoa cùng với hoa, lại càng hỗ trợ nhau.

“Tôi không cần lý do!” Tề Vĩ không tuân theo quy trình của một cuộc đối thoại thông thường, trực tiếp đưa ra kết luận.

“Gian phu đại nhân, vấn đề không phải cần hay không cần lý do, mà là, tôi không phải là người phụ nữ anh yêu.” Thượng Đế phù hộ, cô cảm thấy có thể nói thật với người này chính là một ưu điểm.

“Làm sao cô biết là không phải?” Tề Vĩ nói xong, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

“Làm sao có thể, chúng ta là mối quan hệ giao dịch! Giao dịch công bằng, cho nên không thể tiến đến tình yêu được, như vậy là làm trái với nguyên tắc giao dịch thông thường!”

“Cô làm loạn cái gì! Tôi tặng hoa cho cô, cô cứ nhận lấy là được!”

“Không phải tôi đã nhận rồi hay sao? Cám ơn hoa của anh.” Cô cẩn thận cắm hoa vào bình, “Lần sau nhớ chọn hoa màu lam hoặc tím, lục, vàng, hoặc màu trắng cũng được, tôi thích những tông màu lạnh. Hơn nữa, cũng không cần phải là hoa hồng, mặc dù rất đẹp, nhưng rất tầm thường.”

“Này, tặng hoa cho cô đã là tốt lắm rồi, cô không cần kén cá chọn canh.” Tề Vĩ tuy mặt đỏ bừng, nhưng giọng lại không chịu hạ xuống.

“Vâng, tiểu nữ xin cảm tạ.” Cô cúi đầu, vẫn bộ dạng cười nói tự nhiên.

“Hoa này...” Phụ tá chuẩn bị cho anh rất nhiều câu như “Phấn hồng dành tặng mỹ nhân, hoa tươi là để tặng riêng người đẹp”, “Em giống như một bông hoa xinh đẹp” “You are so beautiful to me”... Những lời kia chạy trong đầu anh, nhưng không thể nào nói ra miệng.

“Hoa này... Hoa rất đẹp...”

“So it is.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, không cần anh phải nói.

“Hoa rất đẹp, hơn nữa... Người cũng...”

“A, thì ra anh muốn tôi khích lệ anh một chút sao? Nói thẳng! Người ta có thể “prettier than the flowers”, anh đương nhiên còn hơn thế “Sẽ không chỉ nói về vẻ đẹp một cách duy mỹ, cô nghe nói quan trọng nhất trong manga, chính là bắt kịp thần thái nhân vật—— cho dù nhân vật trông như thế nào đi nữa, cũng sẽ không khác biệt nhiều lắm.

“Anh bạn trẻ, đối với diện mạo của mình phải có lòng tin, diện mạo của anh đã được tôi khẳng định.” Tiêu Đồng mặt đầy hưng chấn, “Chỉ là so với hoa hồng, Anh có lẽ hợp với Mẫu Đơn hơn, cao quý hơn! Trong bụi hoa dại, nhà nhà đều kiếm từng bữa ăn. Tiền tiêu của anh một tháng đã bằng tôi kiếm cả đời—— có thể hơn nữa.”

“Tôi là đàn ông!” Đàn ông sao lại dính líu tới hoa?

“Vâng, vâng, vâng, vậy thì không phải là hoa, là cỏ đuôi chó.” Lúc nhỏ cô rất thích dùng cỏ đuôi chó để làm tai thỏ, rất giống logo của playboy.

“Tôi là cỏ, cô là hoa.” Tề Vĩ đỏ mặt, kiên trì đem ý quan trọng nhất nói ra, “Hoa này... hoa này... là bông hoa xinh đẹp nhất...”

Đây coi như là lời ngon tiếng ngọt sao? Tiêu Đồng nhìn anh ngượng ngùng, không nhin được mà cười thành tiếng.

“Gian phu đại nhân, anh cũng là loại cỏ xinh đẹp nhất!” Không bất ngờ, mặt Tề Vĩ đỏ ửng, da anh vốn rất trắng, nhưng bây giờ lại giống như người say rượu, đỏ đến tận cổ.

Anh ta thật sự rất vui vẻ.

-- --

“A Thanh, anh ta có thói quen tặng quà cho bạn gái không?” Tiêu Đồng bấm điện thoại, hỏi thăm tin tức.

“Ôi, Tân tiểu thư, rốt cuộc cũng nhớ tới tôi nha!” Tân Thanh ở bên kia điện thoại tỏ vẻ xúc động.

“Không cần dùng giọng điệu đó châm chọc mình! Có một người từng hát rằng, bằng hữu chính là người ở một bên nghe ta than vãn lúc gặp gian khổ, lúc hạnh phúc lại quên mất, có mới liền bỏ quên cái cũ.” Tiêu Đồng tự tin nói.

“Người nào hát như vậy?” Tân Thanh suy nghĩ.

“Một bài tên là “Bằng hữu”, do mình tự nghĩ ra!” Năm đó gào thét khắp Nam Bắc, không tin cô chưa từng nghe qua, “Bây giờ, trả lời vấn đề của mình.”

“Theo mình biết, bình thường Tề Vĩ đều dùng tiền làm điều kiện thoả thuận giữa đôi bên, sẽ không bận

tâm đến chuyện khác.” Cho dù là bỏ bạn gái cũng trực tiếp chi tiền, dù sao cũng có giá, chỉ xem ai ra giá cao hơn, “Thế nào, anh ta tặng cậu cái gì?”

“Ban đầu là hoa, sau đó là quần áo, trang sức.” Tiêu Đồng thấp giọng oán trách, “Cậu biết không? Thảm mỹ của anh ta vô cùng tệ, mình đã nói với anh ta là mình rất ghét đá quý lóng lánh, anh ta còn cố tình chọn một món đồ trang sức hoàn toàn không phù hợp với mình. Quần áo cũng thế, Chanel có gì tốt? Không thích hợp chính là không thích hợp nha! Hơn nữa còn kín mít, thật không nghĩ đến thời tiết bây giờ.”

“Không thể nào! Chẳng lẽ Tề đại thiếu gia nghiêm túc sao?”

“Mình còn phải cảm kích sao?” Tiêu Đồng coi lời của cô như lời nhạo báng.

“Tóm lại cậu phải cẩn thận, đàn ông lúc nghiêm túc rất kinh khủng.” Với tính cách bốc đồng đó, nhất định không ăn được sẽ đập đổ.

“Aidza, với tính cách trẻ con của anh ta, sẽ không có vấn đề gì đâu!” Tâm lý Tề Vĩ vẫn còn thuộc về thời kỳ thiếu niên, thậm chí muốn yêu sớm, cũng sẽ tìm người lớn tuổi hơn...

Người ta nói rằng đàn ông ở tuổi thành niên thường thích những người phụ nữ trưởng thành, anh ta chắc chưa thoát khỏi loại tâm lý này!

Quà của anh tặng ngày càng nhiều, lý do vẫn chỉ có một.

——”Đàn ông tặng quà cho người phụ nữ mình thích, còn cần lý do sao?”

Không cần, dù sao anh ta cũng thích tặng, cô cũng không khách khí nhận lấy.

Trong câu nói kia, chữ “ thích”, nghe rất ngại tai, phải tập làm quen. Dù sao cũng không quan trọng.

Quan trọng là, trang sức có thể đem đi bán. Những món Tề Vĩ mua đều không phải của các “bậc thầy” thiết kế mà cô theo dõi, nếu không nói ra danh tính của các bậc thầy, cô cũng không biết chúng đều là limited edition.

Những món đồ như vậy tốt nhất nên đem bán đi, bởi sẽ có rất nhiều người yêu thích tranh giành hàng giới hạn. Người xưa có một câu nói, cho dù có một người phụ nữ có mang một cái đầu heo, chỉ cần có hai người đàn ông tranh giành, lập tức sẽ biến thành người hoàn mỹ.

Nếu nói về các bậc thầy, chính là được tạo nên như vậy.

Cho nên, cô có thể đem đồ trang sức này bán đi với giá cao hơn bình thường —— Tề Vĩ thân phận cao như vậy, anh có thể mua được, người khác chưa chắc đã có bản lĩnh đó.

Ha ha, kiếm được tiền, kiếm được rất nhiều tiền nha!

Chỉ là sẽ có lúc chuyện bị bại lộ, Tề Vĩ giao du rất rộng, mặc dù gần đây đã thu hẹp không ít, nhưng vẫn không tránh được trùng hợp.

“Lần trước tôi tặng cô dây chuyền của Tissu đâu rồi?” Anh nhìn cô chăm chăm, khí thế bùng bùng.

Anh tặng N sợi dây chuyền, cô sao có thể nhớ hết được?

Tề Vĩ lấy ra một sợi dây chuyền, sáng chói cả mắt.

“Bắc Kinh chỉ có một sợi như vậy, Dương tiểu thư nói cô ấy mua ở một buổi đấu giá.”

“Ha ha...” Nguy rồi, bị phát hiện rồi.

“Tại sao? Cô muốn tiền như vậy sao? Nếu cô thiếu tiền, có thể nói với tôi...”

“Tôi không phải thiếu tiền, chỉ là không thích sợi dây chuyền này mà thôi.” Nhìn không hợp mắt, chẳng lẽ còn bắt cô trân trọng nó sao?

“Chỉ là không thích ‘cái này’?” Tề Vĩ hỏi.

“Ha ha... Việc này...” Không thể tùy tiện nói láo, phải dùng nhiều lời lẽ có lợi nhất, “Vĩ, thẩm mỹ của anh và tôi có chút khác biệt...” Cũng chỉ có những lúc thế này, cô mới gọi tên anh.

“Cho nên cô liền đem đồ trang sức tôi tặng bán hết sao?”

Cô nghe ra trong giọng nói của anh ẩn chứa sự tức giận, vội vàng xoa dịu anh: “Dù sao tôi cũng sẽ cầm tiền đó đi mua những món đồ khác..., hay là coi như những món đồ đó anh tặng tôi đi!”

“Không giống nhau!” Tề Vĩ không thoả mãn với lời an ủi này, nắm lấy tay của cô.

“Vĩ, đau...”

Tề Vĩ buông tay cô ra: “Tôi mua những món trang sức kia, là hy vọng cô có thể đeo chúng, sau đó... Nhớ tới là tôi đã tặng cho cô...”

“Nhưng xấu như vậy, tôi làm sao có thể mang hả?” Cô nói thật.

“Xấu sao? Đó là nhà thiết kế nổi tiếng!”

“Tôi xem không vừa mắt, thì nó chính là xấu, không cần biết nó là do ai thiết kế.”

“Nhưng nó là tôi chọn! Dù là xấu, nó cũng là quà tôi tặng cô... Coi như xấu xí, nó cũng là... Là tôi...”

Tiêu Đồng nhìn thấy anh cực kỳ tức giận, nhất thời có chút ngây ngời.

“Thật xin lỗi, là tôi không tốt.” Cô thấp giọng nói xin lỗi, “Anh tặng đồ cho tôi, là thành ý của anh, tôi không nên xem nhẹ.”

Lời của cô là thật lòng, anh đỏ mặt, miệng động mấy cái, nhưng không phát ra âm thanh.

Cô cầm lấy dây chuyền trong tay anh, đeo lên, nhìn anh cười: “Thật ra thì cũng không phải xấu lắm, dù gì cũng hơn một vạn tệ!”

“Cô nói đúng, thật sự nó rất xấu.” Tề Vĩ đem dây chuyền từ trên cổ cô lấy xuống. Cô vĩnh viễn biết thứ gì là thích hợp với mình, dây chuyền này rất quý, cũng không thích hợp với cô.

Anh đi tới bên cửa sổ, ném dây chuyền ra ngoài.

“Này, đó là tiền!” Tiêu Đồng rất đau lòng.

“Nó không xứng với cô! Không xứng!” Tề Vĩ hét lên, không biết là tức giận hay là khổ sở.

Tiêu Đồng rút cuộc cũng hiểu tình huống hiện tại, cô đi đến bên cạnh anh, ôm lấy anh từ phía sau.

“Vĩ, thế gian này, không có gì là không xứng.” Cô không có bản năng người mẹ, nhưng cũng không đành lòng nhìn đứa trẻ này đau lòng. Tề Vĩ nắm lấy bàn tay cô. Xoay người lại, đem cô ôm vào trong ngực.

Rất chặt... Có chút khó thở...

“Tôi sẽ mua những thứ xứng với cô... Tôi sẽ mua những thứ cô thích... Tôi sẽ tìm những thứ làm cô đeo lên thì không muốn tháo xuống nữa...” Đầu của anh tựa lên vai cô, âm thanh trầm thấp cực kỳ dễ nghe.

“Tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ tìm được...”

Chương 7

Đây là tình trạng gì?

Tần Thanh nói rằng anh ta đang nghiêm túc. Còn Ôn Hải Đông bảo cô nên chuẩn bị tinh thần làm cô giáo trông trẻ —— hơn nữa, còn là làm lâu dài.

Đứa trẻ này vô cùng cố chấp, nhận định chính xác thứ mình muốn thì sẽ không chịu buông tay, hơn nữa đây còn là người đầu tiên anh ta cảm thấy thích.

Anh ta nhìn trúng cô. Đáng lẽ ra nên bá đạo dành lấy mà không cần bận tâm suy nghĩ, nhưng mà, lại làm những hành động như cầu xin cô?

Anh ta muốn cái gì? Cô không biết. Nhưng cô biết mình không thể cho anh ta, bởi vì cô không có nó.

Anh mang hoa tới tặng cho cô, nói lấp bắp những từ ngữ khen ngợi, nhưng cô lại chỉ cảm thấy buồn cười.

Anh mua trang sức, muốn cô đeo và nhớ đến anh ta, nhưng những thứ anh ta tặng cô, cô lại cảm thấy không vừa mắt.

Anh mua quần áo cho cô, cô không muốn mặc vì không hợp với cô, cho dù đẹp cũng chỉ vì quá đắt.

Anh đưa cô đi ăn, cô chỉ chăm chú nghiên cứu giấy gói, không để tâm anh ở một bên.

Anh đưa cô đến quán bar, cô lại vì những ly cocktail nhiều màu sắc trước mặt mà ngẩn ngơ người, mặc cho âm nhạc vang lên một bài rồi lại một bài, mà anh thì đứng ngơ ngác một bên.

Anh bởi vì cô đem dây chuyền anh tặng bán đi mà nổi giận. Trong mắt hiện rõ sự thất vọng cùng khổ sở, mà cô lại không hiểu anh muốn gì.

Kỳ lạ, cô cũng không phải cướp mất đồ chơi của anh. Anh ta cũng đã nhận được thứ anh muốn khi bỏ tiền ra, anh còn muốn cái gì?

Hay là, anh ta cướp được người vẫn chưa tính là thắng, phải cướp cả tâm nữa?

Nói như vậy có vẻ hợp lý hơn, nhưng anh cùng cô thì sau này làm sao tách ra?

Anh nói muốn cố gắng để xứng với cô... Nực cười, cô thì có tài đức gì, còn phải đuổi theo người khác sao dám để người khác cầu xin xứng đôi?

Huống hồ, trên thế giới này, ai không xứng với ai? Coi như cô có là nữ hoàng, cô cũng không nhất định xứng với tên ăn xin bên kia đường.

Nhưng, xứng với... Cô hơi nhú mày.

Trong câu nói này, ẩn chứa quá nhiều tình cảm, biểu lộ trong đó một cách không đơn thuần.

Phiền não trong lòng, tâm tình của cô rất ít khi bị người khác ảnh hưởng, lúc làm việc cũng luôn theo cảm hứng. Nhưng hiện tại, không cách nào cười một tiếng.

Thật là nhức đầu, thôi, không nên suy nghĩ nữa. Cô luôn muốn tự do, sao có thể vì chút chuyện này mà phiền lòng được?

Dù sao, ngày nào đó chuyện sẽ tự sáng tỏ, đến lúc đó tính tiếp! Hiện tại suy nghĩ cũng không có tác dụng gì.

Tục ngữ nói không sai, xe tới trước núi tất có đường, có đường phải có xe —— nhầm rồi, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, đầu năm nay rất phổ biến nha...

Thuận theo tự nhiên, nếu như không tìm được đường đi, cùng lắm thì đâm thẳng.

Cho nên, mặc kệ anh ta, cứ như vậy đi!

“Tôi đều đã làm hết rồi, tại sao cô ấy không giống như các anh nói, chạy tới thể hiện tình cảm với tôi?” Tề Vĩ nằm ở trên bàn, không còn hơi sức.

“Cái này...” Trương Sơn suy tư.

“Cô ấy không thèm để ý đến... Không bận tâm tôi làm những việc đó là vì cô ấy... Một chút cũng không thèm chú ý đến tôi...” Anh bắt đầu nôn nóng, “Cô ấy chưa từng chớp mắt vì tôi... bản thân tôi, những thứ tôi mua, đều không phải thứ cô muốn... Tôi...”

Anh túm lấy cổ áo của Trương Sơn: “Tôi phải làm gì thì cô ấy mới chịu nhìn nhận tôi? Làm sao để mê hoặc đầu óc cô ấy? Anh nói thật lòng cho tôi biết!”

Trương Sơn bị anh nắm cổ áo, không nói nên lời, mặt bởi vì thiếu dưỡng khí mà tím bầm. Lý Thực ở một bên nhìn, chợt nhận ra một điều.

“Quản lý, rốt cuộc anh giận dữ vì muốn làm cho cô ấy yêu anh, hay là bởi vì... thật ra anh đã yêu cô ấy?”

“Tôi... Tôi đương nhiên...”

Đương nhiên cái gì?

Anh không biết.

Anh chỉ biết, ban đầu tặng bó hoa kia là thật lòng muốn thấy cô cười; khen ngợi cô, cũng là lời nói thật.

Anh hi vọng được nhìn thấy cô mặc quần áo anh mua, mang trang sức anh tặng, thấy cặp mắt to của cô nhìn anh.

Vì vậy, lúc anh nhìn thấy sợi dây chuyền kia trên cổ người phụ nữ khác, anh cảm thấy lạnh buốt từ đầu tới chân.

Cô tuyệt đối không để tâm đến anh đã cố gắng tìm những món đồ tốt nhất để tặng cho cô.

Lúc đó anh thực sự rất tức giận, giận biểu hiện của cô. Cô là muốn dỗ dành một đứa trẻ mà đeo sợi dây chuyền kia lên, nhưng...

Nhưng, nó không xứng với cô, tuyệt đối không xứng...

Anh đau đớn đến không thở nổi, bởi vì, nó không xứng với cô...

Anh dành trọn tâm tư đặt vào đó, nhưng lại không thể đạt được...

“Tôi... Tôi chỉ muốn cho cô ấy nhìn tôi, xem tôi là trung tâm, để cô ấy vì tôi mà cười...” Anh lầm bầm,

“Tặng hoa cũng được, tặng đồ cũng được, Mỹ Nam Kế cũng không sao... Chỉ cần cô ấy nhìn tôi... Chỉ cần cô ấy dãi ánh mắt đang nhìn những thứ linh tinh kia về phía tôi...”

Trương Sơn cảm thấy lực trên cổ giảm đi, vội vàng đem tay Tề Vĩ đẩy ra, miệng hít thở một ít không khí trong lành.

“Lão đại, bây giờ anh chính là tiền mất tật mang...” Tề Vĩ thiếu hụt năng lực biểu đạt thông thường, ban đầu bọn anh đều cho là anh ta đang tranh giành thôi. Nhưng hiện tại xem ra, sự việc đã đi quá xa.

Tề Vĩ nhìn anh ta chằm chằm, Trương Sơn lại rút cổ, Lý Thực tiếp tục: “Quản lý, tình cảm của anh bây giờ, có thể xem chính là tình yêu.”

“Yêu? Là cái gì?” Tề Vĩ đọc lên một từ ngữ xa lạ, Tiêu Đồng nói, cô ấy không tin vào tình yêu. Như vậy, nó là cái gì?

“Lão đại... không phải ngay cả điều này cũng không biết đấy chứ...” Trương Sơn không biết nói gì, Lý Thực vội vàng tiếp lời: “Quản lý, anh đã từng thích qua cô gái nào chưa?”

“Thích?”

“Nói đúng là... trừ Tân Tiêu Đồng, có cô gái nào làm anh cảm thấy đáng yêu, rất muốn ở cùng một chỗ với cô ấy không...” Lý Thực miêu tả. Thật là, cho rằng anh ta là tiểu thuyết gia sao? Hay là chuyên gia tình yêu?

Vị quản lý này của bọn họ, chẳng lẽ đến 25 tuổi rồi, mà còn chưa từng có mối tình nào sao?

“Ừ... Lúc đi nhà trẻ, đã từng cảm thấy một cô bé thật đáng yêu...”

“Sau đó thì sao?” Yêu sớm, yêu sớm! Không hổ danh quản lý. Trương Sơn, Lý Thực vĩnh tai lên.

“Sau đó tôi bắt sâu róm dọa cô ấy, kết quả cô ấy khóc thét, chạy đi nói với cô giáo. Tôi thấy cô ấy chính là một người nhút nhát nhàm chán, chỉ thế thôi.”

Mồ hôi dọc theo gương mặt hai người chảy xuống, không hổ là quản lý...

Nói như vậy, bọn họ đang đối mặt với một người, mặc dù đã có rất nhiều người tình, nhưng tâm lý lại vẫn còn là một bé trai.

—— Trời ơi! Anh ta làm sao có thể giữ vững tinh thần này vậy? Bước qua bụi hoa, không một phiến lá nào dính vào ống quần thật sao? Là anh ta chậm chạp không có cảm xúc với loại chuyện này, hay là

anh quá ngây thơ không muốn lãng phí tâm tư với những người không đáng?

Tóm lại, rất mạnh mẽ!

“VẬY, anh cảm thấy thích Tân Tiêu Đồng sao?”
Trương Sơn quyết định muốn lôi quản lý từ trong mớ hỗn độn tỉnh táo lại.

“Thích... “

“ Nó là như thế nào? Thích? Vô cùng thích? Đặc biệt như thế nào?”

“Thích, vô cùng thích, cực kỳ thích, đặc biệt thích, thích đến không biết làm sao diễn tả được...” Tề Vĩ lặp lại, giọng nói khẳng định.

“Quản lý, anh yêu cô ấy rồi.” Lý Thực dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh.

“Tôi... Yêu cô ấy?” Tề Vĩ lẩm bẩm, trong lòng đột nhiên cảm thấy hưng phấn, “VẬY, tôi phải làm gì đây?”

“Đương nhiên là lên kế hoạch, làm cô ấy yêu anh! Chớ tin vào ‘ làm bằng hữu là tốt rồi’ ‘ âm thầm thích là đủ rồi’ ‘cô ấy cảm thấy hạnh phúc, là hạnh phúc lớn nhất của tôi’... Lời nói vĩ đại đó, cũng giống như không ăn được nho liền nói quả nho nhìn rất đẹp mắt,

nên để trên càn để ngắm. Thích, đương nhiên là muốn ở cùng một chỗ với cô ấy, làm cô ấy hạnh phúc vì anh!” Trương Sơn nói.

“Cậu chưa xem qua tiểu thuyết sao? Chính là cố gắng rút lui mới phát hiện ra tâm đã động!” Lý Thực tranh luận, “Cứ tiếp tục như vậy, trước nay sao, giờ vẫn như thế.”

“Bây giờ là đang nói tiểu thuyết, hay là bàn về vấn đề cả đời?” Trương Sơn quay qua liếc mắt một cái, Lý Thực co rúm hạ giọng xuống, không nói thêm gì nữa.

“Quản lý, anh nói đi? Anh muốn thế nào?” Trương Sơn đem quyền quyết định giao cho Tề Vĩ.

“Tôi muốn cô ấy yêu tôi, muốn cô ấy vĩnh viễn ở bên tôi, muốn cô ấy gả cho tôi...” Ánh mắt Tề Vĩ kiên định.

Anh yêu cô, thật sự yêu cô. Anh muốn cô ở bên cạnh anh, một mực nhìn anh, muốn cô cũng yêu anh.

“Tôi muốn xứng đôi cùng cô ấy, muốn cô ấy tự hào về tôi.” Ở trong lòng anh, cô chính là cô gái hoàn hảo nhất, đặc biệt nhất. Anh hi vọng trong lòng cô, anh cũng là người đặc biệt nhất.

“Tôi muốn xứng với cô ấy, muốn cô ấy chỉ nhìn về phía tôi...” Anh tóm lấy Trương Sơn, “Tôi nên làm thế nào?”

“Lão đại... Anh không cần phải động một chút là như vậy...” Trương Sơn bảo vệ được cổ họng.

Lý Thực mắt sáng lên: “Quản lý, phụ nữ đều sùng bái người có năng lực, anh có thể thử xem!”

“Tôi không có năng lực sao?” Tề Vĩ hỏi ngược lại, nhấn mạnh câu hỏi.

“Không phải... Tôi là nói, phụ nữ thường rất sùng bái bạch mã hoàng tử có sự nghiệp thành công, quản lý ngài vừa đẹp trai vừa có tiền, hiện tại mặc dù chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ, nhưng sau này sẽ trở thành chủ tịch của R&Q, nếu như anh có năng lực trong công việc, còn sợ cô ấy sẽ không thích anh sao?” Lý Thực cùng Trương Sơn trao đổi ánh mắt, trong nội tâm mừng thầm. Bọn họ tự biết chỉ có thể làm trợ lý, không thể kỳ vọng nhiều hơn. Nếu như Tề Vĩ có thể hăng hái hơn, Chủ tịch Tề nhất định sẽ rất vui mừng, mà bọn họ, cũng sẽ trở thành trợ lý bên cạnh chủ tịch!

“Thật sao?” Tề Vĩ nửa tin nửa ngờ. Tiêu Đồng... Sẽ vì chuyện như vậy sùng bái anh sao?

“Đương nhiên rồi, không tin anh có thể đi hỏi cô ấy!” Mọi người đều lấy sự nghiệp làm trọng, anh cũng không nên ném nó sang một bên!

“Tôi cảm thấy cô ấy tương đối sùng bái nghệ thuật gia...” Tề Vĩ nói.

“Nghệ Thuật Gia cũng là sự nghiệp thành công! Chẳng lẽ anh muốn đi học vẽ sao?” Lý Thực bị hù dọa, mồ hôi ướt sũng cả người, đối với lối suy nghĩ Tiêu Đồng không thể lý giải nổi—— người phụ nữ này, không phải quái dị bình thường, “Nghề nào cũng có thành công nhất định! Kinh tế cũng là một môn nghệ thuật nha!”

“Là thế sao?” Tề Vĩ hỏi, anh suy nghĩ hay là nên đi học vẽ!

“Lão đại, anh không phải nói cô ấy rất thích tiền sao? Vậy nếu như anh có thể kiếm rất nhiều tiền, cô ấy không phải sẽ rất sùng bái anh sao?” Trương Sơn khẳng định.

“Đúng vậy, vậy tôi phải như thế nào mới có năng lực làm việc?” Suy nghĩ một chút cũng đúng nha, cô không phải thường hay nói cái tên đáng chết Ôn Hải Đông rất lợi hại sao, hiểu biết nhiều, còn có năng lực tốt.

Ha ha, nếu như anh cũng hiểu biết về những thứ rắc rối kia, có thể đánh bại Ôn Hải đông... Ha ha...

“Yên tâm đi! Về việc buôn bán rất đơn giản, quản lý, anh đã có đủ ba yếu tố quan trọng, còn lại chỉ cần anh theo chúng tôi, nhất định không thành vấn đề!” Bối cảnh tương lại tốt đẹp nha! Lý Thực nghĩ tới Chủ tịch Tề mỉm cười hài lòng, trong lòng cũng cười nở hoa.

Trợ giúp A Đẩu với trợ giúp Lưu Bị là hoàn toàn khác nhau, nếu chủ tịch Tề không cho phép bọn họ ở bên cạnh, đương nhiên vẫn còn chủ nhân khác lợi hại hơn. Huống hồ, chủ tịch Tề là người làm ăn, ông ấy không thể nào giao công ty cho một người vô dụng, cho dù người đó có là quý tử của ông ấy.

Cho nên, Tề Vĩ tiến bộ, chính là thành tích của bọn họ. Bọn họ thử ba năm cũng không làm cho anh có chút giác ngộ, Tân Tiêu Đồng này chỉ thử một chút (*còn không phải là cố tình*), không tới ba tháng liền thấy hiệu quả, thật là quá vĩ đại rồi.

Tân Tiêu Đồng, cô thật là một người tốt!

“Tiêu Đồng, cô sùng bái người như thế nào?” Nằm ở trên giường, Ngón tay Tề Vĩ quăn lộn tóc của cô.

Tiêu Đồng có mái tóc dài, thường xuyên chăm sóc. Cô luôn thích kịch Trung Quốc, lúc còn nhỏ mơ

ước có máy tóc dài tung bay cùng áo trắng bông bênh, giống như mỹ nữ thời xưa. Sau này lớn lên mới biết tóc dài rất khó chăm, áo trắng cũng nhanh bẩn, nên từ bỏ ý định áo trắng, chỉ là vẫn cố gắng chăm sóc mái tóc dài.

Cô là một người rất yêu bản thân mình, thích mái tóc dài mỹ lệ, cũng thích nó lớn lên cùng mình.

Nghe nói vợ chồng là cũng có thể kết tóc, Tề Vĩ lén cầm một đoạn tóc của cô lên, thắt với đoạn tóc ngắn trên đầu anh.

“Có nha, rất nhiều.” Tiêu Đồng vươn tay, đếm từng người một.

“Ừ... là nam?”

“Có nam, có nữ.”

Anh hỏi nữ làm gì? “Nam là người nào?”

“Thứ nhất, cha tôi.” Tiêu Đồng nhìn nét mặt khó tin của anh, mỉm cười.

“Rất khó tin đúng không? Cha tôi là một rất người vô dụng, phần lớn tiền trong nhà là do mẹ tôi kiếm được, nhà là do mẹ mua, ngày cả công việc lúc trước của ông ấy cũng là do dì cả tôi giúp tìm... Đến lúc tôi học xong tiểu học, đến năm nhất trung học thì không

đi làm nữa. Tính khí rất ôn hoà, nói khó nghe chính là yếu đuối, vô dụng! Muốn nghỉ việc cùng phải coi chừng đơn vị, mười tháng không có lương cũng không dám nghỉ việc.”

“Nhưng ông ấy là một người rất lợi hại! Ông ấy biết rất nhiều, những hiện tượng xung quanh đều là ông ấy giải thích bản chất cho tôi. Tôi yêu thích những thứ cổ quái kỳ dị này, đa phần cũng là chịu ảnh hưởng từ ông ấy... Hơn nữa, ông ấy cũng ở một mặt nào đó để mặc tôi tự liệu mọi chuyện, nhưng cũng không bỏ mặc tôi hoàn toàn. Tôi tin chắc nếu sau này tôi có con, nhất định sẽ không dạy dỗ tốt bằng ông—— tất nhiên, đây là tôi đang tự nâng mình!”

“Có thể dạy dỗ cô thành người như vậy, nhất định rất không tầm thường!” Tề Vĩ phụ họa, nhà Tiêu Đồng ở ngoại ô, hôm nào nhất định phải đến chào bố mẹ vợ—— điều kiện tiên quyết là, nếu như cô đồng ý anh.

Nền giáo dục Trung Quốc tồn tại vấn đề rất lớn, mà giáo dục gia đình, hình như cũng không có ngoại lệ. Mặc kệ thành công hay thất bại, mọi người đều không thoả mãn với thành tựu của mình. Tiêu Đồng chưa bao giờ cho rằng cách sống của mình là đúng, nhưng ít nhất cô sống rất thoải mái, không ảnh hưởng đến người khác —— nếu như nói nhà cô là đi ngược lại giáo dục thông thường, thì chỉ có thể nói xin lỗi, cô

không muốn theo gương của ai, chỉ muốn làm Tân Tiêu Đồng.

Cô không gánh trên lưng thứ gì, chỉ là sống cuộc sống của mình. Sẽ không tuân theo, cũng sẽ không phá hỏng. Cái thế giới này, chỉ cần không phạm pháp, thật ra không có gì kiêng kỵ.

“Sau đó, chính là Kim đại hiệp...” Tiêu Đồng nói tiếp, từ Kim Dung nói đến An Đật lại nhảy đến Sara Shady, từ Gogh đến J.S rồi đến A Tây Mạc Phu, đều là người nổi tiếng. Tề Vĩ nghiêm túc nghe, thật may là trí nhớ của anh tốt, nếu không, sợ là phải lấy giấy bút ghi lại rồi.

“Đại khái chính là những thứ đấy... Tùy từng thời điểm sẽ có cảm xúc khác nhau —— như vậy, không tồi... A, còn có Anime, anh có biết không.” Tiêu Đồng mệt mỏi nói, dựa trên người anh buồn ngủ.

“Không, ý tôi là...” Tề Vĩ oán trách, mặc dù sớm biết kết quả.

“Gian phu đại nhân, thích và sùng bái là hai chuyện khác nhau, ta có thể thích một minh tinh, đơn thuần do mặt của anh ta. Nhưng muốn nói là sùng bái, anh ta nhất định phải có cái gì đáng giá thì tôi mới sùng bái được. Cho nên tôi rất thích gian phu đại nhân anh, nhưng chưa tới mức sùng bái. Không cần yêu cầu quá nhiều!” Tiêu Đồng ôm Tề vĩ, mặc dù mùa hè không cần sưởi ấm, nhưng cảm giác ôm đồ ngủ rất

thích —— ai kêu cô quên mang gối ôm lớn ở nhà đến đây.

“Vậy tại sao cô lại sùng bái Ôn Hải Đông! Anh ta có gì đáng? Anh ta cũng không phải là Nghệ Thuật Gia?” Mặc dù là anh rất vui khi nghe cô nói thích anh, nhưng biết rằng cô nói ra từ thích rất dễ dàng.

“Có thể làm tốt công việc cũng đã rất giỏi rồi, mà anh ta còn có thể hưởng thụ cuộc sống, rất tự tại nha...” Cô mơ mơ màng màng nói, “Hơn nữa...Anh ta và tôi rất giống nhau... đều rất yêu cái đẹp.”

“Cô thích anh ta?” Âm thanh của Tề Vĩ tăng lên.

“Gian phu đại nhân, không nên tức giận... Người ta không phải đã nói rồi, Anh Ôn là anh trai tốt...” Quên mất gian phu đại nhân đối với Ôn đại ca đặc biệt cố chấp, nói sai rồi.

“Tôi mệt rồi... Ngủ ngon nha...” Tề được ví trí thoải mái trong lòng anh, cô ngủ thật say, kỳ lạ, hôm nay sao Tề Vĩ lại nghĩ tới câu hỏi này.

Anh thích nhìn thấy cô ngủ say trong lòng anh, không mang theo phòng bị, cả đời tựa sát vào anh. Tề Vĩ ôm lấy cô, tràn đầy thỏa mãn.

Bắt đầu từ khi nào chỉ có thể ôm cô? Chẳng qua lúc bắt đầu cảm giác không tệ mà thôi, dù sao cô

cũng không có kinh nghiệm gì, sẽ không giống những cô gái kia giả dối xu nịnh cùng phóng đảng. Cô chỉ là rất chân thật nói cho anh biết, kỹ thuật không tệ, thể lực rất tốt.

Dần dần, lưu luyến mùi hương của cô, lưu luyến nụ cười miến cưỡng của cô, lưu luyến những câu nói chết người của cô. Hai người ở chung một chỗ, cho dù không làm tình, cũng sẽ vô cùng vui vẻ.

Thứ tình cảm này, theo lời bọn họ chính là yêu sao? Muốn trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn ở cạnh cô. Cảm nhận hơi thở đều đặn của cô, anh khẽ cười, hai người làm một nút thắt khác.

Kết tóc... Cả đời này anh cũng không muốn buông cô ra...

“Đau quá! Gian phu đại nhân, anh đang chơi trò gì vậy, đầu sư tử sao?”

Sáng ngày thứ hai, trong phòng truyền đến kêu thảm thiết.

Chương 8

Kết tóc se duyên, ân ái trọn đời.

Lúc chải tóc, không hiểu sao cô lại nghĩ đến câu thơ này.

Tóc cô vốn rất thẳng, vì bị anh kết lại mà xuất hiện nếp cuốn. Đã qua vài ngày mà vẫn còn dấu vết, có thể nhìn ra chỗ anh ta thắt lại.

Cũng giống như trái tim, không thể lành lặn lại. Tình cảm khi đã phát sinh cho dù phớt lờ đi, cũng sẽ để vết sẹo...

Người đàn ông này, cuối cùng làm xao lòng cô.

Sau đêm đó, anh không còn tặng cô hoa hồng và đồ trang sức nữa. Anh tặng hoa anh túc, dĩ nhiên sẽ bỏ ra một khoản tiền công để chỉnh sửa lại, cùng một tấm thiệp viết: “Nâng niu nó trên tay, sau đó đem cắm vào bình”; anh tặng cô ngọc bội Ngọc Hoàn, tặng cô con dấu Kê Huyết, còn khắc tên anh và cô. Anh cũng bắt đầu nghiêm túc, mỗi ngày đi làm đúng giờ, thường đem những điều hài lòng cùng khó chịu trong công việc kể cho cô nghe, sau đó tựa vào cô, giống như muốn hấp thu năng lượng từ cô.

Người đàn ông này đã bắt đầu lớn, bắt đầu học nghiêm túc, bắt đầu có mục tiêu. Trong lòng cô có chút rối loạn, bởi vì cô mơ hồ cảm nhận được, anh nghiêm túc như vậy là vì cô.

Còn hơn một tháng nữa... Còn hơn một tháng cô sẽ rời đi, mặc dù đã dỡ bỏ lệnh cấm du lịch, nhưng vẫn còn hạn chế việc dẫn khách du lịch sang Bắc Kinh, ít ra cô có thể nhân cơ hội này đến Bắc Kinh, đến thăm đại danh Tô Hàng đã ngưỡng mộ từ lâu. Sau đó, theo kế hoạch đầu năm nay, thông qua kì kiểm tra của lãnh đạo, dẫn đoàn đi du lịch nước ngoài.

Cô luôn không để tâm quá mức đến người khác, vì vậy cô rất tự do. Cô tuyệt đối không dành tâm tư cho một người khác cũng không không đem ý tưởng xây dựng với bất kỳ ai. Cô chỉ cảm thấy người đàn ông này rất đáng yêu, nhưng đối với sự kỳ vọng của anh, cô rất lo lắng, cô không thể đáp lại.

Tâm tình rối loạn, lại không muốn nói trực tiếp với anh. Cô không muốn làm tổn thương anh, nhưng cũng không có cách nào tưởng tượng ra mình sẽ quá mức nhiệt tình với anh.

Có thể là cô thích anh, nhưng không phải là tình yêu. Cô sẽ không tin vào lời thề non hẹn biển.

Chưa cần nói đến vĩnh viễn, chỉ cần nói đến trăm năm, một đời người thôi, cũng cảm thấy nực cười rồi!

Ngay cả một đời người còn không dám chắc, có tư cách gì mà hứa hẹn thiên trường địa cửu? Vĩnh viễn không rời, sợ là không có bất kỳ ai có thể đạt tới! Chỉ có những sự vật không tồn tại sự sống, mới có thể vô tri vô giác mà tồn tại vĩnh hằng.

Cô rất thích 《 Họa Tử Do “Mảnh Trì hoài cự” 》¹ của Tô Đông Pha, “Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo/Hồng phi ná phục kế đông tây.”² Cô tin rằng những dấu vết của tình yêu cuồng nhiệt kia, cuối cùng cũng chỉ còn là vết mờ như dấu chân chim hồng trên tuyết trắng.

¹ Họa bài “Nhớ Mảnh Trì xưa” của Tử Do.

² dịch nghĩa: Ngẫu nhiên tuyết giữ lại móng ngón /Hong bay đâu còn kế đông hay tây

Cô không nghĩ là mình không có tình cảm của con người, chỉ là không có loại tâm tình vĩ đại đó — nếu như tình yêu thật sự vĩ đại như lời bọn họ nói. Cô sẽ quyến luyến, nhớ nhung, nhưng sẽ không thể nguyên sống chết, cảm tạ, cô vốn rất bình thường, không dám mơ đến chuyện hoang đường.

Vì vậy, đối với sự cố gắng của anh, cô biết, nhưng thứ anh muốn cô không thể nào đáp ứng lại.

Cô còn muốn tiêu dao tự tại, không muốn vướng vào tình yêu, trói buộc cánh chim, tổn hại tâm chí, thứ nhận lại được cũng không đáng giá.

Nói cho cùng, nếu thật sự có tình yêu, cô còn rất yêu chính mình.

Nhà hát ZHSH, cô đi cùng Tề Vĩ ngồi trong phòng trình diễn.

Thật ra đây không phải là một nhân vật bậc thầy, chỉ là một buổi biểu diễn nhỏ. Trong một thế giới âm nhạc phát triển như bây giờ, đối với những bậc thầy thực sự yêu thích, lại chỉ có vài người. Bọn họ chuyên tâm trình diễn, Tiêu Đồng tập trung lắng nghe. Mỗi buổi trình diễn của một nghệ sĩ lại thể hiện cái nhìn của họ về thế giới, quan trọng là có bao nhiêu người có thể hiểu được điều mà họ muốn truyền tải.

Tiêu Đồng không phải nhà bình luận, cũng chưa bao giờ tự nhận chính mình biết thưởng thức, cô chỉ là một thính giả.

“Swan Lake, Tchaikovsky, 1840-1893, nhà soạn nhạc Nga vĩ đại, viết ra sáu bản giao hưởng...” Tề Vĩ thì thầm.

“ Paganini Rhapsody, Paganini, 1782-1840, nhà soạn nhạc người Ý, nghệ sĩ violin. Quá trình rèn luyện kỹ năng hoà tấu violin của ông rất khó khăn, chủ yếu là tự luyện tập, sau đó trở thành một nghệ sĩ Violin tài năng.”

“ Bản giao hưởng số một, Mozart Asimov, 1756-1791, một nhạc sĩ Áo nổi tiếng, năm ba tuổi bắt đầu học đánh đàn, được mệnh danh là thiên tài...”

Tiêu Đồng rút cuộc xoay đầu lại, nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ.

Anh luôn là người vừa nghe tiếng nhạc cất lên liền ngủ gật, hiện tại vẫn là bộ dạng buồn ngủ, nhưng tại sao lại ở đây nghe nhạc đoán tên? Hơn nữa trong tay anh không có bản giới thiệu, anh... là nhớ sao? Nhưng những tiết mục đang biểu diễn không có giới thiệu tên cùng tác giả nha!

Anh chú ý đến ánh mắt của cô, càng nói hăng say, đem mỗi tiết mục nói rõ đầu đuôi, mắt sáng lên nhìn cô, chờ đợi khen ngợi.

“Vĩ... Anh không thấy buồn ngủ sao?” Tiêu Đồng suy nghĩ một hồi, nói ra một câu.

“Đương nhiên... Không buồn ngủ!” Lời thốt ra là lời nói thật, lập tức sửa lại lời.

“Vĩ, không nên làm khó mình, anh vốn không ưa thích loại hình này, ngủ cũng được, anh không cần phải học thuộc nó.” Tiêu Đồng cười, vỗ nhẹ nhẹ vai anh.

Tề Vĩ cầm tay của cô: “Ai nói tôi không thích nó?”

“Là thật nha, mỗi lần anh nghe nó đều ngủ say, nhìn bộ dạng lim dim của anh đi!” Hai ngày trước, anh hào hứng đưa cô đi xem triển lãm tranh, khi cô giải thích bức họa “Hàm ý”, màu sắc, nội dung ẩn chứa của bức tranh. Với kinh nghiệm nhiều năm làm hướng dẫn viên du lịch, chỉ cần liếc mắt qua, cô liền biết anh với những lời thuyết minh của cô không có nửa điểm yêu thích.

Anh biết cô thích Ngọc Thạch, nhồi nhét một đồng khái niệm, kỹ năng giám định và thưởng thức thông thường vào đầu, tìm hiểu cách chọn lựa những món đồ không quá mức tục tằng. Anh đọc những cuốn sách cô thích, nghe thể loại nhạc cô thường nghe, xem những phim cô thích, đọc thơ... Cố gắng tìm đề tài cùng cô nói chuyện phiếm, cố gắng ra vẻ anh và cô “Giống nhau”.

Nhưng như vậy là cố ý! Cố ý trở thành một con người không phải là anh.

“Vĩ, anh không cần làm như vậy, nó không có ý nghĩa gì.”

Tề Vĩ nắm chặt tay, lưu lại dấu tay ở trên da thịt trắng nõn của cô.

“Vậy cô muốn tôi làm như thế nào? Như thế nào mới có ý nghĩa? Cô không thích như vậy sao? Vậy nói

cho tôi biết cô thích cái gì? Tôi đã làm gì sai?” Âm thanh của anh rất lớn, người xung quanh nhìn sang, Tiêu Đồng vội vàng che miệng của anh.

“Lúc thưởng thức nhạc rất muốn yên tĩnh, anh không biết điều này sao?” Tiêu Đồng thở dài, “Có chuyện gì về nhà nói, được không?”

Tề Vĩ không nói thêm gì nữa, nắm tay cô thật chặt, lòng bàn tay có chút lạnh.

“Nếu như cô thích một người, muốn ở bên cạnh người đó, muốn xứng với người đó. Nhưng cô và anh ta thuộc về hai thế giới khác nhau, không phải cô nên thử tiến vào thế giới của anh ta hay sao?” Mở cửa xe, Tề Vĩ cố gắng bình tĩnh —— nguyên tắc căn bản của đàm phán chính là tâm bình khí hòa, ít nhất cũng cố tỏ ra như vậy. Đây là Trương Sơn ân cần dạy anh, bởi vì anh thường xuyên ở trong hội nghị không kiên nhẫn mà hét lên.

“Không cần như vậy.” Tiêu Đồng lắc đầu, “Thích là một chuyện, ở bên cạnh người đó lại là một chuyện khác, xứng hay không lại càng không liên quan. Hơn nữa trên thế giới này... Người với người vốn không giống nhau! Cần gì gò ép như vậy?”

“Nhưng cô thích anh ta, không phải là cô nên đi theo anh ta, hiểu rõ tất cả những thứ anh ta thích sao?”

“Đó cũng chính là ép buộc! Cho dù tôi thích một người, tôi cũng không nhất định phải thích thế giới của anh ta. Tôi sống của cuộc sống tôi, anh ta sống cuộc sống anh ta, không phải rất tốt sao?”

“Nhưng cô không hiểu biết về thế giới của anh ta, cô không có cách nào cùng anh ta trao đổi, cũng không có biện pháp ở bên cạnh anh ta một thời gian dài. Anh ta sẽ tự do bay lượn trong thế giới của anh ta còn cô chỉ có thể đứng một bên nhìn theo, bị anh ta bỏ lại rất xa...” Tề Vĩ nắm chặt tay lái.

“Nếu đúng như vậy, vậy thì không nên nhìn! Anh ta bay đường anh ta, tôi đi đường tôi, tại sao phải đuổi theo, như vậy rất mệt mỏi?” Tiêu Đồng càng ngày càng bối rối, cảm giác hai người đang đối nhau bằng lời nói, “Nếu như thay đổi vì đối phương, làm một người không phải chính mình. Người anh ta yêu không phải là bản thân tôi, vậy còn ý nghĩa gì?”

“Trung Quốc có câu: ‘Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mục’, hay chính là, không chung một con đường không nên đi cùng nhau! Nói một tiếng chào nhau, rồi đường ai nấy đi. Bám lấy không buông không phải rất mất mặt sao?”

“Bám lấy không buông... Mất mặt?” Âm thanh của Tề Vĩ lạnh buốt.

“Đúng vậy, thế gian đa số mọi người đều có chung một đoạn duyên phận, sau đó sẽ phải đường ai

nấy đi. Đừng nói không chung đường, cứ cho là trăm sông đều đổ ra biển thì theo thời gian cũng tách rời nhau. Đến lúc đó dĩ nhiên là đường anh anh đi, ngay cả quay đầu lại cũng không muốn. Cùng lắm chỉ là nhiều năm sau gặp lại, lên tiếng chào hỏi, nhớ lại chuyện xưa.” Tiêu Đồng lạnh nhạt nói, “Tôi là đám mây bay trên trời, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trước mặt bạn, bạn không cần ngạc nhiên, lại càng không cần phải vui mừng, bởi trong giây lát tôi sẽ biến mất. Chúng ta gặp lại nhau giữa biển đêm tối tăm, chúng ta đều có hướng đi riêng. Bạn nhớ cũng được, không nhớ cũng chẳng sao, chỉ là tại đây, gặp nhau, giúp đỡ nhau cùng tỏa sáng... Nhìn bạn vụt tắt, đến cả nhớ cũng chẳng muốn...” Cô không thích dùng từ mỹ lệ, những bài hát được xem như thi ca hiện đại mà cô để ý.

Xe chợt dừng lại, Tiêu Đồng không phòng bị, thiếu chút nữa theo quán tính mà cụng đầu. Cô kháng nghị nhìn về phía Tề Vĩ đang ngồi ở ghế tài xế, lời trách cứ theo nét mặt lạnh buốt của anh mà nuốt vào trong.

Trong lòng cô, anh luôn là một đứa trẻ, tức giận cũng giống trẻ con, tùy hứng mà thôi, không cần để ý, cho kẻo sẽ không sao nữa. Không thể tưởng tượng đứa trẻ này cũng sẽ có vẻ mặt như thế?

Trên mặt của anh mang theo sự tức giận cùng đau khổ, tay nắm chặt hiện lên đường gân xanh. Đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn chằm chằm cô. Môi mím chặt lại,

tiếng hít thở nặng nề tạo nên bầu không khí khẩn trương trong xe.

“Không cùng một con đường liền chia tay, tình cảm dễ bỏ qua như vậy sao? Tình cảm của tôi đối với cô, cũng chính vì lý do này mà bị xem nhẹ phải không?” Tề Vĩ nắm lấy vai cô, lắc mạnh, chờ đợi cô giải thích, “Tôi thích cô, tôi yêu cô, tôi cố gắng để ở bên cạnh cô, làm mọi chuyện để lấy lòng cô... cô chỉ vì một câu ‘Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu’ mà có thể đá tôi đi sao? Chẳng lẽ sau mọi cố gắng, cô vẫn xem tôi không xứng?”

“Cô ngay cả nhớ cũng không muốn nhớ tôi, cô đã sớm quyết định thời điểm rời đi, ngay cả quay đầu lại cũng không muốn? Cô cho tới bây giờ đều tự do tự tại, sẽ không chút lưu luyến thật sao? Tôi cho dù có đuổi theo như thế nào cũng không có ý nghĩa sao?”

“Vĩ... Tôi chóng mặt...” Tiêu Đồng bắt lấy tay anh, sắc mặt có chút tái nhợt.

Tức giận cũng thế, đau lòng cũng thế, không có cách nào làm cô dễ tâm. Sắc mặt cô tái nhợt, làm cho tim anh thắt lại. Anh buông vai cô ra, ôm lấy cô, vùi đầu trên vai cô.

“Tôi không muốn buông ra, tôi vĩnh viễn sẽ không buông ra... Thậm chí nếu cô không muốn hay là cô muốn rời đi... Tôi cũng sẽ không buông ra...” Anh lầm bầm, âm thanh nghẹn ngào, “Tôi muốn cô ở bên tôi,

vĩnh viễn ở bên tôi, cho đến lúc già, người cuối cùng tôi thấy vẫn là cô...”

Tiêu Đồng có chút hoang mang, trong đầu vẫn còn chút choáng váng, cô ôm lấy anh, không biết phải làm thế nào mới tốt. Anh nhẹ nhàng run rẩy, nóng lòng muốn cho cô biết sự khát vọng trong anh, anh ôm chặt cô, nói lên sự quyết tâm của mình.

—— Tiêu Đồng, cô hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, có khi cô sẽ phải làm người trông trẻ cả đời.

Lời nói của Ôn Hải Đông vang lên bên tai cô, giọng điệu hài hước, nhưng lại nói đúng sự thật.

Nhưng... Cô không muốn...

Không muốn bó buộc cuộc sống cùng một người, chỉ muốn trải qua cuộc sống cảm tính của mình. Cuộc đời của cô còn rất dài, cô không muốn vì một người mà phải dừng bước.

Cánh tay ôm cô bây giờ, sẽ là ổ khoá trói buộc cô cả đời sao?

Cô không muốn, cả đời cô chỉ yêu tiền, yêu vật chất, không muốn cùng một người có mối quan hệ ràng buộc.

Bởi vì lòng tham của con người rất phức tạp, rất nhanh sẽ thay đổi.

Cô không có cuộc đời thứ hai để lãng phí, bây giờ nếu xây dựng một cuộc sống cố định, sẽ rất khó để thay đổi.

Nhưng nếu kiên quyết rời đi, chẳng lẽ nhất định phải phá vỡ ổ khóa?

Cô... cam lòng sao? Phá vỡ ổ khóa này, nhấn tâm làm cho một người đơn thuần như anh phải đau khổ suốt đời?

Anh ôm rất chặt, hốt hoảng từ hai cánh tay lộ ra. Nếu như mạnh mẽ rời đi cái giá phải trả sẽ là đôi tay này bị tổn thương, cô không thể hạ quyết tâm.

Nhưng, đôi cánh của cô sẽ như thế nào đây?

“Tôi yêu em, Tiêu Đồng.” Âm thanh của anh trầm thấp, rung động lòng người.

Con người, bởi vì sợ hãi sự cô đơn, nên mới tìm ra thuật ngữ “yêu”, mỗi từ này gắn kết hai con người, giúp họ nắm tay nhau chống lại sự cô đơn, thuận tiện giải quyết nhu cầu nối dõi tông đường.

“Tôi sẽ mãi yêu em, vì vậy xin em hãy tiếp tục ở lại bên tôi.”

Đi theo mỹ từ này chính là vô số điều hỗn loạn. Đưa ra lời thề non hẹn biển, làm cảm động đối phương cũng làm cảm động chính mình; trực tiếp đánh vào khiến cả hai bên cùng giờ cờ hiệu đầu hàng. Người đứng ngoài cuộc, có người mơ ước, có người lại khinh bỉ, cũng có người âm mưu phá hoại câu chuyện cổ tích đẹp.

Cô là người qua đường, cô không tin, cũng không muốn tin. Cười một tiếng, sẽ không có cuộc vui kéo dài mãi mãi.

Cô không tin. Cô chẳng qua cũng chỉ là một chút quyến luyến của người đàn ông này.

“Không muốn cách xa... Không muốn chia lìa...” Anh buộc chặt cánh tay, sợ hãi nói.

“Vĩ...” Tiêu Đồng nhẹ nhàng lui về phía sau, Tề Vĩ hốt hoảng ôm cô càng chặt hơn.

“Tôi sẽ không để cho em đi... không bao giờ...”

“Tôi không phải là muốn rời đi...” Tiêu Đồng chỉ vào phía sau anh, “Chỉ là, hình như anh dừng xe sai nơi quy định, cảnh sát đang tới...”

“Tôi sẽ cố gắng để phù hợp với em, tôi sẽ tìm hiểu thế giới của em, em có thể ở lại bên cạnh tôi không?”

Về đến nhà, Tề Vĩ vẫn ôm lấy cô, sống chết không chịu buông tay.

“Vĩ, anh không cần phải vì tôi mà thay đổi...anh chỉ cần là chính mình là được.” Tiêu Đồng lắc đầu một cái.

“Tôi là chính mình, em sẽ yêu tôi sao?” Sau mấy ngày được huấn luyện để trở thành thương nhân —— anh đã biết cò kè mặc cả.

“Tôi không biết.” Tiêu Đồng tiếp tục lắc đầu, không có tình yêu cùng với anh, đối diện với ai cũng thế thôi.

“Tôi chỉ biết, nếu như tôi đồng ý ở lại bên cạnh anh, đó nhất định phải là do chính con người anh.” Cô luôn thích những thứ tự nhiên, quá mức giả tạo, sẽ không làm cô thấy hứng thú—— cho dù sự giả bộ này là để phù hợp với cô.

“Vậy em có thể ở lại bên cạnh tôi?”

“Hiện tại không phải tôi đang bên cạnh anh sao?” Cô thở dài.

“Em chỉ tính ở lại một tháng nữa, mà ý tôi chính là vĩnh viễn.” Anh nhìn chằm chằm cô.

“Anh có thể sống mãi được sao?” Cô hỏi.

“VẬY, CẢ ĐỜI.”

“Cả đời quá lâu, tôi không bảo đảm được.” Cô nói, vô ý làm anh buồn bã, lại đau lòng.

“Như vậy, trước khi em chán ghét tôi, hãy ở bên cạnh tôi, được không?” Anh hỏi, hai cánh tay ôm chặt hơn.

Anh sẽ dùng mọi biện pháp, không để cho cô chán ghét anh.

“Tôi có thể lựa chọn sao?”

Anh lắc đầu, tính trẻ con hiện rõ trên mặt, đầy bá đạo.

“Anh như vậy không phải rất quá đáng sao?” Tiêu Đồng nhìn anh chăm chăm.

“Tôi quá đáng, bởi vì tôi yêu em.” Có lẽ nói rõ quan hệ vài lần, bây giờ có thể đường đường chính chính nói ra mà không đỏ mặt. Ngược lại, người đỏ mặt lại chính là Tiêu Đồng. Ba chữ này thường chỉ nghe ở trong phim truyền hình, ở ngoài đời thường nghe thấy lại cảm thấy giả tạo. Nhưng mà lời nói lúc này của anh, lại không nghe ra một chút gian dối.

“Nhưng... Tôi không có cảm giác đó...” Tiêu Đồng tự biết không thể nào đáp lại nhiệt tình của anh.

“Không sao, em ở lại đây, vậy là đủ rồi.” Anh đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi cô. Tay cởi quần áo của cô, tìm kiếm mềm mại trên da thịt.

Anh dùng phương pháp dụ dăng mà cuồng dẫ nhất để khơi lên dục vọng của cô, nếu cô vì nam sắc của anh mà ở lại, anh tình nguyện làm Ngưu Lang.

Quan trọng là anh muốn cô.

Tỉnh lại lúc nửa đêm, Tiêu Đồng mơ hồ mở mắt ra. Trước mắt là một cảnh tượng hết sức quen thuộc, Tề Vĩ đang ngủ say, hơi thở đều đặn, những sợi lông mi dài khẽ run. Cánh tay của anh ôm chặt lấy cô, cô giật giật, lông mày của anh hơi nhíu lại, ôm chặt hơn nữa.

Tiêu Đồng bất đắc dĩ cười, anh đúng là lo lắng cô sẽ rời đi...

Ghé vào lỗ tai anh, hét lớn tiếng: “Gian phu đại nhân, mời buông tay ra, tôi muốn đi WC!”

Tề Vĩ mở mắt ra, thấy mặt cô, nở một nụ cười thoả mãn. Cô chưa bao giờ thấy anh cười an tâm như thế, nhất thời ngây ra. Một nụ cười nghiêng nước, nghiêng thành. Anh không có nghiêng nước nghiêng thành, anh chỉ là nghiêng trái tim cô.

Chương 9

Tự do của cô và sự vui vẻ của anh, cái nào quan trọng hơn?

“Anh Ôn, anh nói xem, tình yêu là cái gì?”

Yêu có nghĩa là sở hữu sao? Vì vậy anh mới chiếm lấy cô, có chết cũng không buông. Yêu có nghĩa là ích kỷ sao? Cho nên anh muốn cô ở lại bên cạnh anh, bởi vì anh yêu cô.

“Tình yêu sao... Giống như hoa mùa xuân, gió mùa hạ, trái cây mùa thu, ánh mặt trời mùa đông...” Ôn Hải Đông cười khúc khích, “Thật ra thì nó là cái gì, tôi cũng không biết.”

“Không thể nào, anh Ôn, không phải anh có rất nhiều kinh nghiệm sao?” Tề Vĩ rõ ràng đã ra lệnh cho cô không được gặp mặt Ôn Hải Đông, nhưng mà hiện tại có việc lớn như vậy, bí mật gặp cũng không sao. Tiêu Đồng và Ôn Hải Đông gặp mặt nói chuyện phiếm, chỉ là địa điểm bí mật một chút mà thôi.

“Nói đến kinh nghiệm dày dặn, tôi không thể bì kịp vị gian phu kia của cô.” Ôn Hải Đông càng nói trong giọng càng mang theo oán hận, “Đại thiếu gia họ Tề, vừa đẹp trai lại nhiều tiền!”

Tiêu Đồng buột miệng cười, khuôn mặt sáng lên.

“Tiêu Đồng, cô cười rất đẹp. Lúc nãy cau mày nhìn rất giống một bà lão.” Ôn Hải Đông nói một câu làm cho Tiêu Đồng vội vàng lấy gương ra soi.

“Thật sự xấu như vậy sao?” Cô kéo kéo da mặt.

“Cô luôn tùy ý mà thẳng thắn, đó chính là điểm đặc biệt của cô. Chính vì vậy, bây giờ cô sẽ rất khổ.” Ôn Hải Đông cũng đưa tay lên kéo da mặt cô.

“Vậy anh nghĩ tôi nên rời đi?” Bẻ gãy đôi cánh biến thành một người khác, cô không muốn tự mưu sát chính mình.

“Tiêu Đồng, thật ra tôi vẫn rất thích cô.” Ôn Hải Đông nhìn cô, mỉm cười, “Lúc mới bắt đầu, tôi cũng có kế hoạch theo đuổi cô, chỉ là bị tên tiểu tử Tề Vĩ kia vượt mặt mà thôi.”

“Bạn bè, tri kỷ, mối quan hệ như vậy mới tồn tại bền lâu, bởi vì không quá gần gũi, sẽ không có ràng buộc, cũng không cần oán trách.” Tiêu Đồng nói.

“Đúng, tôi và cô có thể như vậy, nhưng anh ta thì không. Tiêu Đồng, trẻ con đáng sợ nhất chính là tính dai dẳng và bướng bỉnh. Nếu không chiếm được, tôi không biết anh ta sẽ như thế nào.” Ôn Hải Đông hỏi

hột hỏi một câu, “Mà cô...cô từ bỏ được sao? Nếu như anh ta chỉ vì cô rời đi, mà làm ra bất cứ điều gì.”

Nếu như quyết tâm được, thì cô cần gì phải chạy tới hỏi anh?

Cô chỉ yêu chính mình, nếu bắt cô phải sống cùng một người, chỉ nhìn thấy một người, cô sẽ không chịu nổi. Nhưng rời đi, lại sợ làm tổn thương anh ta, cô rất đau lòng.

“Tiêu Đồng, cô luôn sống theo nguyên tắc của mình, mặc kệ người ta nghĩ như thế nào, cô luôn sống tự tại, vui vẻ. Từ trước đến nay cô đều biết thứ mình muốn, cũng biết nơi mình muốn đi.” Ôn Hải Đông nói, “Chuyện này đối với cô mà nói, có thể là khó lựa chọn! Nhưng tôi tin rằng, trong lòng cô đã có đáp án.”

“Anh đang chơi ném bóng sao? Đem vấn đề ném trở lại cho tôi, vậy tôi còn tới tìm anh làm gì?”

“Cô vốn không tính dựa vào tôi để tìm đáp án. Cô kiên cường như vậy, mấy câu nói của tôi có thể tác động đến cô sao?”

Tiêu Đồng nhìn anh, không biết nên nói gì.

Đúng vậy, cô đã lú lẫn rồi. Cô là ai? Cô là Tân Tiêu Đồng! Từ trước đến nay cô đều sống rất tự do, lời nói

của người khác cô chỉ dùng để tham khảo, không bao giờ có thể chi phối quyết định của cô.

Cô chưa bao giờ buộc mình vào tình huống khó xử, một khi đã muốn làm gì, cô sẽ quyết tâm đạt được nó.

“Ít nhất trong thời điểm hiện tại, tôi không có ý định rời bỏ anh ta.” Đôi mắt của cô trong veo, “Nhưng đủ thời hạn bốn tháng, tôi sẽ theo kế hoạch đi Phương Nam chơi, sau đó sẽ cố gắng đi du lịch nước ngoài. Nếu như anh ta không đồng ý —— đến lúc đó hãy nói!”

“Yêu phải cô nhất định rất xui xẻo, thật may là tôi sớm buông tay.” Ôn Hải Đông cưng chiều vuốt tóc cô, “Chẳng qua tôi không đồng tình với tên kia, ai bảo anh ta luôn đối đầu với tôi!”

“Có thù tất báo, như vậy không được quân tử lắm.” Tiêu Đồng cười.

“Quân tử giá bao nhiêu tiền? Hôm nào tôi thử ra chợ mua hai cân.” Ôn Hải Đông nhìn Tiêu Đồng cười nói.

Tiêu Đồng quen biết rất rộng, cô đối với mọi người đều rất tôn trọng, vì vậy, trên thế giới này mặc kệ là ai, đều nhận được sự tôn trọng của cô. Nhưng cũng

chỉ là mối quan hệ xã giao, cô cũng không phải là quân tử.

Hiểu biết lẫn nhau như vậy, cũng xem như một loại quan hệ sâu sắc, không cần phải là quan hệ sống cùng. Cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất, cùng nhau cười đùa, sau này chia tay, thỉnh thoảng gặp nhau có thể chào hỏi.

Cô cho đây chính là cách duy nhất để cô giao thiệp cùng người khác, không ngờ tới, lại có một đứa trẻ nhả ra, buộc cô phải thay đổi.

Nếu là người bình thường, cô sẽ chỉ mỉm cười, rồi tiếp tục con đường của mình. Nhưng mà anh ta... vô cùng đáng yêu lại rất chân thực, cô không nhẫn tâm tổn thương chính anh.

Nhưng, cô không biết mình có thể cho đi bao nhiêu, ở lại đến lúc nào.

Điều cô có thể làm là ở lại một thời gian, sau đó trốn đi, sống cuộc sống của chính mình.

“Tiêu Đồng, cô luôn nói mình không tin tưởng vào tình yêu, nhưng bây giờ nhìn cô phiền não như vậy, đây không phải là tình yêu sao?” Ôn Hải Đông buột miệng nói ra, ngược lại làm Tiêu Đồng cảm thấy hoảng hốt.

Bởi vì không thể hình dung ra hình dáng của tình yêu nên cho dù là tình cảm như thế nào, cũng đều có thể coi là một dạng của tình yêu. Kịch liệt như gió chính là tình yêu, lạnh nhạt như nước cũng chưa chắc đã là không phải. Tình yêu, như một thói quen, lớn dần lên, sẽ không còn từ nào có thể hình dung được nữa. Cô chế nhạo nó, bởi nó quá chói loá, làm cô không thể nào tin nổi. Không giải thích được, cũng không ngừng lưu luyến, có lẽ, thật sự nó chính là yêu.

“Tôi không biết.” Nét mặt Tiêu Đồng từ bất ổn chuyển về ổn định, “Nhưng mà tôi lại nghĩ, tôi có thể thử một chút.”

—— Thử một chút hình thái tình yêu thuộc về chính cô.

Người đàn ông kia, luôn dùng thái độ cẩn thận đối với cô.

Anh liều mạng làm việc, cố gắng giành một chút thành tích để lấy lòng cô —— kỳ quái, tại sao anh làm cho cô hi vọng anh sẽ trở thành một quản lý “vĩ đại” rồi sau đó tiến tới tổng giám đốc.

Anh quần lấy cô, cùng cô đi dạo, dùng cặp mắt sáng long lanh nhìn cô, lắng nghe cô nói chuyện.

Ánh mắt của anh chỉ nhìn về phía cô, anh có thể không hiểu những thứ cô yêu thích, nhưng lại nhìn cô

không rời mắt.

Anh làm tất cả những việc có thể xem là lãng mạn, mặc kệ trời giông bão anh vẫn cùng cô đi trực thăng ngắm vườn hoa từ trên cao, dạo quanh thành phố Bắc Kinh, mặc cho trời mưa tầm tã, vẫn có thể cùng cô dạo chơi —— anh nói rằng đây chính là sự may mắn.

Nụ cười hơn, cô biết chắc rằng anh nhất định sẽ không từ bỏ cô.

Khoa trương quá mức như vậy kết quả bị phóng viên để ý, cô cho rằng nếu lên báo cũng chỉ là mấy tờ báo lá cải yêu đương nhăng nhít, không nghĩ rằng lại đăng hẳn trang nhất tạp chí tài chính.

“Tấm hình này chụp không đẹp, lần sau bọn họ muốn đăng báo, em giúp bọn họ chụp.” Tiêu Đồng cầm tờ báo nghiên cứu cả buổi, nhìn lên nhìn xuống, đưa ra kết luận.

Không đùa nha, cô đã từng tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh ở trường đại học —— mặc dù lý do gia nhập câu lạc bộ nhiếp ảnh hoàn toàn là vì vị chủ tịch bí ẩn —— nhưng NK560 của cô cũng không phải là muavô ích.

Cảnh đẹp cùng mỹ nhân cô từng gặp qua, đều không thể giữ được, vì vậy, có thể sử dụng máy ảnh

để lưu lại vẻ đẹp đó ở trong lòng. Trước đó, cô cũng đã học qua hội họa, nhưng không có năng khiếu —— đúng là làm việc gì cũng cần phải có năng khiếu, cô chỉ có khiếu nhìn mà thôi.

“Em tự chụp mình sao?” Tề Vĩ hỏi.

“Cũng đúng... Vậy ít nhất cũng nên nói trước một tiếng, để cho em tạo dáng đã!”

“Đây là chụp lén, lẽ nào người chụp còn phải đánh tiếng chào hỏi?” Tề Vĩ thở dài.

“Vậy bọn họ quang minh chính đại tới chụp là được rồi, chúng ta cũng không nói sẽ không để họ chụp.” Lên báo cũng tốt, nhưng nếu không phải là nữ chính xì căng đan lại càng tốt hơn.

“Em yên tâm, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ quang minh chính đại tới tìm em để chụp hình.” Tề Vĩ khẳng định.

“Gian phu đại nhân, giọng điệu vừa rồi của anh làm em có cảm giác ‘anh là Khổng Minh tiên sinh’ vậy!” Từ bé cô đã rất ngưỡng mộ ông ấy, lớn lên lại càng ngưỡng mộ —— khi còn bé sùng bái ông ấy là do ông ấy liệu việc như thần, sau này khi lớn lên lại phát hiện rằng ông ấy quả nhiên liệu việc như thần —— mượn tới mười vạn mũi tên, thế nhưng lại không có tới một hỏa tiễn, thật là quá vĩ đại rồi.

“Tại hạ luôn là Ngọa Long Sinh...” Tề Vĩ vừa nói ra, Tiêu Đồng liền muốn cười đến gãy lưng.

“Còn ta là Đông Quách!”

Nguồn: diendanlequydon.com

Tề Vĩ đoán đúng, chỉ sau vài ngày bám theo, phóng viên đã đứng kín trước cửa nhà của hai người.

Tiêu Đồng vô cùng kinh ngạc, không biết những người này làm sao lại rảnh rỗi vậy —— Tề Vĩ cũng không phải là minh tinh, anh ta có bạn gái, bọn họ sống chung thì có chuyện gì lớn! Cho người bám theo không đủ, còn làm ầm ỹ như vậy vì cái gì? Hay là sau dịch SARS, báo chí bị kìm nén quá lâu rồi?

Làm sao có thể? Coi như thời kỳ SARS truyền giảm, cũng không thể ngăn cản tin tức về kinh tế náo nhiệt nha —— cơ cấu kinh tế Trung Quốc bị đảo lộn, chỉ cần nhìn vào tình hình ảm đạm của du lịch Bắc Kinh thì có thể biết. Dưới tình huống hiện tại, còn thiếu đề tài để viết sao?

“Anh Tề, xin hỏi cô gái bên cạnh anh có quan hệ như thế nào với anh?”

“Có tin đồn, gần đây anh Tề rất quan tâm đến chuyện kinh doanh là vì một cô gái, chính là cô ấy sao?”

“Nghe nói chủ tịch Tề rất hài lòng với biểu hiện gần đây của anh, có ý muốn giao lại R&Q cho anh, chuyện này là thật sao?”

Tiếng người huyền não, đèn flash nhấp nháy liên tục, Tề Vĩ kéo Tiêu Đồng, sợ cô bị đám đông chen lấn. Cô nhớ lại lời anh nói, khẽ mỉm cười, tạo dáng chụp hình.

Cô muốn giữ thể diện của mình, mặc dù điều đó là không cần thiết. Khó có cơ hội để lên báo, nếu quá xấu sẽ bị người ta chê cười.

Phóng viên đặt câu hỏi xong, cuối cùng cũng im lặng, chờ đợi hai người bọn họ lên tiếng, hi vọng sẽ kiếm được một ít tin tức hữu dụng.

Từ lúc nhỏ Tề Vĩ đã quen đối mặt với truyền thông, nắm lấy tay Tiêu Đồng mỉm cười: “Cô ấy là Tân Tiêu Đồng, tôi hi vọng mọi người có thể nhớ...”

“Ngàn vạn lần không được viết sai, là Tiêu Đồng, không phải Tiểu Đồng.” Tiêu Đồng chen vào, chỉ vào mắt mình.

Tề Vĩ gật đầu: “Ngàn vạn lần không được viết sai, Tân Tiêu Đồng, là vị hôn thê của tôi!”

Mọi người đứng ở trong sân chung cư, chung cư này thiết kế rất tốt, xung quanh quang cảnh tuyệt

đẹp, vườn cây, chim chóc rất nhiều. Rừng núi, tiếng chim hót... Người trong sân đều tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng chim.

Không biết có phóng viên nào đó phản ứng kịp thời, giờ máy lên chụp hình. Các phóng viên khác cũng vội hồi hồn, bắt đầu hỏi thăm tình sử của hai người.

Trí nhớ của Tề Vĩ rất tốt, đem lời của Trương Sơn, Lý Thực dạy cho thuật lại từ đầu đến cuối, từ câu chuyện Cô bé lọ lem cùng bạch mã hoàng tử thời hiện đại cho đến chuyện tình yêu lãng mạn, làm cảm động mấy vị nữ phóng viên trong mắt toát lên màu hồng.

Tiêu Đồng nhân mày, mấy lần muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt van xin của Tề Vĩ lại không thể nào nói ra. Tề vĩ nắm tay cô thật chặt, cánh tay đang phát run.

Tuyên bố quyền sở hữu, anh cũng biết rằng cô sẽ không ra bất cứ dấu hiệu gì, nhưng vì lo lắng nên vẫn không từ bỏ.

Anh biết cô sống tự do, cô sống trong thế giới của mình, mà anh, chỉ có thể thông qua hình thức này để tìm kiếm một chút an tâm.

Cho cả thế giới đều biết cô là người của anh, liệu có thể ngăn được bước chân của cô không?

Trong mắt cô hiện lên vẻ không thích thú, anh biết cô đang tức giận. Anh bây giờ đã có thể thăm dò được ý tứ qua sắc mặt của cô.

Thích cái gì thì phải cố gắng sức giành lấy, sau đó đem giấu đi —— Trương Sơn, Lý Thực luôn dạy anh nắm lấy cơ hội, dù sao, anh cũng đã quen ỷ lại.

Anh một mực dựa vào cô, cho nên, mọi việc đều không quan trọng, chỉ cần ỷ lại vào cô đến cuối cùng là được.

Cầm lấy tay cô một cách mạnh mẽ, cho dù thế nào anh cũng không buông, tuyệt đối không buông!

“Tại sao lại nói như vậy?” Lên xe, Tiêu Đồng cau mày hỏi.

“Tiêu Đồng, anh nói sự thật.” Tề Vĩ nhìn về phía trước, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Tiêu Đồng, gả cho anh.” Đường xá Bắc Kinh vào thứ bảy rất đông đúc, xe từ từ chạy. Tề Vĩ tay trái cầm lái, tay phải đưa vào trong áo, lấy ra một hộp trang sức.

“Hiện tại em ở lại bên cạnh anh, như vậy chưa đủ sao?” Tiêu Đồng không nhận lấy, ngược lại thở dài một tiếng, “Hôn nhân là có thể bảo đảm không thay đổi? Nếu như có thể, vậy trên thế gian này lấy đâu ra nhiều người si tình như vậy?”

Với Tiêu Đồng mà nói, hôn nhân là thứ cô không tin tưởng nhất, thậm chí còn hơn cả tình yêu.

“Chỉ là một kế ước, hình thức mà thôi. Tình cảm đến rồi đi dễ dàng như vậy, đâu có thể vì một tờ giấy chứng nhận mà ngăn cản được?”

“Hình thức cũng tốt... Anh hi vọng có thể dùng phương pháp này để giữ em ở cạnh anh mãi mãi.” Xe dừng lại, hai người định ra ngoài ăn cơm, vì vậy đi không xa lắm. Vào nhà hàng KY, Tiêu Đồng ngồi yên lặng.

“Ngay cả với hình thức đó, nên rời đi, vẫn sẽ rời đi.” Phiền muộn trong lòng ngày càng lớn, cái anh muốn quá nhiều, mà cô lại không thể đáp lại.

Cô không để ý đến quan niệm thế tục, nhưng dính dáng đến hôn nhân, cũng chính là liên quan đến thế tục.

Phần lớn cuộc sống của các cặp vợ chồng trong thiên hạ đều trôi qua rất yên bình, bởi trên tờ kế ước đó đã ràng buộc sẵn sự trung thành, mặc dù không

phải ai cũng có thể làm được, đáp ứng các trách nhiệm cùng nghĩa vụ hoặc một số nguyên nhân khác.

Nhưng nếu chỉ còn lại trách nhiệm cùng nghĩa vụ, thì cần gì phải lấy cái cơ tình yêu, cần gì phải hôn nhân?

“Nhưng, em có thể sẽ lưỡng lự?” anh mở hộp trang sức ra, ở bên trong là chiếc nhẫn J.S mà lần trước Tiêu Đồng không ngớt lời khen ngợi. Thân màu xanh biếc quần quanh bông hoa màu tím.

“Bọn họ nói chiếc nhẫn hình tròn, bởi vì nó có thể bao vây đối phương cả đời... Vĩnh viễn, nắm giữ trái tim của đối phương...” Anh nhìn cô, trên mặt thể hiện vẻ nghiêm túc, nét trẻ con kỳ dị đan xen vẻ thành thực, “Màu tím Tulip, tượng trưng cho tình yêu vĩnh viễn. Tiêu Đồng, em nói em không tin vào sự vĩnh viễn, em nói rằng trái tim con người không thể cứng rắn như kim cương. Nhưng dưới sự bảo vệ tỉ mỉ của chúng ta, liệu thuỷ tinh này có thể tồn tại cả đời không?”

Bao vây... Nắm giữ...

Thật đáng sợ, trên thế giới mỗi người đều là cá thể độc lập, làm sao có khả năng bị một người khác nhốt chặt? Từ đó, đem sinh mạng chia sẻ cùng một người khác?

Anh nâng tay cô lên, cô vội vàng rút tay ra, nhưng anh nắm chặt không buông.

Không phải ở giữa, anh đưa tay tới ngón áp út. Tháo nhẫn ngọc ra (*Tiêu Đồng đặc biệt thích đeo nhẫn ở ngón áp út*), hoa Tulip màu tím bao quanh ngón tay cô, kích thích vô cùng vừa.

“Hơn nữa, sau khi cưới tài sản đều chia đôi.” Chiêu hoàn hảo như vậy, anh định sẽ dùng tới, “Như vậy thì em sẽ có tiền mua những thứ em thích, rất có lời nha!”

“500 vạn bốn tháng, vậy cả đời kia nên tính bao nhiêu tiền?” Tiêu Đồng buông lỏng một chút lông mày đang nhíu.

“Toàn bộ R&Q!” Tay Tề Vĩ lưu luyến ở trên nhẫn, “Em biết không? Cổ đông lớn nhất của R&Q chính là anh.”

“Rất oai nha. Gian phu đại nhân.” Tiêu Đồng cười, Tề Vĩ biết cô đã tan cơn giận, rất hưng phấn gật đầu.

“R&Q là tập đoàn có tính toàn cầu! Em nên nhớ, có tiền, có quyền có thể, những người em sùng bái, chuyên gia thiết kế thời trang..., họa sĩ..., nhà âm nhạc..., anh đều có thể mời được. Những món đồ hiếm kia, anh cũng có thể mua được.”

“Gian phu đại nhân, đây là dụ dỗ sao?” Tiêu Đồng buồn cười, anh học được chiêu này từ lúc nào vậy?

“Lý Thực nói, dụ dỗ không được, thì dùng sắc dụ.” Nghe nói Lý Thực rất có bản lĩnh về thu phục lòng người, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào, cũng quyết tâm không đạt mục đích sẽ không dừng lại.

Tĩnh tâm suy nghĩ một chút, nhưng lại không có bài xích đặc biệt nào cả. Tiêu Đồng không hiểu được tâm tư của mình.

Chẳng lẽ, cô thật sự đã yêu người đàn ông đơn thuần này? Vì vậy mới có thể tin tưởng cái gọi là tình yêu cùng hôn nhân, tin tưởng anh nói vĩnh viễn, cũng nguyện ý thu đôi cánh của mình, dừng lại ở bên cạnh anh?

“Gần hết tháng mười rồi, vậy tháng mười một là tốt nhất, còn có tháng mười hai nữa? Vậy tháng 11 đi, mặc dù hơi gấp một chút, nhưng đêm dài... Ừ... Cái đó...” Thiếu chút nói ra, nguy hiểm thật! “Bây giờ bắt đầu chuẩn bị... Ngày mai ngồi máy bay về nhà em, nghe nói phải báo kiến cha mẹ trước...”

“Đợi chút, anh đang nói gì vậy...”

“Chuyện kết hôn!” Tề Vĩ nghiêng đầu, “Nên chuẩn bị sớm một chút, anh muốn một cuộc đám cưới thật lớn, muốn cho toàn thế giới biết anh cưới em!”

“Dừng lại! Em có nói đồng ý gả cho anh sao?”

“À? Em chính là không đồng ý!” Tề Vĩ bày ra gương mặt đáng thương nhìn cô.

Nhóc con này bây giờ còn biết làm dáng vẻ đáng thương. Tiêu Đồng suy nghĩ trong lòng, lại hết cách với anh.

“Khế ước của chúng ta còn không tới một tháng nữa!” Tiêu Đồng hỏi anh, anh gật đầu.

“Để cho em suy tính một chút đi! Đến lúc đó em sẽ cho anh đáp án.”

“Tại sao phải đến lúc đó? Hiện tại không thể được sao?”

“Bởi vì em muốn xem xét.” Tiêu Đồng nở một nụ cười, “Em muốn nghĩ kỹ lại bản thân muốn cái gì, cái gì là quan trọng nhất... Em không thể vì thứ không đáng mà rời bỏ thứ mình muốn có, không phải sao?”

Dâng hiến, hy sinh, những từ này không có trong từ điển của cô!

Cô luôn chỉ có tương đối, nếu như cô cảm thấy đáng giá, sẽ nhất định làm theo.

Tề Vĩ nhìn cô, ánh mắt càng thêm lo lắng.

Anh sợ, sợ rằng cô suy tính kĩ, đến cuối cùng anh vẫn là không đáng giá.

Chương 10

Mùa thu ở Bắc Kinh gần đây rất náo nhiệt, đặc biệt là sau một mùa hạ tương đối yên lặng.

Chuyện giữa Tiêu Đồng và Tề Vĩ lại càng không phải bàn tới, Tề Vĩ dây dưa quấn lấy cô, đối với thái độ dây dưa của anh Tiêu Đồng cũng không biết làm gì.

Cô rất ghét cùng người khác gần gũi quá mức, nhưng đối với anh cũng không quá nặng lời. Chỉ là trong lòng cảm thấy có chút ngột ngạt.

Tần Quan đã từng viết: “ Lưỡng tình nhược thị cử trường thì, hựu khởi tại, triệu triệu mộ mộ”¹, nói như vậy chính là tự an ủi bản thân mình.

¹ 2 câu cuối trích trong bài “Thuốc kiều tiên” (Cầu ô thuốc) của Tần Quan, dịch nghĩa: Tình này nếu lỡ như đã mãi lâu dài / Hà có phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều.

Nhưng cô không thể lúc nào cũng sớm sớm chiều chiều đều ngọt ngào. Hai người sống cùng nhau cả đời, nói thì nghe rất có tình nghĩa, nhưng thời gian trôi qua sẽ tạo cảm giác chán ghét. Con người, dù nói thế nào cũng là những cá thể độc lập, dựa vào nhau thì còn có thể nhưng để hoà vào làm một thì thật không thể nào.

Có thể đừng quá gần gũi, có thể tạo cho nhau một khoảng không gian riêng được không? Có người nói trong tình yêu là phải quên bản thân mình, nhưng đánh mất bản thân chính là điều cô sợ nhất.

Những đứa trẻ thường rất miễn cảm, Tề Vĩ nhận ra sự do dự của cô, lại càng đưa tay ôm chặt hơn.

Liệu với sự gò bó như vậy, chuyện giữa bọn họ có thể đi bao xa?

Thời hạn sống cùng anh rất nhanh đã tới, buổi sáng mở mắt ra anh bị cô đuổi đi làm, trong mắt hiện lên sự lo lắng, lo rằng cô sẽ lén trốn đi mất.

Phiền não trong lòng lại thêm mấy phần, cô rất cuộc cũng hiểu cảm giác của những người đàn ông luôn hô to khẩu hiệu: độc thân muôn năm. Cảm giác mắc kẹt này cũng không tính là hạnh phúc, lúc trước còn cười bọn họ được lợi còn kêu ca.

Phụ nữ có thể kết hôn vì yêu, vì thiếu cơm dài hạn, hoặc vì cô đơn; đàn ông thì vì cái gì? Cũng là vì yêu, hay cần người dọn dẹp, cũng có thể là do cảm thấy trống vắng?

Đi bộ ra khỏi nhà, về chỗ ở cũ. Cô rời cha mẹ đến Bắc Kinh đi học, kết thúc năm thứ hai đại học thì bắt đầu đi làm hướng dẫn viên du lịch, căn hộ này thuê từ lúc cô học năm thứ 3 đại học, sau khi cô bắt đầu công

việc. Căn hộ nhỏ này chứa đầy những thứ cô sưu tầm, cho dù đi tới đâu, cô cũng lưu luyến nơi này —— một nơi khác, chính là nơi cô sống cùng cha mẹ.

Nếu cảm giác đó cũng tồn tại trên người anh thì thật là tốt.

Thở dài, đứa trẻ kia muốn cô toàn tâm, nhưng cô lại không thể làm được. Tất nhiên anh cũng không cam lòng chỉ làm một căn nhà, cung cấp chỗ ở cho cô.

Cô cũng không cam lòng...

Trong phòng cả một ngày, đảo tới đảo lui trong đồng hồ, gọi cho Tần Thanh cùng Ôn Hải Đông một cuộc điện thoại, nhưng trong lòng càng lúc lại càng loạn. Ở lại hay rời đi, hai phương hướng, hai con đường riêng, cả hai đều níu kéo cô.

Trong cuộc sống nếu có thể phân rõ ràng nặng nhẹ, thiết hơn thì mọi việc đều không có gì khó lựa chọn. Nhưng hai chuyện này chính là không phân được nặng nhẹ.

Cô muốn tự do của mình, cũng muốn nụ cười của anh. Hai chuyện này có thể cùng tồn tại sao?

Cúp điện thoại, tương lai của cô nằm trong lòng bàn tay cô, người khác đưa ra đề nghị cũng chỉ là cái

nhìn của bọn họ, người quyết định vẫn là cô.

Cô cũng không muốn giao cuộc đời mình cho người khác quyết định, sau đó lại trách đông trách tây.

Điện thoại dồn dập vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô. Ai sẽ gọi tới số điện thoại này, bốn tháng qua cô cũng không trở về đây.

Ôn Hải Đông, hoặc Tần Thanh? Không phải vừa mới nói chuyện sao?

Nhấc máy lên nghe, âm thanh truyền tới chính là giọng của người đã làm tâm tư cô phiền muộn.

“Tiêu Đồng, sao em chưa về nhà? Tại sao không mở điện thoại? Em có biết anh tìm em bao lâu rồi không...” Người đàn ông tuôn một tràng, giọng điệu trách cứ rất rõ ràng.

“Em...” Cô mở to miệng, lại không biết nói gì.

Bên kia điện thoại Tề Vĩ vẫn nói không ngừng, một lát sau, anh mới cảm thấy có chút không đúng, thận trọng hỏi: “Tiêu Đồng, em đang ở đâu?”

“Vĩ... em không biết...” Giọng của Tiêu Đồng bối rối.

“Hả?”

“Em không biết, rốt cuộc em muốn chọn cái gì...”

Mặc dù đối với vẻ ngoài của xe hơi cô vô cùng thưởng thức, nhưng cô lại chưa từng nghiên cứu sâu về nó. Vì vậy, 30 phút sau, khi thấy Tề Vĩ thở hổn hển lao tới ôm cô, cô mới có một câu hỏi: rốt cuộc xe của anh có thể chạy tốc độ bao nhiêu? Mà đường xá Bắc Kinh chật chội đông đúc thế, anh sao lại tới nhanh như vậy?

Phòng của cô ở tầng năm, quy định về kiến trúc của Trung Quốc, nhà cao hơn chín tầng mới có thang máy, mà khu này ít hơn một chút, chỉ có tám tầng. Thể lực Tề Vĩ luôn rất tốt, có thể mệt mỗi thế này, chính là chạy quá sức!

“Tiêu Đồng...” Cửa vừa mới mở, Tề Vĩ liền ôm lấy cô, chặt đến mức không thở được.

Trẻ con rất dễ có cảm giác không an toàn, cho nên thích ôm thật chặt người khác —— tự cho rằng như vậy đối phương sẽ không rời đi, sẽ không biến mất.

Nhưng là quá chặt, chặt đến mức cô không cách nào hô hấp nổi. Từ trước đến nay cô đều nghĩ mình sẽ chết vì quá sức, còn chết vì ngạt thở, quả thật cô không nghĩ tới.

“Vĩ, em không thở được...” Cô cố gắng thoát khỏi ngực anh, lại càng làm anh ôm chặt hơn.

“Không muốn em đi, anh không muốn em đi... Em phải vĩnh viễn ở bên cạnh anh, cùng với anh...” Anh kiên định nói, “Tiêu Đồng, em chỉ có thể lựa chọn anh...”

“Ngay cả khi em không muốn, em không hạnh phúc?”

“Tại sao lại không muốn? Tại sao lại không hạnh phúc? Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, sẽ mãi yêu em...” Cánh tay của anh thả lỏng một chút, nhưng vẫn không buông.

“Anh biết không? Trong cuộc đời em, em chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện một người đàn ông. Em luôn cho rằng chỉ có những món đồ sẽ theo em cả cuộc đời, như vậy cũng đủ rồi nhiều hơn nữa sợ rằng trái tim em cũng không chứa nổi.”

“Ở cùng nhau một đời như thế chính là hạnh phúc sao? Có một người làm bạn, sẽ vui vẻ sao?” Tiêu Đồng nhìn anh gật đầu, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Đây chính là vấn đề, anh muốn rất nhiều, em lại chỉ có thể đáp lại rất ít; anh rất coi trọng tình yêu này, em lại quá xem nhẹ nó, em sợ sẽ không cẩn thận làm tổn thương anh, anh cũng sẽ phá vỡ sự tự do của em.”

“Anh mặc kệ!” Không biết Tề Vĩ nghe có hiểu hay không, dù thế nào đi nữa anh vẫn kiên trì lắc đầu, “Anh yêu em như vậy không tốt sao? Có vấn đề gì sao?”

“Em muốn đi những nơi khác nhau, không muốn nghĩ đến ai; em thích làm một người đối với thứ mình thích có thể nhìn đến gần người, không quan tâm xung quanh, cũng không muốn ai quấy rầy. Nếu yêu có thể giải quyết được tất cả, thế giới này cũng sẽ không có nhiều vấn đề như vậy.”

“Yêu một người, không phải nên muốn đối phương ở lại bên cạnh sao?” Anh buông cô ra, tay nắm lấy vai cô, “Còn nữa, em đối với anh một chút lưu luyến cũng không có sao? Em đơn giản chỉ là không quan tâm... Những thứ em quan tâm chỉ có chính em cùng những món đồ kia, anh vĩnh viễn không bao giờ xứng đáng!”

Mặt anh trắng bệch như tờ giấy, dùng hết tâm tư, mọi cố gắng, cô gái mà anh yêu vẫn chưa từng đặt ánh mắt lên người anh.

“Không phải vậy! Anh phải biết không phải vậy!” Cô nhìn anh, trong mắt có sự tức giận, “Nếu như thật sự không quan tâm, em sẽ không bị chuyện này làm khó, sẽ không cách nào để lựa chọn...”

Cô đã đủ uất ức, anh làm sao có thể nói những lời như vậy với cô?

“Nếu như em còn có ý với anh, vậy em không nên khổ sở suy nghĩ! Em nên ở lại bên cạnh anh, nên gả cho anh, nên...”

“Nên vì anh mà sống, vì anh mà làm một người vợ hiền, vì anh sinh ra một đứa bé, vì anh mà thay đổi chính mình, vì anh... từ bỏ con người Tân Tiêu Đồng...” Cô tiếp lời, “Nếu phải làm đúng như những lời anh nói, em không làm được!”

Cô nhìn anh chằm chằm, anh kinh ngạc nhìn sự quả quyết trong mắt cô.

“Cả đời này em không thể làm người vợ hiền, em vĩnh viễn sẽ không gắn với cái gì quá lâu, em có thể vẫn yêu anh nhưng lại không thể như hình với bóng cùng anh. Thứ anh muốn quá nhiều, em không thể đáp ứng được... Vĩ, chúng ta... kết thúc đi...”

“Cái gì gọi là kết thúc? Không! Em không phải là vẫn yêu anh sao em đáp lại ít không quan trọng... Anh chỉ cần em... Tiêu Đồng, chúng ta...”

“Sau đó, anh sẽ càng đòi hỏi hơn nữa, muốn nhiều hơn nữa, anh sẽ càng vây lấy em.” Cô lắc đầu, “Sự dao động của em sẽ làm anh bất an, anh sẽ lại ôm em chặt đến mức em không thể thở nổi... Cuối cùng, chúng ta ai cũng sẽ không vui vẻ.”

“Em đã từng nói, không phải cùng một con đường, thì cũng không cần thiết phải ở cùng với nhau. Nhìn nhau cười một tiếng cũng coi như không tệ, nhưng ngay lập tức...” Miệng của cô bị anh chặn lại, anh không muốn tiếp tục nghe những lời làm anh tan nát cõi lòng của cô.

Anh hôn hô hấp rối loạn của cô, nhưng không thể hôn được trái tim đang loạn nhịp của cô. Tiêu Đồng đẩy anh ra, đôi mắt vẫn còn trấn tĩnh.

“Vĩ, em chỉ có những thứ này, nếu như anh có thể tiếp nhận, chúng ta tiếp tục; còn nếu như anh không chịu nổi, vậy, hẹn gặp lại.”

“Anh không hiểu rõ, rốt cuộc em muốn cái gì...” Tề Vĩ nói trong tuyệt vọng.

“Tự do.” Cô nhìn anh, “Em muốn tự do, thứ đó anh không thể cho em.”

“Em không cần anh sao? Em không thể suy nghĩ đến tình cảm của chúng ta sao? Em không thể vì anh, dừng lại một chút?”

“Em có thể dừng lại, nhưng em cũng muốn tự do. Em không muốn quá mức gần gũi, quá mức kịch liệt, bởi vì nó không thích hợp với em.” Cô đi tới cửa.

“Vĩ, em hi vọng anh hiểu ý của em. Anh cho em thời gian suy nghĩ, hôm nay em đã cho anh biết câu trả lời chắc chắn. Hiện tại, là lúc anh phải suy nghĩ.”

Lúc Tiêu Đồng đi xuống cầu thang. Anh vẫn còn sững sờ ở trong phòng, không có đuổi theo.

“Tại sao mình lại phải ra ngoài? Đó là nhà của mình mà!”

Cô vốn định sẽ đến ở nhờ nhà Tần Thanh một đêm, kết quả vừa ra khỏi cửa chung cư liền thấy một chiếc xe màu đen dừng trước mặt.

Nhìn qua có vẻ là xe đắt tiền... thân xe bóng loáng, không phải là từ chỗ rửa xe đến đấy chứ. Đứng bên cửa là một người đàn ông, dáng người cao gầy, mặc một bộ vest đen cùng mắt kính đen, nhìn thế nào cũng thấy không phải người tốt.

Khu chung cư mới xây này sao có thể được loại người này chiếu cố vậy. Từ trước đến nay tính hiếu kỳ của cô không lớn lắm, cô cười cười bước qua.

“Cô là Tân Tiêu Đồng?” Người đàn ông chặn trước mặt cô, quan sát cô từ sau mắt kính.

Xem ra là tìm cô, Tiêu Đồng đánh giá người trước mặt, cô xác định rằng mình không thể ứng phó nổi,

đành mỉm cười trả lời: “Là tôi, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi muốn mời cô đi gặp một người.” Người đàn ông này làm người khác cảm thấy lạnh, ăn nói rất ngắn gọn.

“Xin hỏi là ai vậy?” Lúc đưa ra câu hỏi, trong lòng cô cũng đã tìm được đáp án. Cô tiếp xúc với không ít người có tiền nhưng đến mức “mời gặp mặt” như thế này thì cô cũng phần nào đoán ra. Tề Vĩ luôn nói bên cạnh anh có hai người trợ lý, mà hai người bọn họ... chính là mật thám!

“Mời lên xe.” Anh ta mở cửa xe.

Tiêu Đồng ngồi xuống: “Không phải là Vĩ tìm mình đến phát điên, tới mức kinh động đến người lớn chứ?” Bốn tháng qua cũng không có người tới tìm cô, cứ nghĩ là không sao cả, hôm nay lại đột nhiên tới đây.

“Vậy nếu như tôi không đi ra, anh vẫn đứng ở đó chờ sao? Hoặc nếu như tôi không về chỗ này thì sao? Đừng nói với tôi, anh có thể liệu việc như thần đến trình độ đó nha...”

“Xin đừng nói chuyện.” Âm thanh lạnh lùng.

“Tự do ngôn luận.” Hừ, chống đỡ nữa đi! Cho là mình rất thông minh sao, thật ra chỉ là gặp vận may

thôi!

Người đàn ông kia không để ý tới cô nữa, tiếp tục lái xe, cảnh sắc ven đường dần dần trở nên phồn hoa.

Thở dài, chẳng lẽ người nhà giàu đều không có đầu óc hay sao? Không đem tất cả bóp chết từ trong trứng nước, lại muốn đợi đến lúc thành hình sau đó trưng ra bộ mặt độc tài, bức bách người khác của mình.

Trong lòng có chút lo sợ không yên, từ lúc bắt đầu quan hệ đến khi cầu hôn, từ đầu đến cuối Tề Vĩ chưa từng đề cập tới gia đình của mình. Anh từng muốn đi gặp cha mẹ cô, nhưng lại chưa bao giờ nói qua muốn cô gặp người thân của anh.

Cô biết cha anh qua đời đã nhiều năm, chủ tịch R&Q là ông nội anh, Tề Ứng Thiên, Phó chủ tịch... là mẹ của anh, gọi là Marilyn.

Cô càng lúc càng cảm thấy lo lắng, ông nội Tề có danh tiếng rất lớn trên thương trường, theo lý mà nói không thể tới hôm nay mới tìm cô được. Mà mục đích của ông ấy là gì?

Hai người bọn họ vốn đã đối lập nhau rồi, cũng không cần tạo thêm chuyện nữa!

Lúc đến Tề trạch trời cũng đã xẩm tối, nhưng sắc trời xám xịt không thể nào che giấu được tòa nhà to lớn trước mặt.

“L.E!” Màu sắc phối hợp hài hoà, thiết kế trang nhã, mang đậm phong cách của ông ấy—— kỳ quái, L.E đến Bắc Kinh lúc nào vậy? Mà cô lại không phát hiện ra trong các khu biệt thự lớn nhỏ của Bắc Kinh có thể có ngôi nhà đẹp như vậy.

“Nghe nói Tân tiểu thư có năng lực giám định cùng thưởng thức thuộc hạng bậc nhất, quả nhiên không sai.” Giọng nói của một người đàn ông vang lên.

Ông nội của Tề Vĩ bây giờ cũng đã hơn sáu mươi tuổi! Tiêu Đồng quan sát người đàn ông trước mắt, mặc dù có thể nhìn ra dấu vết nhăn trên khuôn mặt ông, nhưng ông ta nhiều lắm cũng chỉ bốn mươi, năm mươi tuổi. Bởi vì được chăm sóc cẩn thận, tóc ông ta vẫn còn đen nhánh, da mặt vẫn coi là bằng phẳng, chỉ là nếp nhăn ở khóe mắt cho thấy dấu hiệu của thời gian. Nếp nhăn ở mi tâm hẳn đậm, là do thường ngày phải cau mày suy nghĩ. Ngũ quan có điểm giống Tề Vĩ, là quan hệ huyết thống.

“Năng lực giám định, thưởng thức kia, chẳng qua là đối với những món đồ mình thích nên có chút tìm hiểu thôi.” Tiêu Đồng mỉm cười, “Xin hỏi ngài là...”

“Tề Ứng Thiên, cô đã từng nghe qua rồi chứ?” Tề Ứng Thiên cười, không có vẻ ác ý.

“Đã từng nghe nói qua, nhưng không ngờ ông còn trẻ như vậy.” Tiêu Đồng khẽ lấy làm kinh hãi.

“Cũng không còn trẻ nữa, ta đã sắp sáu mươi rồi.” Tề Ứng Thiên cười nói, “Chớp mắt cái, tiểu Vĩ đã có người yêu rồi.”

Đề tài xoay chuyển thật nhanh, lập tức tiến vào trọng tâm. Tiêu Đồng vẫn giữ nguyên mặt cười: “Anh ấy cũng đã 25 rồi, nếu không có người yêu thì có thể coi là trẻ.”

“Cháu không biết... tiểu Vĩ, nó không tin tưởng vào phụ nữ...” Tề Ứng Thiên muốn nói lại thôi.

Không tin tưởng? Cô sao lại không phát hiện ra trong lòng anh có loại cảm giác này?

“Tóm lại, rất khó để cho nó yêu một người, hơn nữa tính cách nó rất cố chấp...” Những lời của Tề Ứng Thiên nằm ngoài dự đoán của cô, Tiêu Đồng chăm chú nhìn ông.

“Ông không phải muốn phản đối chuyện của chúng cháu sao?” Danh tiếng của cô hình như không được tốt lắm, xuất thân tầm thường, sẽ bị người ta

nói là đi nịnh nọt kẻ có tiền, là người tham vật chất — quan trọng là, cô vốn dĩ rất yêu tiền!

“Ta muốn nhờ cháu, ở lại bên tiểu Vĩ được không?”

Vào phòng khách, cả khách và chủ đều đã ngồi xuống. Tiêu Đồng có chút sững sờ khi nghe những lời của Tề Ứng Thiên.

“Chuyện nhà ta có chút phức tạp... để sau này tiểu Vĩ sẽ kể cho cháu nghe, tóm lại, nó lớn lên trong thù hận cùng cực chiều... Đợi đến lúc ta chú ý đến, nó đã hình thành tính cách như vậy, hơn nữa, lại càng ngày càng xa cách ta và mẹ nó.”

“Ta đối với nó quá mức buông thả... Nhưng ta là không có cách nào khác, chỉ có thể theo ý nó. Nó không muốn làm việc, ta liền phái người tới giúp nó, chỉ mong hai người kia có thể khuyên nó một chút...”

“Nhưng làm được điều đó lại chỉ có cháu! Tiểu Vĩ gần đây rất hăng hái, nó nghiêm túc như vậy cũng đều là vì cháu.”

“Cháu sao?” Tiêu Đồng bật cười, “Cháu có năng lực lớn như vậy sao? Bản thân cháu cũng rất lười biếng, như thế nào có thể khiến người khác vì cháu mà nghiêm túc?”

“Chính là vì cháu.” Tề Ứng Thiên gật đầu, dứt khoát, “Cháu biết không? Hôm nay có một nghi thức cầu hôn rất lớn, tiếc là nữ chính lại vắng mặt.”

“Hả?”

“Tiểu tử kia mời toàn bộ giới truyền thông đến, ở đại sảnh của R&Q tạo ra một màn náo nhiệt, ý định cầu hôn người ta, nhưng mà đối tượng lại không tới. Gọi điện thoại thì không được, nó tìm kiếm khắp nơi, nghe nói, hôm nay nữ chính kia sẽ cho nó một câu trả lời chắc chắn.”

Cô chỉ là tự nhốt mình trong phòng một lát thôi, anh rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu chuyện thế này rồi?

“Trương Sơn, Lý Thực nói, nữ chính kia không muốn tiếp nhận tâm ý mà nó chuẩn bị. Cho nên, hết cách rồi, đành để lão già này ra tay giải quyết vậy.”

Tiêu Đồng sửng sốt, cười đến châm chọc: “Vấn đề của cháu với anh ấy chỉ có bọn cháu mới giải quyết được, sợ là ông cũng không có biện pháp nào tham dự vào.”

“Cháu có biết ý nghĩa tên của tiểu Vĩ không?” Tề Ứng Thiên mặc kệ lời của cô..., đặt câu hỏi.

“Vĩ là một loại ngọc.” Đừng nhìn cô như vậy, bàn về ngọc, cô cũng rất lợi hại nha.

“Nó chính là ngọc trong lòng ta, bảo bối quan trọng nhất.” Tề Ứng Thiên nói vô cùng kiên định, “Vì vậy, cho dù phải uy hiếp, đe dọa, ta đều làm được, chỉ cần nó vui vẻ.”

“Ông nuông chiều anh ấy như vậy, chẳng trách tính cách anh ấy lại trở nên méo mó.” Mặc dù cũng đáng yêu, nhưng tuổi tác anh cũng không nên có loại tính cách đó.

“Ta thà để nó tùy hứng ngang ngược, cũng không muốn nó vì thù hận mà xa cách ta.” Tề Ứng Thiên chần chừ nói, Tiêu Đồng rất ít khi hiểu kỳ chuyện người khác nhưng lại bị ông ta làm cho tò mò, thế nhưng ông lại không nói gì thêm, “Nếu như ta giúp nó giữ cháu lại, có lẽ, nó sẽ không còn hận ta...”

“Ông làm sao có thể giữ cháu lại?” Cháu trai của ông không thể, liệu ông ấy có thể sao?

“Chẳng lẽ cháu cho rằng mình có thể rời khỏi đây sao?” Nụ cười của ông ta làm cô liên tưởng đến lão hồ ly.

“Đây không phải là giam cầm bất hợp pháp sao, xâm phạm quyền tự do cá nhân...” Tiêu Đồng kháng nghị.

“Cháu quá tự do, tiểu Vĩ theo không kịp.” Đôi mắt hồ ly phát ra tia sáng, “Nếu như cháu nhất định muốn bay đi, thì dù có phải cắt đôi cánh của cháu, ta cũng sẽ làm!”

“Tại sao các người không chịu hiểu? Nếu mất đi đôi cánh, tôi sẽ không còn là chính mình.” Tiêu Đồng thở dài.

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Thỉnh thoảng bay đi, thỉnh thoảng lưu lại, đem tự do của cháu cùng đôi tay của nó đáp ứng cả hai?” Lão hồ ly trầm tư một lát, quyết định đưa ra thỏa hiệp.

“Cháu cũng muốn vậy, nhưng cháu trai của ông có đồng ý hay không, đó là vấn đề của anh ấy.”

Cô đã kiệt sức, đã chạm đến cực hạn của cô, nhưng người đàn ông kia vẫn cảm thấy chưa đủ. Anh muốn nắm giữ tất cả tự do của cô, đến cuối cùng làm sao có thể ở cạnh nhau cả đời.

Cô không biết.

Cô cũng muốn biết.

Chương 11

Rốt cuộc cô muốn cái gì?

Anh đã dành tất cả tâm tư cho cô, cố gắng thay đổi bản thân vì cô, từng chút từng chút một lấy lòng cô... Cả đời anh chưa bao giờ ăn nói khép nép như vậy, nhưng cô nói cô không yêu anh sâu đậm như thế.

Cô nói cô có thể ở lại, nhưng cô muốn tự do... Yêu một người, không phải là một mực muốn sống cùng nhau sao? Tại sao cô lại nói rằng anh đang phá hủy cô?

“Anh hiểu rất rõ Tiêu Đông, nói cho tôi biết tại sao lại như vậy!” Từ giọng điệu cứng rắn của anh lại nghe ra sự van xin, khiến cho Ôn Hải Đông ở đầu bên kia điện thoại không khỏi bật cười.

“Tại sao tôi phải nói cho cậu biết? Đừng quên, vốn dĩ tôi cũng có ý với cô ấy, bây giờ Tiêu Đông chẳng phải là người tự do sao?” Giọng của Ôn Hải Đông nhẹ nhàng lại càng khiến cho Tề Vĩ tức chết.

“Cô ấy là của tôi! Anh đừng có mơ!” Hỏa khí như muốn đốt cháy cả dây điện thoại, Ôn Hải Đông dường như có thể thấy mặt Tề Vĩ đỏ bừng chui ra từ loa điện thoại.

“Tôi sẽ không như vậy.” Anh cười, “Tôi cũng không có khuynh hướng tự ngược, sao có thể có ý đồ với cô ấy?”

“Ý anh là tôi đang tự làm khổ mình?” Hiếm khi Tề Vĩ có thể nghe hiểu được ý anh.

“Nếu như ban đầu cậu không nhúng tay vào, tôi thật sự sẽ theo đuổi cô ấy, hơn nữa còn yêu cô ấy..., nhất định tôi sẽ rất khổ cực, mặc dù tôi không có tính sở hữu mạnh như cậu, nhưng cô ấy là một người quá mức tự do, ai có thể giữ được cô ấy đây? —— tôi biết những lời này có chút thô tục, nhưng rất thích hợp với cô ấy.”

“Nhưng... Tôi... Tôi không thể buông cô ấy...” Giọng anh nói trong đau khổ, như chứng minh cho thảm cảnh trong lời nói của Ôn Hải Đông, “Cho dù cô ấy không để tâm đến tôi... Cho dù cô ấy muốn rời đi, tôi cũng không thể buông cô ấy...”

“Cô ấy yêu cậu. Tề Vĩ, cậu rất may mắn, cô ấy yêu cậu.” Ôn Hải Đông mang theo âm mộ: “Thật ra thì cô ấy đối với cậu như vậy là đã vô cùng quan tâm rồi, chỉ là với tính cách của cô ấy. Cậu muốn nhiều hơn nữa, cô ấy cũng không thể cho được.”

“Cô ấy yêu tôi, vậy tại sao tôi lại không thể khiến cô ấy dừng bước?”

Ôn Hải Đông cảm giác rất thất bại: “Lão đại, Tề Đại thiếu gia, anh có hiểu những lời tôi nói hay không vậy?”

“Cô ấy yêu cậu, nhưng cô ấy cũng muốn sống theo cách của riêng mình. Cậu không cho cô ấy có không gian riêng, vì vậy cô ấy chỉ có thể rời đi.”

“Vậy, nếu tôi để cô ấy sống theo cách của mình, cô ấy sẽ không rời đi, đúng không?” Tề Vĩ đưa ra kết luận.

“Cô ấy vẫn sẽ đi.”

“Vậy tôi phải làm thế nào?” Tề Vĩ hỏi, cảm thấy Ôn Hải Đông đang dẫn anh đi đường vòng.

“Nghe nói gần đây Tề quản lý nhận được một vụ làm ăn lớn!”

“Anh đừng đổi đề tài có được không...” Chợt nhớ tới lời của trợ lý: trong thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí, muốn ăn anh sẽ phải đánh đổi thứ khác: “Anh muốn cái gì cũng được, cho dù là cổ phiếu của R&Q. Hiện tại quan trọng nhất là vấn đề của tôi!”

Ôn Hải Đông biết Tề Vĩ từ trước đến giờ đều rất giữ lời: “Hữu nhất chủng phong tranh thuyết.”¹

¹ ý của Ôn ca là tình yêu giống như cách thả diều, còn có thể hiểu câu này là “Có một loại tình yêu gọi là buông tay” ^.^

“Anh không cần học theo Tiêu Đồng, nói những lời văn hoa như vậy.” Một Tiêu Đồng đã đủ làm anh nhức đầu rồi.

“Chỉ cần cậu cầm chắc dây diều, thì cho dù con diều có bay đến đâu, cũng không thể thoát khỏi tay của cậu.”

“Ngu ngốc! Diều cũng có thể đứt!” Đừng tưởng rằng anh có thể bỏ qua trường hợp này.

“Vậy thì đừng để cho nó đứt! Tìm một sợi dây thật chắc, thỉnh thoảng nhớ canh chừng thu dây, thậm chí đôi lúc có thể bay lên tiêu du cùng nó—— không cần lúc nào cũng phải ở bên nhau, sẽ không cảm thấy chán nản, bức bối, sẽ không muốn giải thoát.” Đạo lý này rất đơn giản.

“Nhưng tôi sẽ lo lắng, sẽ cảm thấy bất an, nhớ nhung...”

Âm thanh thở dài càng lúc càng nặng nề: “Vì vậy mới nói hai người nên tách ra, cô ấy nhẹ nhàng như nước cậu lại nóng như lửa, cô ấy muốn không gian riêng cậu lại muốn đoạt lấy, cô ấy không tin vào những lời thề ước cậu lại đi hứa trọn đời trọn kiếp... Cậu cho rằng cô ấy là giáo viên ở nhà trẻ, lúc nào cũng dỗ dành cậu hay sao?”

“Cô ấy quá tự do, tôi sợ nếu tôi buông tay, cô ấy sẽ không bao giờ trở về.” Tề Vĩ nhỏ giọng nói. Anh không phải là không hiểu, chỉ là anh không làm được.

“Tôi cũng không thể chắc chắn, sao cậu không đi hỏi cô ấy?” Anh không phải người làm mai, cũng không phải người trông trẻ, “Tiêu Đồng cũng rất phiền lòng, nếu như cậu không đòi hỏi quá nhiều, cô ấy sẽ không uất ức đến vậy, cậu nên hiểu điều đó.”

“Tôi...”

“Lùi một bước trời cao biển rộng, Tề Vĩ, chẳng lẽ cậu thật sự muốn cô ấy mất đi hào quang của chính mình sao?”

Anh không muốn.

Anh thực sự không muốn cô cảm thấy ngọt ngào, không muốn thấy cô không vui, không muốn cô đánh mất chính mình.

Nhưng anh sợ sẽ mất cô... Giống như bây giờ, cô đi mất, một ngày rồi vẫn không có tin tức.

Anh không ngại cô đi, cho dù cô ở bên cạnh anh, cô cũng sẽ chú tâm làm việc của mình. Anh không cần cô lúc nào cũng nhìn về phía anh, nhưng anh hi vọng cô có thể nhớ anh, hi vọng có thể nhìn thấy cô.

Cả ngày hôm nay, cô không hề chủ động liên lạc với anh, anh cũng không dám tìm cô. Trong lòng càng cảm thấy lo lắng, sợ rằng cô sẽ không quay về.

Cô... Cô thật ra không phải là không muốn ở cùng anh, anh lại càng không muốn buông.

Nhưng càng muốn giữ chặt cô lại càng chạy ra xa.

—— Vậy như thế nào mới tốt đây?

Cô cho anh thời gian suy nghĩ... Cô nói cô có thể ở lại, nhưng cô cũng muốn có tự do.

Có lẽ... Chỉ cần anh buông ra một chút, cô sẽ không cảm thấy ngột ngạt.

Chỉ cần một chút... sẽ tạo ra một điểm để cả hai có thể chấp nhận được, cũng có thể an tâm hơn.

Trong lòng anh chợt cảm thấy thoải mái, bắt đầu suy nghĩ về tính khả thi của điểm này.

Từ lời của Tiêu Đồng và Ôn Hải Đông tìm ra một con đường. Tề Vĩ cầm điện thoại di động lên, đè nén cảm xúc xuống.

“Tiêu Đồng, em đang ở đâu vậy?” Nghe thấy âm thanh trong điện thoại, anh cảm thấy an tâm hơn.

Thật ra anh không thể mong đợi nhiều, nghe được giọng cô, biết cô đang ở đâu, vậy là đủ rồi.

“Vĩ... Em rất buồn bực, anh cứu em ra khỏi nơi này được không?” Cô làm điệu bộ đáng thương.

“Cứu? Tiêu Đồng, em đang ở đâu? Có chuyện gì xảy ra vậy?” Anh luống cuống, không biết cô đã xảy ra chuyện gì?

“Tề trạch, chỗ ở của ông nội và mẹ của anh.” Mặc dù bình thường cô có thể ở trong nhà mấy ngày không ra ngoài cũng được, nhưng đó là nhà mình, cô có thể dành hết thời gian của mình ở đó.

“Bọn họ sao lại đem em tới đó? Tại sao không nói cho anh biết?”

“Không có chuyện gì cả, chỉ là bọn họ không để cho em đi.” Tiêu Đồng có chút chần chừ: “Em cho anh thời gian suy nghĩ, sao có thể vừa gặp chuyện liền tìm anh cầu cứu chứ.”

“Em...” Tề Vĩ nổi giận.

“Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Anh lập tức qua đó, em chờ anh!”

Lập tức thật ra là một khái niệm rất mơ hồ, nếu muốn nói là tập tức, thường là sẽ từ từ leo lên ngựa, sau đó từ từ chạy tới.

Nhưng đối với Tề Vĩ, “lập tức” có nghĩa là chạy như bay —— tại sao Trung Quốc lại không thể có máy bay riêng? *(nếu có cũng không thể tìm thấy đường băng)*

“Giao Tiêu Đồng ra đây!” Không có nửa câu hỏi han, Tề Vĩ vừa bước vào phòng khách, liền hướng Tề Ứng Thiên đòi người.

Tề Ứng Thiên ngẩng đầu lên, một ngày, tính nhẫn nại của thằng nhóc này đã tăng lên rất nhiều rồi.

“Cho dù ta có thả nó ra, nó cũng sẽ không ở lại bên cạnh cháu, cháu sao phải gấp gáp như vậy?” Tề Ứng Thiên nhìn Tề Vĩ, đã rất lâu rồi không gặp đứa cháu này, thực sự trưởng thành lên rất nhiều: “Ta đây là vì cháu, mặc kệ Tiêu Đồng có bướng bỉnh đến bao nhiêu thì sau một thời gian cũng phải khuất phục. Bẻ gãy đôi cánh của nó, tất nhiên nó sẽ không thể rời đi nữa.”

“Không cần.” Tề Vĩ gần từng chữ: “Tôi không cần cô ấy ở cùng tôi... tôi không cần cô ấy không rời khỏi tôi.”

“Tại sao? Không phải cháu rất yêu nó sao? Không phải là cháu muốn nó ở lại bên cạnh cháu sao?”

“Tiêu Đồng là người rất yêu tự do, tôi không muốn cô ấy tự làm khó chính mình. Nếu gãy đi đôi cánh thì sẽ không còn là cô ấy, tôi muốn cô ấy vui vẻ.”

“Cô ấy có thể đi, cô ấy có thể đi vòng quanh thế giới, tôi chỉ hi vọng cô ấy gửi cho tôi một chút tin tức... Hơn nữa, thỉnh thoảng còn mang tôi đi theo...”

“Cô ấy sợ cảm giác chán ghét, tôi có thể giữ khoảng cách; cô ấy sợ cảm giác nhàm chán, tôi có thể tạo cảm giác mới mẻ. Lúc cô ấy muốn một mình tôi sẽ ở một bên làm chuyện của mình, lúc cô ấy muốn có người trò chuyện, ngực của tôi sẽ vĩnh viễn là chỗ để cho cô ấy dựa vào.” Từng chút một nhớ lại lời Tiêu Đồng nói, giải quyết từng thứ một: “Tôi sẽ không muốn đoạt lấy toàn bộ, chỉ cần cô ấy yêu tôi là đủ rồi, không cần nhiều hơn nữa, chỉ cần... Chỉ cần trong lòng cô không có người đàn ông nào khác, chỉ một mình tôi là đủ rồi.”

Tề Ứng Thiên lắc đầu một cái: “Trước đây cháu muốn cái gì thì nhất định phải giành lấy, tại sao bây giờ lại có thể vô dụng như vậy?”

“Bởi vì cô ấy không phải là người có thể tranh giành mà chiếm được, cô ấy có chính kiến riêng của mình, sẽ không vì bất cứ ai mà thay đổi.” Tề Vĩ lộ ra nụ cười, cô gái anh yêu, luôn là đặc biệt nhất: “Tôi

yêu chính cô ấy, nếu thay đổi thì sẽ không còn là cô ấy.”

“Cháu đã nghĩ như vậy, ta cũng không còn cách nào khác.” Tề Ứng Thiên hướng về phía sau lưng: “Nghe rõ rồi chứ? Hiện tại cháu còn yêu cầu gì nữa không?”

Phòng khách cổ kính, tự nhiên tồn tại một tấm bình phong. Người hiện đại căn bản sẽ mất cảnh giác với thứ đồ cổ đại này, sẽ không ngờ tới sẽ có người nghe lén. Phía sau tấm bình phong đi ra, tất nhiên chính là Tiêu Đồng.

“Tiểu Vĩ cũng đã nhượng bộ đến mức này, chẳng lẽ cháu còn muốn biến nó thành hòn vọng thê mới dừng lại sao?” Tề Ứng Thiên thay mặt Tề Vĩ yêu cầu.

“Vĩ...” Cô biết nhượng bộ như thế đối với anh khó khăn biết bao nhiêu nên rất cảm kích: “Em yêu anh.”

Chỉ một câu nói thôi đã khiến cho khoé miệng anh cong lên: “Anh... Anh cũng vậy...”

“Cho dù em có làm gì, cho dù em đi tới đâu, trong lòng em cũng sẽ chỉ có anh.” Chỉ có nhớ thương mới có thể dẫn lối trái tim trở về nhà, không thể ngăn cản bước chân.

“Anh không cần phải lo lắng, em sẽ không cách xa anh, sẽ không để anh qua một bên. Trong lòng em có nhớ thương, sẽ biết nơi nào để quay trở về. Cũng giống như cho dù em có đi tới đâu cũng sẽ trở về nhà của mình.”

Tiêu Đồng đi tới bên Tề Vĩ, anh vươn tay ôm lấy cô. Hai tay không hề dùng sức quá mức nữa, tạo cho cô không gian để thở.

Nếu như bạn thích cái gì, hãy buông tay ra, thả cho nó tự do. Nếu nó không quay trở lại, có thể vì nó mà chúc phúc; nếu nó trở lại, hãy trân trọng nó suốt đời.

“Em đang đọc gì đấy?” Tề Vĩ hỏi.

“Hình như là một bài thơ tiếng anh... Nhưng em không nhớ tiếng anh, chỉ nhớ tiếng Hán thôi.” Cô ở trong ngực anh cười nói.

Cô luôn có thể dùng nụ cười để gạt lòng người, làm người ta lỡ đăng, làm cho anh ghi sâu nụ cười của cô.

Không tự chủ được cúi đầu xuống, muốn hôn nụ cười của cô.

“Khụ khụ.” Bóng đen sáng lên, Tề Ứng Thiên ho khan hai tiếng, nhắc nhở bọn họ trong phòng còn tồn

tại một người khác, “Ta có thể hỏi một chút, hôn lễ bao giờ tổ chức thì được? Dù sao tiểu Vĩ cũng là tổng giám đốc tương lai của R&Q, không thể quá qua loa.”

Tề Vĩ có chút khấn trương nhìn Tiêu Đồng, Tiêu Đồng cười một tiếng, từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn lúc trước anh đưa, đeo lên tay.

—— Dù sao cũng chỉ là một tờ khế ước được pháp luật công nhận mà thôi!

Hơn nữa tài sản là cùng hưởng, cô nhất định không chịu thiệt, không phải sao?

Tề Vĩ hưng phấn muốn nhảy lên, anh kéo tay Tiêu Đồng, đi tới cửa.

“Chúng ta bây giờ đi công chứng! Tháng Mười Hai cử hành hôn lễ, anh muốn toàn thể thế giới này biết em là vợ của anh, ai cũng không được phép mơ tưởng!”

—— Đây không phải là một loại ham muốn giữ lấy sao?

Sắp đi đến cửa, Tề Vĩ chợt nhớ tới cái gì, buông tay Tiêu Đồng ra, đi về phía Tề Ứng Thiên.

Người trước mắt đúng là rất biết chăm sóc bản thân, trông cũng không quá già, nhưng nếp nhăn ở mi

tâm có thể thấy năm tháng trôi qua.

Ông cũng già rồi nên lo lắng cho hôn nhân của người trẻ là điều hiển nhiên.

“Tôi hiểu rõ ông đang giúp tôi.” Tề Vĩ có thể đơn thuần, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, “Cám ơn... Cha...”

Lần đầu tiên anh đối với ông kêu một tiếng này, lúc còn nhỏ anh gọi ông là ông nội, còn lúc niên thiếu, anh không từng gọi ông một lần, cho dù là ông nội hay là... cha.

Lần đầu tiên gọi như vậy mà không cần lo lắng, người vừa đánh anh vừa nói cho anh biết ông không phải cha anh mà là người kia, người đó đã vĩnh viễn không còn ở đây nữa. Mà chuyện cũ, mặc kệ ai đúng ai sai, cũng đã đến lúc thứ tha rồi.

Tề Vĩ xoay người, trở về bên cạnh Tiêu Đồng.

“Marilynn... Nó gọi ta là cha... Nó tha thứ cho hai chúng ta rồi!”

Tề Ưng Thiên đi tới bên sảnh, Marilynn không dám cùng ông xuất hiện trước mặt Tề Vĩ, chỉ có thể thấp thỏm ở chỗ này chờ. Nghe được câu này, bà từ ghế sofa đứng lên, mái tóc màu nâu vì hành động này

mà tung bay, đôi mắt đen như nước sơn chứa đầy nước mắt.

“Nó... thật sự tha thứ cho chúng ta?”

Tề Ứng Thiên ôm lấy bà: “Đúng vậy, thật sự tha thứ cho chúng ta.”

[DDLQĐ®](#)

“Tại sao anh lại gọi ông ấy như vậy?” Ra khỏi Tề trạch, Tiêu Đồng vẫn là không nhìn được, hỏi anh.

Tề Vĩ nhắm mắt lại, vô số đoạn ký ức ngắt quãng hiện ra. Anh mở mắt ra: “Điều này có quan trọng không? Hiện tại anh rất vui vẻ, rất hạnh phúc, chỉ cần em nguyện ý, chúng ta sẽ hạnh phúc, như vậy đủ rồi!”

Tiêu Đồng xoay người lại ôm lấy anh, bước chân của hai người dừng lại.

“Vĩ, anh sẽ luôn hạnh phúc.”

Hôn nhân chính là hạnh phúc nhất, điều này chưa hẳn, bởi hôn nhân chính là mồ chôn của cả hai——kết quả chưa hẳn đã như mình mong đợi.

Với cô, nắm mồ hôn nhân chỉ là một thứ xa vời. Hi vọng có thể duy trì được đam mê, nhưng lại không

thể chịu đựng được thói quen của đối phương... Con người, càng đến gần sẽ càng hiểu rõ được cảm giác chán ghét, nếu như cô không thể chấp nhận được người khác thì cũng yêu cầu họ phải chấp nhận thói quen của cô, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Cuộc sống không kéo dài mãi, cô cũng không có thời gian đi gây gổ. Rất khó để yêu một người, cô cũng không có tâm trạng đi thay đổi người khác.

Cho nên, lúc Tề Vĩ nắm tay cô đi về phía mọi người thì cũng là lúc cô cảm thấy hạnh phúc.

Cha mẹ đang ở bên cạnh trò chuyện cùng họ hàng, bọn họ vốn cho rằng cả đời này cô sẽ không kết hôn, cho nên khi Tề Vĩ tới cửa xin cưới họ đều cảm động đến rơi nước mắt.

Tề Vĩ biết cô không tin tưởng vào lời hẹn thề. Không dám hỏi cô: “Em có nguyện ý cùng anh bên nhau trọn đời...” Lời thoại kinh điển đó, sợ lúc nói ra cô sẽ trả lời “Em không muốn”. Chỉ cần làm một đám cưới thật lớn, mời thật nhiều người tới là được.

Cô tự chọn áo cưới cho mình, rất phù hợp với cô. Sải chân bước vào lễ đường cũng giống như bước lên sân khấu. Mỗi người trước khi bước lên sân khấu này đều là một người bình thường, sau khi bước xuống sẽ trở thành nhân vật chính của một câu chuyện.

Trong hôn lễ không thể để những thứ cô muốn, có chút không ổn, sợ nếu người khác nhìn thấy, sẽ nói một câu “Không tốt”.

Tốt hay không là do hai người cùng cố gắng, không phải do những thứ đó định đoạt.

Thôi, suy nghĩ vấn đề khác.

“Vĩ, anh nói xem, tiền mừng cưới hôm nay có đủ cho chúng ta du lịch vòng quanh châu Âu hay không?” Tuần trăng mật là ở châu Âu, nghe vẻ hơi tầm thường. Nhưng đó lại là nơi cô muốn đi nhất, do vấn đề tiền nong mà cô chưa tới được.

Tề Vĩ đang trừng mắt với phù rể —— phù rể sao lại đứng gần cô dâu như vậy? Ôn Hải Đông chết tiệt!

Phù dâu hôm nay là Tần Thanh, cô bật cười: “Tiêu Đồng, cậu và chú rể này không cùng chí hướng?”

“Mình cũng đang hoài nghi điểm này!” Tiêu Đồng kéo Tề Vĩ, “MC sẽ phát khóc mất, chúng ta đi mời rượu người lớn đi!” Nhị Bái Cao Đường, đây là việc không thể thiếu.

“Được...” Tề Vĩ ngây ngốc cười, nắm chặt tay của cô.

Ha ha, cô gái tự do tự tại này, cuối cùng cũng thành vợ của anh!

Tương lai không biết sẽ như thế nào. Nắm chặt tay cô, lại không thể nói lời thề ước trọn đời.

Đôi khi so với những cái nắm tay, cả đời thật ra lại rất ngắn.

Hồi kết:

Thánh đường Templo de la Sagrada Familia.

Mặc dù Tiêu Đồng không theo Tôn giáo nhưng cô rất khâm phục Gaudy. Thiết kế của ông phải rất lâu nữa mới hoàn thành, tuy rằng nhà thờ này không làm cô tăng khinh ngưỡng với Jesus, nhưng lại làm cô thêm tôn sùng nhà thiết kế.

Lúc ông ấy qua đời, nhà thờ vẫn chưa hoàn thành. Cô nhìn kỹ tượng của 12 vị sứ đồ và 4 ngọn tháp. Vị sứ đồ thứ 13 có vẻ nổi tiếng hơn so với những người còn lại, bởi vì hắn là một tên phản đồ.

Thật nực cười, Chúa luôn dạy cho người ta phải làm như thế nào, lại không thể lường trước được kết quả. Thế gian này con người có thể nghi ngờ Chúa, nhưng lại không nghi ngờ người đã hại Chúa. Có lẽ, Judas quá thân cận với Jesus!

Bên cạnh truyền đến tiếng nói bập bẹ “Gracias” (cám ơn), cô quay đầu sang, là một đoàn du lịch. Một đoàn người ngoại quốc, nói chuyện bằng tiếng anh, hình ảnh này làm cô nhớ lại ngày xưa.

Đã lâu lắm rồi cô không dẫn đoàn đi du lịch! Kể từ khi dịch SARS bùng nổ, rồi Tề Vĩ đem tiền đến muốn cô làm tình nhân, sau đó lại kết hôn... Tiền nhiều hơn, bệnh lười cũng tăng lên. Dù sao cô cũng chỉ cần có tiền là tốt rồi, công việc có mất hay không cũng không quan trọng lắm!

Dù sao bây giờ cũng có người nuôi cô!

Tưởng tượng ra cảnh người đàn ông kia đang ngồi trước bàn làm việc với vẻ mặt tức giận, cô lại không thể nhịn cười. Vốn dĩ anh tưởng rằng sẽ có vài ngày nghỉ, có thể cùng cô đi Barcelona. Kết quả lại bị công việc giữ chân, chỉ có thể lo lắng nhìn cô lên máy bay —— anh nói, cô rất thích diện mạo của đàn ông Châu Âu, sợ cô sẽ bị một dũng sĩ đấu bò tốt nào đó cuốn đi mất.

“Em chỉ thích diện mạo của anh thôi!” Một câu nói có thể dễ dàng dụ dỗ anh chồng của cô! Anh đỏ mặt, dặn dò cô nhớ gọi điện thoại về, mà không nắm lấy vật áo của cô nữa.

Anh không hiểu nhiều về nghệ thuật, cũng không nhất thiết phải theo cô chạy đông chạy tây —— nhưng thời điểm hiện tại, cô có chút nhớ anh rồi...

Mặc dù anh nghe không hiểu những gì cô nói, nhưng cô lại muốn chia sẻ cùng anh, muốn nhìn thấy anh ngơ ngác rồi ngáp dài, muốn nắm tay anh đi về phía trước.

Giống như Ôn Hải Đông nói, một cánh diều. Cho dù bay xa bao nhiêu, vẫn có một sợi dây nắm chặt.

Bàn tay đang che ánh nắng mặt trời, những ngón tay dần dần tách ra, từ khe hở hiện lên tòa tháp “Ngọc Mễ”. Hoạ tiết diều khắc trên tường vừa đơn giản lại rất tinh xảo, kết hợp vô cùng hài hoà.

“Tiểu thư, cô đến đây một mình sao?” Một cô gái Trung Quốc xinh đẹp như vậy, lại đến đây một mình, anh chàng ngoại quốc không biết từ đâu tới, dùng giọng Anh ngữ không mặn không nhạt đi tới bên cạnh cô. Tiêu Đồng mỉm cười, đang định trả lời.

“Cô ấy không đi một mình!” Tiếng thở dốc vang lên ở phía sau, quen thuộc vô cùng.

Một cánh tay rắn chắc ôm lấy hông của cô, kéo thân thể cô nghiêng về phía sau. Cô ở trong lòng anh, cảm thấy vô cùng thoải mái, không để ý đến anh chàng ngoại quốc kia, quay đầu lại cười: “Vĩ, sao anh lại tới đây? Công việc xử lý xong rồi sao?”

“Anh rất lo lắng cho em! Bạn rộn hai ngày hai đêm cuối cùng cũng xong, liền chạy tới đây.” Tề Vĩ bĩu môi, “Kết quả vừa tới nơi đã thấy em trêu hoa ghẹo nguyệt...”

Tiêu Đồng véo cánh tay của anh, không đau, nhưng là để cho anh dừng lại. Một lát sau anh mới thận trọng hỏi: “Anh nói gì sai sao?”

“Không cần ăn nhiều giấm chua như vậy, hiểu không?”

Tề Vĩ hiểu ra gật đầu.

“Làm sao anh biết em đang ở đây?”

“Em luôn nhắc đến cái gì Gaudy, anh liền tìm tới những nơi như ‘nhà’, ‘công viên’ liên quan tới ông ta.”

Anh không hiểu về Gaudy, nhưng anh rất hiểu cô.

“Anh được nghỉ mấy ngày?” Cô muốn đi xem Opera.

“Ba bốn ngày thôi.” Anh bây giờ đang trong giai đoạn huấn luyện, ý thức trách nhiệm ngày càng cao.

“OK, vậy chúng ta sẽ đi chơi thật vui vẻ!”

Bọn họ ở một khách sạn rất đặc biệt, tuy không phải là khách sạn cao cấp cũng không phải là “đắt”, nhưng Tiêu Đồng rất thích.

Sau một ngày mệt mỏi, Tiêu Đồng chỉ muốn nằm lì ở trên giường. Lúc cô đi tắm, Tề Vĩ lấy laptop ra, bắt đầu xử lý công việc, giết thời gian. Cô bước ra, anh liền đóng laptop.

“Em thực sự rất kinh ngạc, bây giờ anh rất có trách nhiệm với công việc nha.” Có việc làm cũng tốt, như vậy những lúc cô không để tâm tới anh, anh sẽ không cảm thấy nhàm chán: “Là cái gì có thể khiến cho Tề đại thiếu gia của chúng ta hăng hái như vậy?”

“Trương Sơn và Lý Thực nói, phụ nữ rất thích đàn ông có năng lực trong công việc, chỉ cần anh chuyên tâm làm việc, nhất định sẽ chiếm được trái tim của phụ nữ...” Mặt anh đỏ bừng.

Tiêu Đồng trợn tròn mắt: “Đừng nói người phụ nữ đó là em nha.”

“Vậy còn ai khác sao? Anh cần trái tim của người phụ nữ khác làm gì?”

“...” Tiêu Đồng mang bộ mặt bị đánh bại: “Anh cảm thấy em là loại phụ nữ sẽ bị năng lực công việc của anh mê hoặc sao?”

“Nhưng bọn họ nói với anh...” Tề Vĩ phân bua.

“Bọn họ đương nhiên sẽ nói như vậy, anh cũng không phải là không biết bọn họ chờ anh quyết tâm chăm chỉ làm việc từ lâu lắm rồi.”

“Bọn họ lại dám gạt anh! Anh đã nói là học vẽ sẽ tốt hơn!” Tề Vĩ nổi giận: “Hại anh mất công suy nghĩ nhiều như vậy... Anh sẽ từ chức... A... Cái này...”

“Vĩ, nếu như anh học mỹ thuật, chắc chắn sẽ rất khổ cho giáo viên.” Tiêu Đồng buồn cười: “Anh tốt nhất vẫn nên chuyên tâm học quản lý đi, cùng người khác tranh đoạt mới làm ăn vẫn hợp với anh hơn.”

“Nhưng anh muốn em sùng bái anh...”

“Hiện tại em rất sùng bái anh nha... người chồng vĩ đại của em, nếu như không sùng bái anh làm sao em chịu gả cho anh?”

Cũng đúng, Tề Vĩ lộ ra nụ cười.

“Nhưng cũng không thể bỏ qua như vậy được...”
Tề Vĩ cầm điện thoại di động lên.

“Này, Trương Sơn?” Buổi tối ở Tây Ban Nha là buổi sáng ở Trung Quốc, đối phương vẫn còn đang ở trong mộng đã bị đánh thức dậy.

“Quản lý?”

“Một tuần sau tôi trở về, công việc sẽ giao lại cho hai người!” Không để ý bên kia kháng nghị, anh cúp điện thoại.

“Bọn họ sẽ khóc thét mất.” Tiêu Đồng mỉm cười nhìn anh.

“Anh đây không quản bọn họ làm khổ gió gì!” Anh hôn nhẹ lên môi của cô, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, không nên lãng phí.

“Te amo.” Cô thì thầm vào tai anh, câu nói này từ sau ngày đó cô chưa từng nói qua, kể cả lúc kết hôn, anh quán lấy cô cả ngày cô cũng không nói.

Trong lòng tràn ngập lưu luyến, không từ ngữ nào có thể hình dung, đây có thể gọi là yêu.

Cô yêu nhất chính bản thân mình, vì vậy không thể để cho mình không hạnh phúc.

Nếu anh không hạnh phúc, cô cũng sẽ không vui vẻ. Cho nên cô rất yêu anh.

Không phải là tình yêu khắc cốt ghi tâm, cũng chưa thể nguyện đời đời kiếp kiếp.

Cô đối với anh không phải là tình yêu nóng bỏng, kinh thiên động địa. Chỉ là kết quả của thói quen, dần dần hình thành không nhận thức được, nhưng cũng được coi là tình yêu.

“Anh cũng yêu em...” Tề Vĩ vui mừng hôn lên môi cô.

“A? Anh hiểu được hả?”

“Ở Mỹ có rất nhiều người đến từ nhiều quốc gia khác nhau, lúc du học ở đó, anh có học đôi câu.”

Cười khúc khích, cô định khoe vừa mới học một chút tiếng Tây Ban Nha.

“Tiêu Đồng, anh vẫn luôn cho rằng, em chỉ là dụ dỗ anh mà thôi...”

“Đồ ngốc, tính em luôn không để tâm tới xung quanh, tuyệt đối cũng sẽ không làm loại chuyện như dụ dỗ anh!” Cô sẽ chỉ vỗ vỗ đầu anh những lúc anh bốc đồng mà thôi.

“Không để ý cũng không quan trọng... Chỉ cần những lời này là thật, là đủ rồi.” Nét mặt trẻ con, anh nói.

“Đồ ngốc.” Đáp lại nụ hôn của anh, bàn tay bắt đầu khơi mào dục vọng trên người anh. Chính là dụ

dỗ anh, nhưng có vấn đề gì đâu?

Một người muốn đánh, một người lại cam tâm chịu đựng. Bọn họ chính là như vậy, anh nhiệt liệt cô lại tùy hứng, đan xen, gắn kết tạo nên kết quả của bọn họ.

—— Cái kết chỉ thuộc về bọn họ.

Hoàn

Phần ngoài lề: Mẹ tôi

(Thầy giáo, thầy nên cảm thấy may mắn mới đúng. May mà mẹ em hiện tại không biết chạy đi đâu, nếu để bà ấy thấy cái đề tài này, nhất định sẽ nói tục — bà ấy nói lần trước thầy cho đề bài “Cha tôi” để viết tiểu luận đã là quá rồi. Bà ấy còn nói cái đề tài này từ năm bà đi nhà trẻ đã bắt đầu viết, bây giờ vẫn còn tồn tại, nhất định hệ thống giáo dục rất nghèo nàn.

Mặc dù đề tài rất tầm thường, nhưng vì thành tích em vẫn phải viết nó)

Mẹ của tôi quả thật là một người rất quá đáng. (Là vậy đó)

Bà ấy có đôi mắt to long lanh như hai giọt nước, sống mũi thẳng tắp như tôi, còn cái miệng thì nhỏ xinh. Tóc dài thẳng mượt, trên mặt thường mang theo nụ cười (*nụ cười nham hiểm*). Là một đại mỹ nữ, cũng là mỹ nữ duy nhất trong miệng của cha. (*sợ vợ, hừ!*)

Lúc đi nhà trẻ, nhà người ta thường nói bọn trẻ của họ là nhặt từ trong bãi rác hoặc là từ trong tổ chui ra, là kết tinh của tình yêu. Chỉ có mẹ tôi, ngay lần đầu tiên tôi hỏi bà ấy: “Con từ đâu tới”, bà ấy liền nói cho tôi biết tôi là một con cá lọt lưới, là hậu quả của việc bà ngựa thai bất thành, còn dặn dò tôi về

sau nhớ cẩn thận. Sau đó hào hứng đem toàn bộ kiến thức sinh học khái quát một lần, để lại một dấu vết nghi ngờ lớn trong tâm hồn bé nhỏ của tôi—— sao lại có thể nói chuyện đó với một đứa trẻ... Bà ấy quả nhiên rất quá đáng. *(ví dụ một)*

Lần trước trong bài bài văn của tôi có nhắc tới, cha tôi là một người rất đáng thương, làm trâu làm ngựa kiếm tiền cho mẹ tôi tiêu xài, còn liên tục quẩn lầy mẹ tôi để cho bà ấy có thể chú ý tới ông ấy một chút. Mẹ tôi còn quá đáng hơn, bỏ mặc cha con tôi ở nơi này, mặc dù ai cũng biết vợ chồng là phải nâng đỡ nhau, nhưng bà thường xuyên biến mất khiến cha tôi lo lắng không yên, liên tục gọi điện thoại để biết bà đang ở đâu. Cha tôi thật đáng thương! Tôi đã nhiều lần khuyên ông mặc kệ bà ấy, nhưng ông đều không đồng ý. Chỉ với cái danh hiệu của ông trên tạp chí tài chính kinh tế “Trai đẹp hoàng kim nước miếng”, thì ông ấy muốn dạng phụ nữ nào mà không được! *(chú thích: Trai đẹp hoàng kim nước miếng là chỉ nhìn chảy nước miếng lại không ăn được, người đàn ông tài mạo song toàn, cha tôi vẫn là đứng đầu!)* *(ví dụ hai —— không phải lạc đề, thật không phải nha, tôi đang làm nổi bật, làm nổi bật nha!)*

Làm một người mẹ, khuyết điểm của bà ấy thật sự là chồng chất *(đây là bà ấy dạy tôi, không có lỗi sai chứ?)*. *(A! Cha, không được nhìn, con đang viết văn! Chữ kia đọc là qing! Cái gì sheng... Mồ hôi... Cha gần đây không phải tâm tình không tốt sao? A, con làm sao biết được? Tự cha phải tự nhìn ra được chứ!*

Trên phương diện làm ăn sao? Yên tâm đi! Ông nội cùng bà nội thương cha như vậy, làm sao có thể cắt chức cha... Hả? Cái gì? Cha đang giả vờ? Cha muốn gạt người xung quanh đi tìm cái chết á... Cha! Hại con lo lắng quá!) (tiếp tục viết) Chỉ làm một người bình thường, bà ấy cũng có rất nhiều vấn đề. Bà ấy nói chính mình là một người phụ nữ ham hư vinh, bà ấy không phải nghệ thuật gia cũng không phải là nhà phê bình, thế nào lại mua một đồng đồ ngỗng ngang, vừa có âm nhạc vừa có hội họa, bày khắp phòng. Chuyện sản xuất (không phải gọi là sinh con sao! Tôi cũng không cần cảm thấy lo lắng cho em trai tôi) tật xấu của bà ấy vẫn nhiều như thế, thật là quá đáng! Đức tính truyền thống của người Trung Hoa là cần cù, điều này bà ấy lại không có, như vậy làm sao có thể làm một người mẹ đây! Bà ấy đích thân dạy dỗ tôi, thế nhưng tôi lại có thể bình thường mà lớn lên, đúng là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn! (ví dụ ba)

Đây chính là mẹ của tôi, một người rất quá đáng. (A? Bà ấy đã quay trở lại... Tôi còn tưởng bà ấy vừa ra khỏi cửa liền biến mất mấy ngày! Cái gì, bà ấy đi hỏi thăm về buổi đấu giá mấy món “Bảo bối” của bà ấy sao? Thật sự chịu sao?... À? Mẹ tôi cũng cho rằng cha gặp vấn đề về chuyện làm ăn, muốn giúp ông ấy gom tiền? Trong tình yêu, phụ nữ đều là đồ ngốc, những món đồ đó của bà ấy có thể đáng giá bao nhiêu tiền... Cái gì? Hơn một triệu?... Một người phụ nữ phô trương... Cha, cha không cần làm ra cái bộ dạng không có khí phách như vậy. Bà ấy chỉ làm việc nên làm thôi, làm sao cha có thể cảm kích đến rơi nước

mất vậy? “Tiêu Đồng, anh cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra vị trí của anh trong lòng em lại quan trọng như vậy, thậm chí vượt qua cả những món đồ đó...” Không nên dùng giọng điệu đó chứ! Cha... Này, này... còn có con ở đây nha! Hai người muốn kiss cũng muốn nên chú ý một chút chứ? Cấm trẻ nhỏ nha... Đi về phía phòng ngủ đi... Cứ thường xuyên như vậy, sẽ sớm có kết quả thiếu thận trọng thứ hai, người ta nói dân số Trung Quốc đang có vấn đề, chuyện này nên tính toán...)

(Điện thoại vang lên, hai người kia chắc là không rảnh để nhận điện thoại: “Chú Trương?” —— Trương Sơn, Lý Thực, bọn họ là trợ lý của cha —— “Hai người đó chắc sẽ không nghe điện thoại đâu...” “A, vậy cháu sẽ chuyển lời tới bọn họ. Tổng giám đốc công ty AHG cho rằng cha thiếu vốn mà làm liều, nên đã bị mắc bẫy...” Xong rồi, cha cũng học được tâm cơ, đều là học từ mẹ nha! Đáng ghét!)

Tôi quyết tâm, nhất định sẽ không để tật xấu của mẹ ảnh hưởng, sẽ trở thành con người theo Chủ Nghĩa Xã hội (A, những lời này có hơi quá? Mẹ tìm ở đâu ra bài văn mẫu này vậy?), là đi theo bốn phương hướng Hiện Đại Hóa Xã Hội Chủ Nghĩa mà phấn đấu (đây vĩnh viễn sẽ là mục tiêu). (tổng kết)

(Học sinh tiểu học bây giờ chỉ viết văn 800 chữ hoặc ít hơn, cho nên dù mẹ tôi có nói qua “Bây giờ vì tính hiện đại, viết lách tương đối thoải mái, có thể viết nhảm đầy trời, hơn nữa trên web, người ta còn có

thể đùa nghịch viết ra 18000 chữ “, nhưng tôi đây rất tuân thủ số chữ. Những chữ ở trong ngoặc là chú thích, không tính.)

(Thầy giáo, xin thầy lần sau đừng ra đề “ông nội của tôi”... Đề tài như vậy thật là khó, bởi vì cho tới bây giờ em vẫn chưa biết người đó là ông nội của em hay là ông nội của cha em —— trên danh nghĩa ông ấy là ông nội của cha, nhưng kỳ thật cha là ông ấy cùng con dâu sinh ra, mẹ em nói như vậy là loạn luân. Mặt mũi của gia đình em cũng không nhỏ, thầy có thể ra đề bài đại loại như là “Bạn trai hoặc bạn gái của tôi”)

(Bọn họ vẫn còn đang ở trong phòng ngủ, xem ra tối nay tôi đành cùng quần gia ăn cơm tối. Chúc mọi người có mộng đẹp, 88~)

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Phần ngoài lề: Mẹ tôi](#)